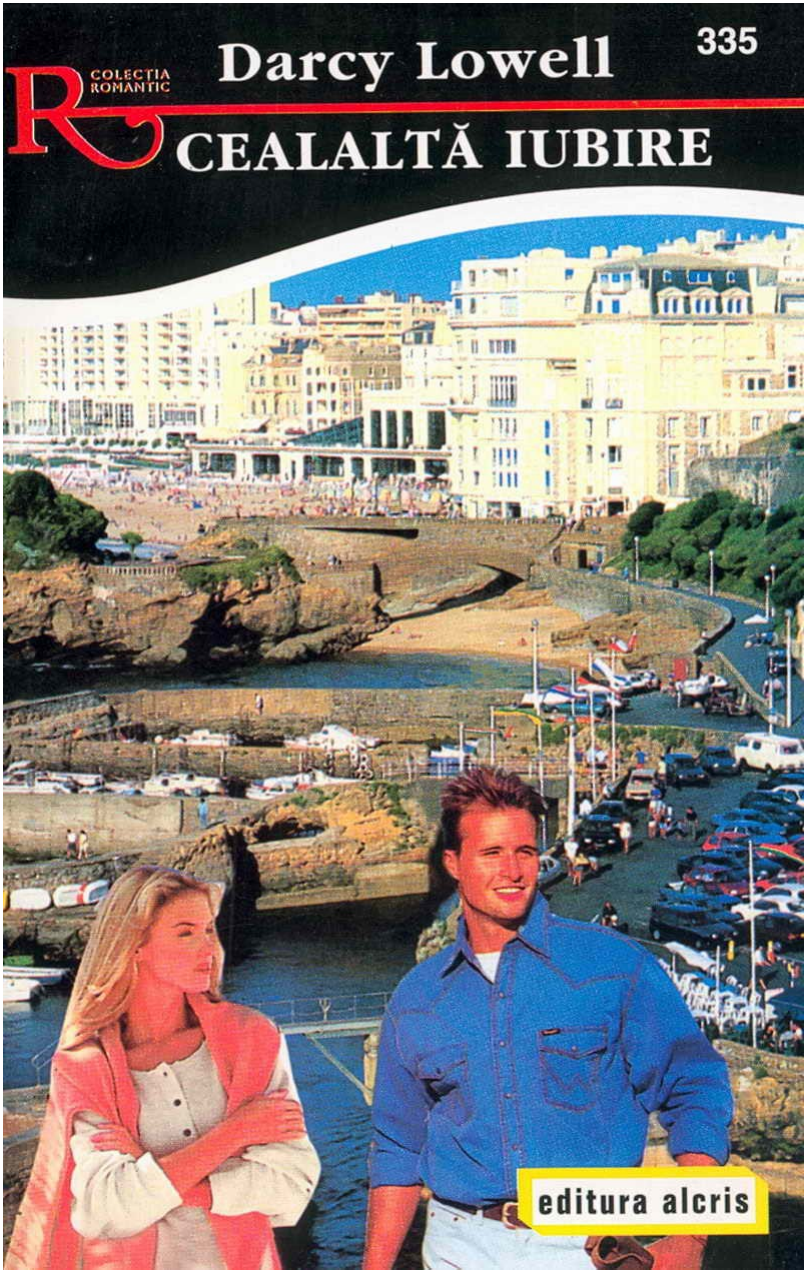

DARCY LOWELL

Cealaltă iubire

editura Alcris
Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: FIRST LOVES.

Darcy Lowell, 1992.
Traducere şi adaptare în limba română de SALOMEEA ROTARU.

ISBN 973 – 9105 – 92 – 4
Colecţia; „ROMANTIC”.
ALCRIS

Trei ani se scurseseră de la moartea logodnicului ei. Dar Janette îi mai îndrăgea încă memoria şi credea că niciodată nu-l va putea înlocui.

Acum, când trăia la Istanbul, amintirea lui se estompa, făcând loc altor sentimente.

Ea fusese mai întâi vrăjită de farmecul Bosforului... iar mai apoi de Craig Fleming,

un arheolog.

Dar acesta trebuia să se însoare cu o altă femeie.

Capitolul 1

În picioare, în faţa ferestrei deschise, Janette contempla panorama. Razele roşiatice ale soarelui care apunea, asemeni unui şuvoi de lavă topită, se revărsau în apele liniştite ale strâmtorii Bosfor.

Ecoul unor voci ajunse la ea de la etajul de dedesubt, şi fata se încruntă, ca şi cum nu se simţea chiar bine. Sosise Craig Fleming. Acesta discuta cu fratele ei, Mark...

Trecuse o lună de când îl întâlnise prima dată: el îi vizitase chiar în ziua sosirii ei în această ţară. Se purtase curtenitor dar distant. Bunica lui aparţinea vechii aristocraţii, instalată de mai multe generaţii la Istanbul. El moştenise de la familia lui o ţinută maiestuoasă şi fără complexe, care contrasta puternic cu timiditatea Janettei.

Se întoarse uşor şi se îndreptă spre toaletă. Cu un pieptene în mână, nemişcată, îşi examină imaginea în oglindă.

Mark o avertizase că va avea nenumărate ocazii ca să iasă sau să asiste la diverse manifestări la Consulat şi ea îşi cheltuise aproape toate economiile pentru achiziţionarea unei garderobe. Ţinuta pe

care şi-o alesese pentru seara asta era una dintre cele mai scumpe, dar îi punea în evidenţă curbele armonioase, ochii mari şi albaştri, visători şi puţin trişti. Cu o mişcare lentă îşi pieptănă părul lung şi blond.

Ca întotdeauna, şi acum, amâna cât mai mult posibil momentul înfruntării cu Craig. Cu un suspin exasperat, puse la loc pieptenele şi coborî.

Craig şi Mark erau în grădină cu Tony, un prieten care locuia în aceeaşi casă cu ei. Cei trei stăteau de vorbă, aşezaţi în jurul unei mese de răchită, bând un apetitiv.

Janette rămase o clipă mai departe, abia auzindu-le conversaţia. Toată atenţia ei era îndreptată asupra lui Craig. Bine aşezat în fotoliul său, el rămase destins. Era întors cu faţa la ea... O faţă frumoasă dar mândră. Avea părul negru... Sprâncenele fin arcuite, bărbia voluntară... Acest bărbat emana forţă şi putere.

Janette îi purta un resentiment inexplicabil: în prezenţa lui, trecutul ei se estompa.

În Anglia, la ea acasă, nu încetase niciodată să se gândească la Ned.

Ned... Rana nu se cicatrizase încă. Au

fost atât de fericiţi! Janette obţinuse primul ei post de învăţătoare într-o şcoală primară. Ned avea o situaţie favorabilă unui viitor promiţător. Aveau ceea ce trebuia unui cuplu exemplar. Destinul a hotărât altfel: Ned murise într-un tragic accident; plecase pentru totdeauna.

Trecuseră trei ani. Janette, nemaiavând niciun motiv raţional ca să trăiască, se refugiase în singurătate.

Apoi Mark a semnat un contract pentru un an la Istanbul, unde preda la universitate fizica nucleară.

La două luni după instalare, îi scrise surorii sale, sugerându-i să vină după el. Tocmai se eliberase un post de învăţătoare la şcoala din Beyoglu: era al Janettei dacă-l dorea. Încurajată de mama ei, care considera această ocazie ca fiind benefică, fata acceptase.

A îndrăgit imediat casa aceasta; o vilă ultramodernă în Ortacoy, cartier rezidenţial pe malul Bosforului. Mark şi prietenul lui, Tony Powel, şi el tot profesor la universitate, au avut norocul s-o închirieze de la o familie plecată în Europa pentru un an de zile.

Niciodată nu va uita prima vedere a

acestui parc magnific care domina apele liniştite ale strâmtorii! Liliacul în floare, colinele cu jacaranda i pe păreau acoperite de o misterioasă ceaţă albăstruie.

Vila mai era locuită de Metat care cumula funcţiile de grădinar, de om bun la toate şi de stăpân al casei. Mic de statură, bătrân, arbora întotdeauna o privire îndurerată specifică majorităţii oamenilor din clasa săracă din Turcia. Era ajutat de o cameristă care, spre disperarea noilor veniţi, nu ştia nici măcar o vorbă în engleză.

Janette înaintă în sfârşit spre el şi se aşează.

— Vrei o vodcă? îi propuse Mark.

Ea refuză cu un semn din cap. Fratele ei şi Tony o priveau admirativ. Spre marea ei surpriză, i se păru că des. Cifrează în privirea lui Craig o scânteie de interes. Totuşi, el îi făcu o primire rece.

— Bună seara.

În clipa asta, Metat apăru ca să-i anunţe că cina va fi servită peste o jumătate de oră.

Janette se sculă în picioare. Tony şi Mark vorbeau despre munca lor. Craig se cufundase în lectura unei reviste.

— Mă duc să mă plimb, le spuse ea. Nu

vă supăraţi?

— Ia un şal, o sfătui Mark.

— Nu-i nevoie, nu mi-e frig, protestă ea.

— Vei avea nevoie de el. Briza este rece.

— Dar mie…

— Spune-i lui Metat să ţi-l aducă, interveni Craig pe un ton autoritar.

Îl interesa oare sănătatea fetei? Sau era iritat de atitudinea ei de nesupunere? Oricare ar fi fost motivul, Janette era uluită.

În sfârşit, cu un aer vinovat, ea îi spuse că i-ar lua mult mai puţin timp să se ducă ea însăşi să-şi ia şalul decât să se facă înţeleasă de un servitor. Craig îi spuse câteva cuvinte bătrânului turc, care veni repede cu un şal. După o scurtă ezitare, Craig îl luă şi-i înfăşură umerii Janettei cu el. O lună întreagă o ignorase complet, abia dacă o observa. Dar în seara asta, era diferit. Era mai uman…

— Am şi eu chef să mă plimb. Te însoţesc… dacă nu te deranjează.

Ea îşi încruntă sprâncenele. Şi chiar dacă ar deranja-o, n-ar îndrăzni să spună. Adora să se plimbe singură cu gândurile ei.

Parcurseseră primii metri în tăcere. Apoi, Janette rămase pe loc.

— Sper să nu mă satur niciodată de această frumuseţe!

Extaziată, contempla miile de lumini strălucitoare care se reflectau în apele strâmtorii. Nenumărate ambarcaţiuni pescăreşti pluteau în voie, fiecare dintre ele era conduse de doi bărbaţi. Unul ţinea lanterna, celălalt trăgea o plasă. Luna de argint lumina „yalis”, case de lemn pitoreşti, împodobite cu sculpturi delicate şi dantelate. Oare nu erau înăuntru? Ar fi putut să-l întrebe pe Craig, căci el avea una la Büyük Ada, o insulă minusculă în Marea Marmara. Dar nu îndrăzni: nu voia să-i dea impresia că aştepta o invitaţie. Îl va întreba mai târziu pe fratele ei, care fusese acolo de mai multe ori.

— Eşti vrăjită, nu-i aşa? se interesă el, cu un zâmbet Indulgent.

— Da…

— Fu m-am obişnuit acum, dar mă străduiesc să nu iau atâtea minuni drept bunuri ale mele.

— Trăieşti aici de mult timp? Ai fost crescut în Anglia cred. Te-ai născut în Turcia?

— Da, dar am plecat de aici de foarte

mic. Părinţii mei erau legaţi de Anglia, nu s-au putut adapta niciodată vieţii de aici. Veneam însă deseori s-o vizităm pe bunica mea.

— Acum, te-ai instalat definitiv aici?

— Nu, nu. Am fost trimis de compania ea, acum patru ani înainte, trăiam în Grecia. Mă voi întoarce, probabil acolo, peste un an sau doi.

Peste un an sau doi… până atunci Diana va fi liberă să se căsătorească cu el? Pentru raţiuni pe care nu şi le explica, Janette refuza să se gândească la această femeie pe care Craig o aştepta de atâţia ani.

I se puse un nod în gât. Fără să vrea, se gândea la Diana. N-o întâlnise niciodată, dar şi-o închipuia perfect, după descrierile lui Mark şi o vedea aievea.

Craig şi cu Mark au urmat împreună studiile universitare, S-au întâlnit din întâmplare peste zece ani, la Istanbul. Orfană la nouăsprezece ani, cea mai mare dintre cei patru fraţi şi surori, se căsătorise cu Roy Denton, fiul unui bogat industriaş, în ciuda iubirii ei pentru Craig. La puţin timp după căsătorie, Diana aflase că soţul ei avea o boală incurabilă la oase. Dar putea să

trăiască aşa încă mult timp.

Aflând acest lucru, Craig promisese s-o aştepte…

— Se pare că te-ai adaptat acum, spuse Craig, întrerupând-o din gândurile ei. Mark spunea că ai avut câteva probleme la şcoală.

— Exact… Nu am decât şaisprezece elevi, dar sunt ele şapte naţionalităţi diferite. La început, m-au speriat problemele de limbă. Din fericire, cei mai mulţi dintre ei bâiguie câteva cuvinte englezeşti. Am reuşit să ne înţelegem.

— Nici nu credeam că n-o să fie aşa. Nu s-ar angaja învăţătoare englezoaice dacă acest gen de obstacole ar fi de netrecut. Ai întâlnit şi colegi simpatici?

— Da, am două amice, două englezoaice. Au un apartament lângă Tophane. Datorită lor, am descoperit numeroase restaurante şi cluburi.

— Dacă am înţeles bine, ai o viaţă foarte mondenă, de când ai sosit.

— Este adevărat. Mark şi Tony mă invită la toate seratele lor… Aş vrea să vizitez câteva monumente. N-am văzut încă nimic.

El ridică sprâncenele mirat.

— Chiar nimic?

Am zărit câteva moschee şi catedrala Sfânta Sofia, dar n-am prea avut timp. Mi-am petrecut sfârşiturile de săptămână, pregătindu-mi cursurile. Acum, e ceva mai bine. Speram să mă duc la Palat sâmbăta viitoare. Din nefericire, Mark şi Tony sunt prinşi la universitate. Nu mă pot însoţi.

— Şi prietenele tale? Ele nu sunt libere?

— De data asta, nu.

Craig făcu o pauză.

— În acest caz, spuse el, trebuie să te conduc chiar eu.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. El nu vorbea serios…

De ce această invitaţie? Sigur că nu-şi dorea aşa ceva, fusese doar politicos…

— Îţi mulţumesc, dar cred că te-ar plictisi teribil.

— Dacă mă gândeam că mă plictisesc, nu-ţi făceam propunerea. Trec să te iau sâmbătă la prânz. Sau preferi să pleci de dimineaţă.

— Cum doreşti.

— Riscăm să fie obositor. Oricum, o zi nu este suficientă ca să vezi Topkapî.

Se îndreptau spre vila lui Craig. Janette

desluşi de departe liniile elegante ale iahtului acostat la pontonul de la capătul parcului. Îşi aminti imediat că el se duce la sfârşitul fiecărei săptămâni pe insula Büyük Ada, unde profita de liniştea de acolo ca să scrie o lucrare în care trata despre arheologia de la Santaromi.

— Şi cartea ta? Nu te mai duci pe insula ta?

— Insula mea? întrebă el, uşor amuzat. Voi uita aceste lucruri în weekend. Puţină pauză îmi va fi de cel mai mare folos… Adevărul e că nu înaintez cine ştie ce cu lucrarea.

Janette îl fixă, uşor zăpăcită. Craig îi lăsa întotdeauna impresia unui om stăpân pe el, capabil să învingă toate obstacolele. Această mărturisire o surprinse.

— Vrei să spui că… nu reuşeşti să te concentrezi asupra cărţii?

— Exact.

Hotărât lucru, în seara asta Craig redevenise o fiinţă umană. Ea îl întrebă dacă nu cumva era prea surmenat. Funcţia lui, conducerea unei companii petroliere, îl obliga să călătorească enorm.

— Ceea ce se întâmplă nu este din cauza

muncii mele, răspunse el după un lung moment de gândire... E mai curând... în sfârşit, ca să scrii e mult mai bine să fii liniştit.

Se gândea oare la Diana şi acest lucru îl tulbura? Era nerăbdător? Aşteptarea devenise poate insuportabilă, după atâţia ani? Seara îşi pierduse farmecul.

— Aş vrea să mă întorc, declară Janette pe un ton sec.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, ca un zid de netrecut. Ei doi nu mai aveau ce să-şi spună.

Craig plecă imediat după cină. Tony se instalase în bibliotecă să citească. Janette rămase singură în salon, cu fratele ei. Ea alese o carte, dar nu putu să citească prea mult. Gândurile i se învălmăşeau în cap, imagini i se suprapuneau... Ned, care nu va fi niciodată înlocuit în sufletul ei... Craig, pe care nu reuşea să-l gonească din gândurile ei... în ciuda unor eforturi susţinute... Şi Diana...

De unde această dorinţă de a şti cât mai multe lucruri despre ea? Janette suspină greu.

— Cum este Diana? întrebă ea,

întrerupându-l pe fratele ei din lucru.

— Ţi-am mai spus de o sută de ori. E o fată extraordinară. Orice bărbat visează la o femeie ca ea. E perfectă, frumuseţea i se aliază cu inteligenţa şi umorul. Era conştientă de acest lucru, căci era adulată de toţi, dar niciodată n-a avut o atitudine preţioasă faţă de noi. Craig ţii Diana formau un cuplu ideal. Oriunde se duceau, lumea întorcea capul după ei…

Devenise dintr-odată grav, distant…

— Ai… ai suferit când l-a preferat pe Craig în locul tău?

— Oh! Nu! replică el grăbit. Noi nu avem nicio şansă, noi „eram lăsaţi altora”. Eram tineri, ştii, ne credeam îndrăgostiţi dar nu ne luam în serios. În fond eram înţelepţi.

Din nou, Mark parcă plecă undeva departe… La ce se gândea oare?

Janette îl examină cu atenţie. El avea talia impunătoare a lui Craig, acelaşi păr negru, dar faţa ai era mai blândă, mai caldă. Era însă foarte frumos fratele ei mai mare.

— S-au mai văzut după aceea? Recent?

— Când Diana s-a măritat cu Roy, de nevoie, ei s-au hotărât să se despartă

definitiv. Nu ştiau de boala care-l roade pe bietul Roy. Totuşi, după unele confidenţe ale lui Craig, s-au întâlnit cu regularitate, chiar înainte să plece din Anglia. Nu apăreau nicăieri împreună. Nu voiau mai ales să sufere Roy. Se întâlneau la mama lui Craig. Doamna Fleming şi Diana au rămas foarte apropiate.

— Şi tu? Ai mai văzut-o?

— Anul trecut… Era în oraş, bea o cafea acolo unde mergeam în fiecare zi la prânz. A fost o surpriză nemaipomenită pentru amândoi; am depănat multe amintiri din trecut. E normal, cu atâtea griji. Sigur, n-are nicio problemă financiară, ceea ce este o uşurare pentru ea.

Tăcu o clipă, cu o lumină admirativă în ochi.

— … Mi-a propus să mă întorc la ea, să stau de vorbă cu Roy, reluă el într-un târziu. Sărmanul, era într-un scaun cu rotile, dar era vesel, drăguţ. O adora pe Diana… Mi s-a părut că se împacă bine. Roy e fericit, incontestabil. În ceea ce o priveşte pe Diana, nu sunt aşa de sigur… Cu timpul poate că a început să-l iubească. Nu cunosc prea bine femeile, dar mi se pare greu, dacă

nu imposibil, să iubeşti un alt bărbat după Craig. În orice caz, d îl respectă mult pe Roy. Suferă îngrozitor, ilar niciodată nu se plânge. Diana îi este foarte recunoscătoare că a ajutat-o să-şi crească fraţii şi surorile când aveau mare nevoie. Au reuşit toţi foarte bine. Ţi-am mai povestit, nu?

Janette confirmă. Unul dintre fraţii ei era doctor, celălalt avocat. Cele două surori conduceau un salon de coafură pe care-l cumpărase Roy.

— Cred că ei toţi îi sunt recunoscători binefăcătorului lor.

— Da… Craig spune că starea sănătăţii lui Roy s-a îmbunătăţit în ultimul timp. A primit o scrisoare de la mama lui.

— Crezi că… Diana va veni în curând să stea aici, cu Craig?

— E probabil, admise Mark, cu fruntea plină subit de ridurile îngrijorării. Cel puţin, aşa se vorbeşte şi toată lumea se aşteaptă la asta. Totuşi…

— Totuşi?

Ce o apucase oare aşa, deodată? De ce aştepta cu atâta nerăbdare răspunsul fratelui său?

Cincisprezece ani sunt o perioadă lungă

de timp. Se mai pot schimba... multe lucruri.

Dar ei se iubesc cu adevărat?

Se iubesc... în acelaşi timp... Dar ridică din umeri. În sfârşit, vor proceda aşa cum vor voi.

Cu aceste vorbe, Mark se ridică să-şi umple un pahar.

era vizibil că nu dorea să mai continue această conversaţie. Sarah şi Gwen, prietenele Janettei, se apucară să decoreze noul apartament din Tophane în care locuiau doar de şase săptămâni.

Fiindcă se oferise să le ajute, Janette sosi la ele devreme, seara. Gwen era cocoţată pe un scaun de bucătărie. Sarah, în faţa unei mese, lipea ceva. Amândouă erau urmărite cu atenţie de trei spectatori curioşi: Ali, administratorul apartamentelor, fiul său Selim, şi Ismet, proprietarul băcăniei din colţul străzii. Perplexă, Janette le întrebă din privire pe prietenele sale cine sunt cei trei, apoi se interesă dacă era vreo problemă.

— Ce crezi?! exclamă Gwen, cu ochii plini de vioiciune. Crezi sau nu, n-au văzut în viaţa lor tapet de hârtie! Nici nu ne-a dat

prin cap aşa ceva. L-am rugat pe Ali să ne ajute să reparăm fereastra balconului. Era să cadă de pe scară când ne-a văzut fixând tapetul pe pereţi. A şi dispărut imediat; o clipă am crezut că fugea de noi, înnebunit. Ne înşelam; peste trei minute urca împreună cu ceilalţi doi. A fost imposibil să ne descotorosim de ei.

Janette nu-şi putu opri o exclamaţie de mirare:

— N-au văzut niciodată tapet? E uimitor!

— Întreabă-i, îi sugeră Gwen.

Janette începu să râdă: ea nu înţelegea limba turcă, iar ei nu ştiau o boabă englezeşte. O admira chiar pe Gwen care, cu ajutorul unui savant amestec de semne şi mimică, reuşea să comunice cu oamenii din ţara asta.

Bineînţeles, din când în când mai apăreau şi mici neînţelegeri, ba chiar mici întâmplări hazlii pe care fetele se gândeau cum să le povestească când vor fi din nou în Anglia…

— Nu înţeleg, reluă Janette. Dacă nu cunosc tapetul, voi unde l-aţi găsit pe ăsta?

— L-am adus, după ultima vacanţă de Crăciun. Slavă Domnului că vameşii nu au

răscolit maşina. Nu ştii niciodată cum ar reacţiona. Poate că ne-ar fi suspectat că am adus vreo armă secretă, interveni Sarah.

Această remarcă provocă ilaritate generală, mai ales celor trei care, evident, nu înţelesese nimic. Janette începu să adune resturile de hârtie împrăştiate pe jos.

— Ce-ar fi să-i trimitem la plimbare? propuse Sarah. Nu suport să fiu privită cum muncesc. Dacă ar fi măcar mai arătoşi!

Observatorii să înarmară cu zâmbete candide, flataţi, înainte de a se rezema cât mai confortabil de pereţi. Ai fi crezut că vor să se încrusteze în ele.

Fetele munceau cu spor, când apăru doamna Rândunică. Îi ziceau aşa, fiindcă nu-i puteau pronunţa numele adevărat. Era menajera lor. Mică, slăbuţă, îmbrăcată toată în negru, piuia fără încetare şi se mişca vioi ca o pasăre.

— Ce-o fi cu ea? se interesă Janette, mirată. Doamna Rândunică nu vine niciodată seara, în general.

— Îi este frică să nu rateze evenimentele, răspunse Sarah, Gwen a anunţat-o de dimineaţă că astăzi Vom decora apartamentul.

Doamna Rândunică le făcu un mare serviciu văzându-i pe cei trei spectatori.

— Laptele!

Gwen sări de pe taburet, ciocnindu-se de Janette în trecere şi ieşi pe palier, gesticulând.

— Prea târziu! strigă ea deodată, ieşind apoi pe balcon de unde îl interpelă pe Ismet.

Uluită, Janette contempla această scenă caraghioasă fără să scoată o vorbă. Sarah îi oferi o explicaţie.

— Nu-i nimic, comandăm laptele la băcan. Aşa îi spusese ea în turcă: „aduceţi-mi tot ce puteţi”. Înţelegi, aici nu poţi avea lapte decât de trei ori pe săptămână. Suntem obligate să facem provizii, căci amândouă bem enorm de mult lapte.

Când fu lipit şi ultimul sul de tapet, cele trei fete merseră în centrul camerei ca să-şi admire capodopera.

Doamna Rândunică le dădu aprobarea cu o mişcare viguroasă din cap, apoi le pregăti sandvişuri şi cafea. Janette şi prietenele ei se hotărâră să ia masa pe terasă. Era început de iunie şi aerul era cald.

— Sunt încântată că am închiriat acest

apartament, în ciuda preţului exorbitant, le declară Gwen, oftând fericită. Am visat toată viaţa la o astfel de vedere spre mare. Am impresia că sunt milionară.

— Apropo de milionari, interveni Sarah, ce mai face prietenul tău, Craig Fleming?

— Craig, milionar? Dar el munceşte enorm ca să câştige bani, aşa mi se pare, replică Janette cu un râs nervos.

„De altfel, el nici nu este prietenul meu" îşi spuse în sinea ei.

— În ochii mei, aceşti oameni sunt bogaţi. Se plimbă pretutindeni în maşini nemaipomenite, în iahturi, mai au şi reşedinţe particulare…

— El scrie, constată Sarah, luându-şi al doilea sandviş, l-am citit ultima lucrare în care tratează despre istoria unui sat arheologic din vestul Turciei. A avut mare noroc să obţină autorizaţie să facă săpături acolo. Turcii, spre deosebire de greci, par a fi hotărâţi să nu arate lumii nici una din comorile lor îngropate.

Citise şi Janette cartea. După ce toate îi lăudară meritele, se despărţiră. Au convenit că Gwen o va conduce pe Janette acasă. În momentul în care se pregăteau să plece, se

auzi un strigăt din stradă. Gwen se aplecă peste balustradă şi-l invită pe nou-sosit să urce.

— E Cetin, la anunţă ea.

Toată lumea luă din nou loc. Această vizită tradiţională nu surprindea pe nimeni, era un obicei în această ţară să se meargă la unul sau la altul după ce se lua cina în oraş. Janette se obişnuise cu aşa ceva, căci prietenii lui Mark veneau şi plecau la orele cele mai neaşteptate.

Cetin Rustem făcea parte din grupul de tineri cu care fetele se împrieteniseră, când sosiseră la Istanbul, în urmă cu zece luni.

Janette îl cunoscuse la o serată dată de Consulatul italian. L-a revăzut apoi de multe ori, căci venea deseori la Sarah şi Gwen. Elev la Şcoala navală, se exprima într-o engleză perfectă şi-şi risipea farmecul cu o mare eleganţă. Hoby-ul lui era escaladarea munţilor. De două luni, încerca zadarnic să le convingă pe englezoaice să meargă cu el în excursie. Păru dezolat, auzindu-le că îl refuză din nou.

— Vom veni, într-o zi, promise Sarah…

Continuară să stea la taifas timp de o oră. În sfârşit, Cetin se ridică. Cum trecea

chiar prin faţa vilei unde stătea Janette, se oferi s-o conducă.

O lăsă pe Janette în faţa uşii de la intrare. Ea, însă, nu intră imediat. Era o noapte atât de frumoasă, atât de caldă... Sub impulsul de moment, se hotărî să se mai plimbe. Savurând liniştea, se îndreptă în direcţia casei lui Craig Fleming. Abia făcu câţiva paşi, când tresări şi inima începu să-i bată mai tare. Nu era singură. Aruncă o privire fugară peste umăr. Un bărbat venea spre ea cu un pas grăbit. S-o ia la fugă? Dar unde. În ce direcţie? N-ar avea timp să ajungă la vilă! Ce proastă fusese să iasă la această oră! Adunându-şi tot curajul, îşi controlă respiraţia şi-şi încetini ritmul inimii. Dar tâmplele i se zbăteau şi genunchii i se înmuiaseră...

Bariera care-i marca intrarea pe proprietatea lui Graig era chiar în faţa ei. O împinse şi se grăbi să se ascundă în spatele unui tufiş. Necunoscutul o depăşi fără s-o vadă. În acelaşi moment auzi vocea lui Graig.

— Janette! Ce se întâmplă? Mark are vreo problemă?

— Nu, nu, nu este nimic, se bâlbâi ea, cu

obrajii roşii… Eu., am vrut să mă plimb. Am crezut să mă urmăreşte cineva. Înnebunită, n-am ascuns aici.

— Ce? Eşti nebună să mergi pe plajă în toiul nopţii?

— E o… o prostie? Dar e o noapte atât de frumoasă!

— O prostie? Dar nu se poate! îţi interzic să mai faci vreodată acest lucru! E două noaptea. Nu puteai să dormi?

— Ieşisem…

Îi povesti vag seara petrecută cu prietenele ei şi propunerea lui Cetin s-o conducă acasă.

— Cetin! mormăi el, furios. Din ce în ce mai bine!

Janette reuşi să rămână calmă.

— M-a condus şi m-a lăsat, la vilă. Era în drumul lui. Şi uşa, n-am mai obligat-o pe Gwen să vină cu mine…

Fără să ia în seamă explicaţiile ei, Graig o apucă de braţ. Acum mergeau împreună pe cărarea care ducea la plajă. Janette era pradă unor emoţii îngrozitoare. Era fericită să-l simtă pe Graig lângă ea, dar şi furioasă că-l deranjase şi se umilise atât încât păruse caraghioasă.

Ferestrele de la salon erau luminate şi de afară se vedea Mark care strângea nişte pahare de pe masă. Nici Mark, nici Tony nu se mai văzură apoi.

— S-au culcat, presupun, spuse Graig făcându-i semn lui Metat să le deschidă... Janette, te sfătuiesc să-l ţii pe Rustem la distanţă. Să nu accepţi sub nicio formă să mergi cu el în excursie.

Era un ordin categoric. Janette se supără pe el, dar nu îndrăzni să-i spună. Voia să evite cu orice preţ disputele dintre ei. Nu numai că Graig era prietenul lui Mark, dar în plus, a doua zi era sâmbătă. Nu-şi putea permite să înceapă ziua lor de vacanţă într-o atmosferă încordată. În acelaşi timp, prin tăcerea ei, spera să-i dea de înţeles că i se va supune doar dacă va avea chef. În realitate, dacă Cetin îi va propune să se alăture grupului, ea era ferm hotărâtă s-o facă.

Capitolul 2

Janette nu-şi ascunse mirarea când îl văzu pe Craig a doua zi la prânz, însoţit de Murad, şoferul lui. În oraş erau mulţi hoţi şi lui nu-i plăcea să-şi lase automobilul fără pază…

O luară de-a lungul coastei, trecură prin faţa palatelor din Qeregan şi din Dolomahahg înainte de a se îndrepta spre podul Galata. Circulaţia era intensă şi haotică.

Janette se adaptase rapid la noua viaţă, dar rămânea fascinată de oraş, punct de întâlnire între Orient şi Occident, încărcat de trei mii de ani de istorie. Fostă capitală a Imperiului Otoman, Istanbul era pe cât de misterios şi feeric, pe atât de modern. Aici totul contrasta. Limuzine luxoase alunecau pe macadam alături de măgari încărcaţi cu fructe şi legume. Autobuze moderne, de fabricaţie germană, erau oprite în spatele căruţelor trase de cai. Şi arhitectura era la fel de diversă: casele vechi din lemn se învecinau cu clădiri de sticlă şi beton.

Moscheile otomane nu se sinchiseau de bisericile bizantine. Femeile bogate erau

urmate îndeaproape de „hamalii” lor care le cărau pachetele. Ţăranii, în pelerine negre; mergeau pe trotuare cu un pas înaintea soţiilor obosite…

— Ce obicei straniu! exclamă Janette, cu sprâncenele încruntate.

— Găsesc că principiul este excelent, ripostă Craig. Doar aşa, femeile rămân la locul lor.

Janette îl străfulgera cu privirea, dar nu spuse nimic. Nu-i putea descifra aerul ironic şi amuzat. Oare de ce făcuse el observaţia asta? Ca să-l ia ea în serios? Nu prea înţelegea.

Vechiul serai, numit Topkapî – Saray de către turci, fusese construit în mai mulţi ani, de către mai mulţi sultani. Acest imens palat era de fapt compus dintr-o mulţime de moschei, fântâni, arcade şi diverse alte construcţii, dispuse în grădini printre paltini şi chiparoşi.

— Pune-ţi ochelarii de soare, o sfătui Craig. Topkapî străluceşte de diamante, de rubine, de aur şi argint.

Era puţin spus despre această comoară inimaginabilă. Janette se plimba, cu răsuflarea tăiată, fermecată de ceea ce

vedea.

În sala în care se aflau, bijuteriile erau estimate la mai mult de zece milioane de lire sterline. Tronul strălucea de diamante, smaralde, rubine şi perle.

— Priveşte acest leagăn! exclamă ea încântată. Cred că este al moştenitorului, presupun… Am citit că la moartea sultanului, fiii săi cei mici erau strangulaţi cu o frânghie de mătase. Unii dintre ei erau la vârsta când puteau să înţeleagă ce se petrece. Cum de puteau să accepte o astfel de soartă?

Craig ridică din umeri.

— Aşa e tradiţia. Ei învaţă din copilărie să accepte inevitabilul.

— Ar fi putut măcar să încerce să fugă.

— Uneori, nu ştii ce să faci, încotro s-o iei. În acest caz, soluţia cea mai logică este să te resemnezi, să-ţi trăieşti viaţa pe măsura mijloacelor de care dispui.

Vocea lui avea ceva straniu: aluzia lui nu se referea la micii prinţi.

— Eu… eu nu înţeleg, bâigui ea, incapabilă să reziste privirii lui pătrunzătoare.

— Nu? Să mă explic, atunci. Aceşti băieţi

acceptau moartea, dar îşi trăiau şi viaţa. Ei profitau de ea din plin. Unele persoane, Janette, se încăpăţânează şi fug de viaţă.

Ea nu sesiza complet sensul vorbelor lui. Era oare un reproş? Nu, ea nu fugea de viaţă... Chiar dacă... timp de trei ani trăise retrasă, interesându-se doar de cursul ei de arheologie de la universitate.

Astăzi, totul se schimbase. Avea prieteni, frecventa oameni veseli, activi. Dar atitudinea ei faţă de căsătorie era anormală. S-a jurat, în memoria lui Ned, că nu se va mai mărita niciodată. Dar Craig nu avea de unde să ştie asta... Doar dacă nu-i spusese Mark.

— Tot nu înţeleg, continuă ea.

— Ah? Cu atât mai rău, dar să uităm toate astea.

Apoi se îndreptă spre o vitrină în care erau expuse diverse obiecte preţioase. Cu ochii mari, Janette îi asculta explicaţiile.

— O sută de mii de lire pentru această broşă? De unde provine?

— Toate aceste bijuterii sunt daruri oferite de monarhi sultanului. Nu uita că toată această colecţie cuprinde achiziţiile pe o perioadă de cinci sute de ani.

— Da, este adevărat.

— Din păcate, încăperile haremului nu sunt deschise publicului, îi spuse Craig, ieşind.

Janetţe oftă uşurată. Era epuizată.

— Ştiu ce gândeşti, continuă el. E imens. E mai bine să admiri aceste comori în doze mici. Vom reveni peste o săptămână sau două. Dacă vrei şi te interesează, acum putem să vizităm bucătăriile. Apoi, vom bea un ceai.

Sălile îi impresionară prin numărul lor ireal de mare.

— Nu numai sultanul avea bucătăria lui personală, dar la fel şi mama lui, soţiile lui, şeful eunuc şi diverşii oficiali, îi spuse Craig, în timp ce ea examina ustensilele uriaşe.

Se putea admira în aceste încăperi o colecţie de mai mult de trei mii de porţelanuri chinezeşti.

O parte din expoziţie era consacrată dinastiei Ming, dar nu asta admira Janette. După ce se plimbase câteva minute singură, îl ajunse din urmă pe Craig care era absorbit în contemplarea unei vitrine.

— Oh! exclamă ea, încântată. E minunat!

El se întoarse repede.

— Ştii ce sunt astea? se interesă el surprins. Sunt nişte celadonuri.

— Am studiat dinastia Sung, şi am asistat la mai multe conferinţe despre porţelanul din această epocă. Mai mult, am avut norocul să fiu invitată la unul din profesorii mei care era posesorul unor astfel de obiecte.

— E o mare şansă, într-adevăr. Profesorul ăsta le moştenise? Cu salariul lui nu şi-ar fi putut oferi un astfel de lux.

— Tatăl lui îi lăsase o sumă considerabilă pe care a cheltuit-o pe porţelanuri chinezeşti. Cea mai mare parte a cumpărat-o chiar din China. Dar era gata să meargă în orice colţ al lumii dacă afla că acolo era un celadon de vânzare.

Rămaseră tăcuţi amândoi, fermecaţi de sobrietatea extraordinară şi de delicateţea acelor farfurii şi boluri de culoare albastră, gri şi verde oliv. Unele dintre ele erau decorate, altele nu. Toate supravieţuiseră însă la mai mult de o mie de ani de istorie.

Alături, amuţiţi de frumuseţe, erau în acelaşi timp conştienţi de o senzaţie stranie care-i unea. Aveau în sfârşit ceva în cornuri:

dragostea pentru artă şi frumos.

O bucurie confuză puse stăpânire pe fată. Ea întoarse capul spre Craig, cu o privire luminoasă. Răspunzând zâmbetului ei, el o luă de braţ şi o conduse spre ieşire.

Trecură pe sub „Poarta păcii”, flancată de două turnuri înalte. Sălile situate la ultimul etaj erau echipate cu tot necesarul unei execuţii.

— Numai sultanul avea dreptul să intre aici, îi povesti Craig... Dacă ai o imagine romantică, ţi-l închipui îmbrăcat în nişte splendide caftane brodate cu fir de aur şi pietre preţioase, cu un turban mare pe cap, drept şi mândru pe calul său... Sau nu ai deloc o imaginaţie romantică?

— Nu am, dacă-mi amintesc de cruzimea legilor lor. Turcii au avut dreptate când s-au debarasat de sultani...! Ultimul a dispărut acum şaptezeci de ani. Mă întreb unde sunt femeile din haremul lui... Poate că mai sunt câteva în viaţă?

— Cea mai parte s-au întors la familiile lor. Altele, astăzi de nouăzeci de ani, sunt în grija statului.

După ce au băut ceai, se plimbară la întâmplare prin oraş, nevrând parcă să

încheie o atât de frumoasă după-amiază. Janette întârzia în faţa tuturor magherniţelor.

Deodată rămase nemişcată şi întoarse o faţă neliniştită către Craig.

Se amuza? Se plictisea? Nu mai avea răbdare? Atitudinea lui dezinvoltă şi calmă nu-i trăda niciun sentiment. Se înarmă deci cu curaj ca să-l roage pentru o ultimă vizită la Moscheea Sultanului Ahmet. Craig fu de acord imediat, ca şi cum el ar fi avut ideea.

Respectând obiceiul musulman, îşi scoaseră pantofii şi-i lăsară în locul rezervat acestora, înainte să pătrundă în clădirea răcoroasă şi întunecată. Un turc cu un zâmbet mistic se apropie de ei să-şi ofere serviciile: era ghidul. Craig îi mulţumi, dar îl refuză.

Janette se simţi deodată neînsemnată sub acest dom imens. Alături de Craig, ea îi contemplă pe câţiva muncitori care-şi lăsaseră lucrul ca să se roage.

— Coranul zice că orice credincios trebuie să se roage de cinci ori pe zi, îi şopti Craig la ureche. Acum e ora.

Făcură în linişte turul acestui loc sfânt, admiră stâlpii masivi, faianţa şi mozaicurile

albastre care împodobeau pereţii, inscripţiile de aur şi vitraliile. Aici domnea o atmosferă nostalgică.

Janette se abandonă cu voluptate senzaţiei de pace care o cuprinsese. Era conştientă de prezenţa lui Craig, de forţa lui şi de intimitatea lor.

Soarele apunea când ei reveniră în curte unde coloanele enorme de granit se scăldau într-o lumină roşiatică, în contrast cu luminile delicate ale platanilor desenate pe cerul întunecat.

Podul de la Galata strălucea în toată splendoarea.

— Eşti obosită? se interesă Craig, având în voce o oarecare blândeţe.

— Obosită, da, dar încântată, îi răspunse ea cu un zâmbet de satisfacţie. Îţi mulţumesc, Craig, am petrecut o după-amiază excelentă. Această amintire îmi va rămâne întipărită în memorie.

— Şi într-a mea la fel... Peste puţin timp vom mai aranja o excursie. Ai atâtea lucruri de vizitat. Dar în acest weekend este imposibil: sâmbătă asist la serbările Consulatului, date în onoarea aniversării reginei, şi duminică mă duc la Büyük Ada.

Dar săptămâna viitoare, dacă vrei.

— Cu plăcere!... Unde vom merge?

O dată în plus, ea se gândi la cartea lui, curioasă să ştie de ce o neglija acum. Mark îi spusese că el îşi dorea s-o termine înainte de sfârşitul anului.

— Alegerea este vastă. Ai avut ocazia să mergi pe coasta asiatică? O să-ţi placă, aşa cred. Acolo nu sunt hoteluri mari, doar nişte adorabile sătucuri de pescari şi palate în ruină. Fără a uita însă de peisajul măreţ între Büyük Gok şi Küçük Gok Su: astea sunt două râuri care se varsă în lăosfor. Această regiune a fost numită „Apele liniştite ale Asiei”. În tinereţea bunicii mele, aici era locul preferat de întâlnire al înaltei societăţi otomane. Turcoaicele urcau la Büyük Gok în bărci aurite. Era un spectacol fascinant.

— Fără îndoială.

— Aceste obiceiuri au dispărut azi, dar locul a rămas superb.

Ajunseră la intrare şi Craig îi propuse s-o conducă până în casă.

— Metat e acasă, sper? se interesă el după ce intrară în vestibul.

— Probabil. Dacă nu este el, e precis

doamna Baydur, ea nu iese niciodată.

Craig nu fu mulţumit de acest răspuns evaziv. O urmă în salon. Nu se vedeau nici Metat, nici doamna Baydur.

— Mark a prevăzut că se va întoarce târziu? Ah! îl zăresc pe Metat, vine din grădină. E bine... Ce-i asta? adăugă el, luând un obiect de pe etajeră.

— Chiar aşa, voiam să ţi-l arăt. L-am descoperit într-o magherniţă de unde îşi fac cumpărături deseori Sarah şi Gwen. Ce crezi despre el? Nu m-a costat practic nimic, reluă ea, jenată de tăcerea lui. După părerea mea este o sticluţă de parfum.

— Exact... E minunat. E o adevărată descoperire, Janette.

— Crezi? Nu sunt sigură. Provine din Europa, nu? Are toate caracteristicile, şi...

Craig clătină din cap.

— Acest obiect nu are nimic european.

— Priveşte-i materialul...

— Nu.

El întoarse sticluţa pe toate feţele, mânuind-o cu tandreţe şi respect, atingând-o cu vârful degetelor ca şi cum ar fi mângâiat-o. Bărbatul ăsta este straniu, hotărât lucru, într-o zi era autoritar,

arogant, insuportabil. În altă zi, era un partener fermecător, sensibil şi atent.

— E egiptean, spuse el în sfârşit, pe un ton grav, convingător. Are două mii de ani.

Janette acceptă verdictul fără să protesteze, cu ochii plini de entuziasm.

— Două mii de ani? Eşti sigur?

— E o descoperire rară. De unde l-ai cumpărat?”

— Dintr-o magherniţă. Mi-ar fi greu s-o regăsesc singură. Sarah şi Gwen m-au dus acolo. Am traversat Marele Bazar, apoi am luat-o pe o străduţă îngustă, pavată, şi acolo am văzut o baracă veche, murdară, sinistră, plină de obiecte de proastă calitate.

— Proastă calitate, într-adevăr! exclamă el râzând. Te sfătuiesc să mai cauţi şi să mai achiziţionezi astfel de obiecte.

— Vom mai merge acolo marţi după ore, dar, după părerea mea, nu voi mai avea aceeaşi şansă.

— Şi eu cred la fel, dar… mai ştii! reluă el făcându-i complice cu ochiul… Rişti să dai peste un celadon autentic.

— Imposibil! De altfel, n-aş avea cu ce să-mi ofer o astfel de comoară.

— Nu-ţi rămâne decât să-ţi găseşti un

soţ care să posede deja o colecţie considerabilă.

El glumea, bineînţeles, dar Janette înlemni brusc. Atmosfera se schimbă dintr-odată, imperceptibil la început, dar mai intens când Craig puse obiectul pe etajeră şi se întoarse spre ea. Expresia de căldură şi de amuzament i se estompase. Avea maxilarul încordat şi ochi pătrunzători. Ce se întâmplase?

— Eu plec, o anunţă el sec. Să nu te culci prea târziu. A fost o zi obositoare.

Cu aceste vorbe, dispăru. Ce mod curios să încheie cele câteva ore atât de plăcute! Diana îl cunoştea oare pe adevăratul Craig, pe acest bărbat imprevizibil cu care se va căsători într-o bună zi?

— De ce să-mi fac probleme cu stările lui Craig? se întrebă ea cu glas tare, furioasă. Şi ce mă interesează pe mine viitorul Dianei?

Urcă la ea în cameră să se răcorească şi să se schimbe pentru cină. Craig se ducea la o serată dată de unul dintre directorii companiei. O clipă, îi păru rău că nu acceptase invitaţia lui Cetin. Acesta îi propusese o seară de dans la Hilton. Mai

putea să-l sune... Se linişti repede. Marile recepţii aveau loc de obicei la Hilton. Aici risca să-l întâlnească pe Craig. Acesta nu-l plăcea pe Cetin. De altfel, o sfătuise să se culce devreme.

Se hotărî să rămână acasă, în linişte. Din raţiuni care-i scăpau, era reticentă la ideea de a acţiona împotriva dorinţelor lui Craig...

A doua zi de dimineaţă, razele soarelui care-i intrau pe fereastra deschisă o treziră. După micul dejun, se duse în grădină în compania fratelui său şi a lui Tony.

— Ai avut o zi bună, ieri? se interesă amabil, Tony aruncându-i o privire plină de admiraţie.

— Minunată, admise ea, însufleţită brusc. Craig este atât de cultivat!

— El cunoaşte bine oraşul. Este normal! Locuieşte aici de patru ani. Şi înainte de asta, venea deseori în vizită la bunica lui... N-ai fost decepţionată de Topkapî? continuă el luându-şi ziarul. Cei mai mulţi turişti găsesc că este sinistru.

— Este urât, asta da. Dar comoara...

— Îţi taie răsuflarea, nu-i aşa? Am vizitat şi eu palatul o dată, cu Craig. E imposibil să-l mai mişti din faţa acestor vase vechi de

porţelan. Ştii cum le zice. Sing… sau Sang…

— Sung, Tony, Sung! în ceea ce priveşte „acele vase. Vechi”, zău Tony, eşti lipsit de simţ artistic.

— Contrar lui Craig, bineînţeles… Cât timp a stat în faţa lor?

— Mult, ca şi mine. Craig este pasionat de celadonuri.

— E normal. El chiar posedă o colecţie impresionantă.

— Craig? E adevărat?

— Bunica lui a început-o, acum mulţi ani. Dacă nu mă înşel, a şi dus-o pe toată în Anglia… Janette? Ce ai?

— N… nimic, nimic.

„Nu ai decât să-ţi găseşti un soţ care să posede deja o colecţie considerabilă”… Glumise, bineînţeles. Totuşi fusese o observaţie curioasă.

Janette nu-şi putu goni din cap mult timp aceste cuvinte.

Petrecură toată după-amiaza afară, citind şi lenevind la soare. Toţi trei căzură de acord că sunt predestinaţi unei vieţi liniştite şi destinse, fără muncă. După cină începu să bată un vânt rece şi se retraseră în casă. Tony şi Mark se cufundară într-o

partidă de şah. Janette nu-şi luă nici măcar o carte, nu se putea concentra. Începu să se gândească la weekend-ul petrecut. Era profund împăcată cu sine însăşi. Accepta această nouă stare fără să-şi pună întrebări.

Săptămâna următoare fu una dintre cele mai obositoare pe care le-a avut de când se instalase în Istanbul. Una dintre învăţătoare era bolnavă şi clasa ei fusese împărţită între Janette şi Gwen.

În plus, Janette primise şi un elev nou, un italian, care nu ştia o boabă englezeşte. Încercase totul ca să-i câştige încrederea, dar fără succes.

În consecinţă, copilul, care se plictisea îngrozitor, începuse să-şi distreze colegii. Colac peste pupăză, alţi doi elevi făcuseră febră; ea era convinsă că-l păştea o hepatită.

Joi, epuizată, se prăbuşi într-un fotoliu din cancelarie. Picioarele n-o mai ascultau şi era toată amorţită.

— Janette? Eşti bolnavă? o întrebă domnişoara Vicars, profesoara de desen. Sper că n-ai hepatită?

— Sunt obosită doar.

— Pe căldura asta, te cred, interveni

Gwen. Eu sunt extenuată şi pe deasupra trebuie să mă întâlnesc cu două mame supărate, mâine la prima oră. Niciuna nu vorbeşte englezeşte.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Sarah servindu-şi colegele cu câte o cafea.

— Ali a vomitat pe rochia de duminică a Tinei, şi Semra a pierdut un medalion de aur de la străbunica ei.

Domnişoara Vicars interveni:

— De ce aceste mame se încăpăţânează să-şi trimită copiii la şcoală cu bijuterii de familie? Ar trebui să existe o lege care să le interzică! Ai căutat bine medalionul?

— Toată clasa l-a căutat. N-am făcut nimic altceva după pauza de prânz.

— Şi eu abia aştept să se termine săptămâna asta, spuse Sarah. Cât timp mai este până la vacanţa mare?

— Patru săptămâni, o zi şi şaptezeci de minute, reluă Gwen.

Janette nu se putu abţine să nu râdă.

— Aştept acest lucru cu nerăbdare. Niciodată n-am fost în halul ăsta, în Anglia!

— Nu le predai celor mici. Adolescenţii sunt mai puţin dificili.

— Mie-mi spui? zise Sarah. Aici nu fac

altceva decât să aşez pantofii, să le şterg lacrimile şi să-i conving pe aceşti îngeraşi să nu-mi mai spună „mamă”.

Spre sfârşitul orelor, Gwen veni în clasa Janettei.

— Te simţi mai bine?

— Nu chiar.

— Deci, nu vii în seara asta?

— „Ba da, după puţină odihnă, voi fi iar în formă. Seara la cabaret începe la ora nouă?

— Da, afirmă Gwen. Să nu-ţi faci probleme cu drumul. Trec eu să te iau, sau îl trimit pe Cetin.

În ciuda optimismului ei, Janette tot nu se simţea bine la ora opt, oră la care ar fi trebuit să se pregătească pentru serată. Avea migrenă iar picioarele îi tremurau. Se întinse pe canapeaua din salon, Se ducea la baie când îl văzu pe Craig pe fereastră. Venea să-i aducă lui Mark o carte pe care acesta i-o împrumutase.

— Mark nu s-a întors încă, se scuză ea, invitându-l să intre. A fost reţinut la universitate cu Tony, cred.

Craig părea că n-o auzise. O măsură din ochi, critic.

— Eşti suferindă?

— Nu, nu chiar. Sunt obosită. A fost o săptămână grea.

— Lasă-ţi capul pe spate... Mmm... înţeleg. Du-te să te culci. Imediat! Şi mâine să stai toată ziua în pat.

Acest ordin o irită la culme pe Janette.

— Nu pot să mă culc. În seara asta ies.

— Ieşi? Este absolut nevoie?

Ea simţi cum i se aprind obrajii. Cu ce drept se băga în viaţa ei personală?

— Da. Am promis.

— Unde te duci?

— La o serată.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Janette îşi lăsă ochii în jos, ruşinată. Se subînţelegea că purtarea ei era iraţională, şi Craig avea dreptate. Dacă el ar fi avut puţin tact, ea s-ar fi supus de bunăvoie sfaturilor lui. Dar, în situaţia dată, era prea contrariată de aroganţa lui ca să se revolte.

— Da, vorbesc foarte serios, îi spuse ea. Îmi pare rău că nu eşti de acord.

— Îţi inter... Gândeşte-te puţin, te rog, reluă el. Nu eşti în formă ca să ieşi, sper că eşti conştientă de acest lucru.

Vexată, ea îşi muşcă buzele.

— Ies, decretă ea. Te rog să mă scuzi, dar vreau să mă îmbrac. Nu mă aştepta, fără îndoială că…

— Aştept! strigă el. Cum te duci la această mare petrecere?

Ea ezită o secundă. Craig observă însă acest lucru.

— Vine cineva să mă ia…

El nu răspunse nimic. Janette urcă la ea în cameră, gândind că ar fi bine să vină Gwen nu Qetin.

Revenind în salon, îl văzu pe Craig în picioare, întors cu spatele.

Înalt, drept, cu profilul ascuns de întuneric, avea o siluetă ameninţătoare şi sumbră. Janette îşi amintea ce spunea prietena ei Gwen despre el: „L-am întâlnit pe Craig Fleming o dată sau de două ori, dar l-am găsit rece ca statuile de marmură pe care le descoperă în săpăturile lui…”

Acesta se întoarse spre ea şi o examină din cap până-n picioare cu un aer indiferent.

— A fost Cetin aici, o anunţă el. I-am spus să plece.

— I-ai… poţi să repeţi ce ai spus? bâigui ea cu ochii mari.

— M-ai auzit. I-am spus să te scuze faţă

de celelalte. Janette îşi înghiţi cuvintele. Mânia o înăbuşea. Nu ştia cum să reacţioneze. Craig era totuşi prietenul fratelui ei. Nu avea dreptul să-l provoace. Furia lăsă locul întristării: era învinsă. În tot acest timp, slabele ei resurse de energie se epuizau, iar ea abia putu să spună:

— Nu tu erai cel care trebuia să ia o astfel de hotărâre. Mobila se învârtea în jurul ei. Se clătină şi cu greu se aşează pe canapea, speriată. Nu cumva luase o boală orientală?

— Dacă nu urci să te culci imediat, o să te duc eu în pat. Dar faţa ta îmi spune că doar ideea de a te şti în braţele mele, chiar nevinovat, îţi repugnă. După cele spuse, se întoarse şi plecă în căutarea doamnei Baydur. Zece minute mai târziu, Janette se băga sub cearşafurile plăcute. Regreta că nu-i urmaşe sfaturile lui Craig de la început. Credea că el plecase acasă, dar îi auzi vocea la parter. Apoi îl văzu intrând la ea în cameră.

— Ridică-te şi bea asta, îi ordonă el, întinzându-i un pahar.

Janette îl luă şi strâmbă din nas.

— Miroase oribil! Şi nici nu cred că-mi

va servi la ceva. De fapt, nici nu ştii ce am.

— Ba da, ştiu. Haide, bea!

Ea se supuse, observându-i aerul inchizitorial.

— Credeam că pur şi simplu este vorba de oboseala cumulată în timpul săptămânii petrecute cu aceşti copii groaznici. Dar sunt epuizată fizic.

— E normal, explică el cu un zâmbet uşor. Eşti sub influenţa nefastă a vântului „odos”. Vine din sud şi afectează îndeosebi unele persoane, le face letargice, fără putere şi vitalitate. Bunica mea era foarte sensibilă la el, o paraliza aproape dar ea se obişnuise. Chiar şi peştii sunt afectaţi. Nu fi neîncrezătoare în ce-ţi spun, Janette, eu nu glumesc. Li se încetinesc mişcările.

— Totuşi, am mai simţit şi altă dată vântul din sud, dar niciodată n-am avut senzaţia asta.

— Nu este vorba întotdeauna de „odos”. Acest fenomen climateric este foarte puţin frecvent. Ceea ce e bine, de altfel.

— Într-adevăr. Nu mai am pic de putere. Tu nu reacţionezi la el?

— Uneori, da. De aceea şi recunosc simptomele.

Janette avea acum impresia că pluteşte pe nişte nori pufoşi şi bănui că licoarea magică a lui Craig îşi făcuse efectul. Ea îi spuse acest lucru, uşor vinovată.

— Perfect. Ţine minte: mâine, repaus complet, altfel nu vei merge la celebrarea aniversării reginei, de sâmbătă.

— Eu… eu nu sunt invitată…

Toţi amicii ei primiseră invitaţie, dar ea fusese uitată. De foarte departe, îl auzi pe Craig cum îi spunea că este autorizat să meargă însoţit. Apoi, intră într-un întuneric total.

Capitolul 3

A doua zi la prânz, Janette se simţea infinit mai bine. Coborî în grădină cu o carte în mână, hotărâtă s-o termine. Dar rămase cu ea pe genunchi, contemplând priveliştea. Bosforul, agitat de curenţii ce coborau din Marea Neagră în Marea Marmara, oferea imaginile fascinante ale clădirilor ce se reflectau în apă. Ca întotdeauna, Detrit era foarte animat.

Aici traficul era intens: feriboturi, iahturi şi pacheboturi se încrucişau fără încetare. În zilele senine, precum cea de azi, căsuţele

suspendate pe colinele ţărmului asiatic păreau foarte aproape.

Grădina se scălda într-o lumină binefăcătoare.

Câteva momente, fata se abandonă plăcerii unei scurte sieste. O singură imagine îi stăruia în toate gândurile: cea a lui Craig Fleming, o clipă distant şi rece, apoi zâmbitor şi cald, şi iar plin de furie şi nerăbdare.

Îşi reaminti prima lună a şederii ei la Istanbul. El părea că o ignoră cu desăvârşire, stătea departe de ea. După moartea lui Ned, Janette fusese înconjurată de familie şi prieteni care încercaseră s-o facă să se simtă bine. Atitudinea lui Craig, atât de nouă, a şocat-o şi a rănit-o. Mai mult rigiditatea lui, aroganţa lui o făcuseră să-şi piardă încrederea în ea.

Apoi, brusc, într-o seară, o însoţise într-o plimbare şi o invitase la Topkapî; tensiunea dintre ei se risipise. Cum să-şi explice purtarea lui din ajun? O tratase ca şi cum avea dreptul să-i judece comportamentul…

Savurând căldura soarelui şi ieşirea din starea de rău, închise ochii. Nimic din toate astea nu avea importanţă…

Se ridică zâmbind când auzi zgomot de paşi pe alee şi o văzu pe Gwen.

— Cum se simte bolnava noastră azi? se interesă aceasta prăbuşindu-se într-un fotoliu.

— Mult mai bine, mulţumesc. Cum a fost azi la şcoală? Absenţa mea a provocat dezordine?

— Directoarea te-a suplinit la clasă. I-ar prinde foarte bine să redevină învăţătoare din când în când.

— Tare-ţi place să predai!

— Evident! replică Gwen râzând. Dar eşti obligată să recunoşti, ca şi mine de altfel: este epuizant, mai ales pe o căldură ca asta.

— Avem noroc să practicăm o meserie care ne place. Gândeşte-te la cei care fac lucruri umilitoare... Mă simt vinovată să stau aici fără să fac nimic, adăugă ea, lăsând să-i cadă cartea în iarbă.

— Greşeşti. Şi eu am avut această afecţiune. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Noi credeam că te pândea o hepatită, Cetin ne-a liniştit aseară.

— Ah, da... El m-a scuzat la Tereza?

Gwen aprobă, dar continuă: ...

— A fost foarte jignit de felul în care Craig Fleming l-a expediat.

— Ah?

Janette simţea cum i se aprind obrajii, dar nu răspunse nimic.

— Din cele spuse de Cetin, cel care conducea situaţia aici era Craig. Adoptase o atitudine dictatorială de neiertat!

Janette fixă cu hotărâre dafinul uriaş care se înălţa în mijlocul peluzei proaspăt tunse. Craig fusese antipatic cu (jletin; nici nu ascundea deloc că nu-i plăcea turcul. Cu toate astea ea nu se simţea în stare să formuleze nici cea mai mică explicaţie.

— Se pare că-l interesezi pe Craig, reluă Gwen... Dacă însă e să dai crezare zvonurilor, el n-a avut niciodată timp să se ocupe de femei.

— Probabil că se simte obligat din cauza lui Mark.

Janette se hotărî să-i spună lui Gwen că Craig o invitase a doua zi la Consulat. Prietenele ei ştiau că ea nu primise o invitaţie oficială şi s-ar mira s-o vadă acolo.

Gwen făcu ochii mari la această veste, spre uimirea Jancttei, dar nu făcu niciun comentariu.

A doua zi de dimineaţă, Janette se trezi într-o stare de oboseală extremă şi o clipă crezu că nu se va putea duce la serbarea din seara aceea. Dar îşi regăsi treptat energia în cursul zilei.

Recepţia avea loc la ora şaptesprezece. Craig va veni s-o ia la fără un sfert. Era momentul să urce la ea în cameră să se îmbrace.

Îşi alese toaleta pe care o întinse pe pat, o rochie rozcenuşiu, care-i venea de minune şi care era potrivită pentru această ocazie. Ce o să creadă Craig?

Se duse în baie şi se strădui să se calmeze. Craig o iubea pe Diana şi ea, Janette, îşi promisese să se dedice pentru totdeauna memoriei lui Ned…

Fără voia ei, era tulburată, dar se întoarse în camera ei, îmbrăcă rochia şi trase fermoarul. O clipă după aceea, contemplă dezastrul, îngrozită. Fermoarul se stricase.

— Ce să fac?! exclamă ea cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre garderobul ei. Nu mai pot să merg acolo…

Cu gesturi frenetice respinse toate toaletele, una după alta. Îşi aminti că totuşi

îşi cumpărase una, chiar înainte de plecarea ei din Anglia.

După zece minute, se găsea în salon şi-l anunţa pe Tony că ea rămânea acasă.

— Rochia asta nu-mi stă bine. E prea obişnuită pentru un eveniment la Consulat. Nu mă simt bine în ea.

Luat repede, Tony o examină de jos în sus, marcând o uşoară ezitare, apoi suspină:

— Evident, nu mergef...

— E groaznic! Dacă aş avea măcar o broşă frumoasă, câteva bijuterii care s-o înnobileze. N-am nimic! O să-l rog pe Craig să mă lase în faţa unui butic şi...

— Ce? Eşti nebună? Janette!

— De ce? Nu voi întârzia prea mult.

Tony păru foarte sceptic.

— Mă uimeşti. Eu am o amintire îngrozitoare despre o poveste de genul ăsta, cu sora şi cumnatul meu. Cu o oră înaintea unei recepţii l-a convins pe soţul ei s-o ducă la un magazin de unde să-şi cumpere o toaletă, căci, evident, nu avea cu ce să se îmbrace... Mai vorbesc şi acum despre asta, după zece ani! Nu, Janette, Craig nu-ţi va suporta capriciul ăsta.

— Ce vrei să spui prin „capriciu”? Nu

pot să merg aşa la Consulat!

— Să nu exagerăm. Este adevărat că nu arată ca o rochie de ocazie, dar tu eşti foarte drăguţă.

Ea îşi muşcă buza.

— După părerea ta, mă va refuza?

— Pot să bag mâna în foc!

— Tony, eşti rău! Ce-l va deranja să se oprească zece minute în drum?

— Zece minute!... Janette, îi ceri prea mult. Încearcă să fii rezonabilă!

— Dumnezeule, Tony, uită-te! E îngrozitor! Nu mă pot duce acolo aşa!

Metat deschise uşa şi Craig intră. Janette nu observă imediat că el avea o cutiuţă în mână. Îl privea îngrijorată, întrebându-se dacă va avea atâta curaj ca să-şi formuleze cererea. El o măsura din ochi, apoi îşi cufundă privirea într-a ei. Cu bărbia tremurându-i, ea făcu un gest disperat şi spuse:

— Nu pot să merg, Craig, vezi că...

— Ce se întâmplă?

Tony zâmbi şi-i povesti întâmplarea nefericită a Janettei.

— Tony, te rog, cruţă-l de amănunte! exclamă ea, roşie toată.

Craig, cu o lumină şmecherească în ochi, desfăcu panglica de la pachetul său.

— Eşti… adorabilă… Iată, ţi-am adus o orhidee… Lasă-mă… Vezi, totul s-a schimbat! conchise el triumfător, după ce-i fixase floarea pe rochie.

Janette îl urmărea, cu gura căscată. Revenindu-şi, îi mulţumi. Tony tuşi discret ca pentru a le reaminti că este şi el acolo. Pe un ton ce nu admitea replică, Craig anunţă că era timpul să plece.

Când ei erau în vestibul, Mark cobora scara. Cei doi prieteni îşi strânseră mâinile.

— Mama a venit în dimineaţa asta, cu Diana, le spuse Craig.

Diana… Janettei i se strânse inima.

— E pe neaşteptate, nu?

— Nu ştiam că vin, dar tu o ştii pe mama. Nu e prima dată când apare fără să mă anunţe. S-a hotărât în ultimul moment şi s-a urcat în primul avion.

— Dar de ce a venit şi Diana?

— E deprimată de câtva timp. Mama mi-a spus asta în ultimele ei două scrisori. Doctorul ei este îngrijorat. I-a vorbit lui Roy despre acest lucru şi i-a recomandat ca soţia lui să se odihnească. Roy a convins-o

să-şi ia o vacanţă. Mama se gândea deja să mă viziteze şi i-a propus Dianei să profite de acest lucru. Rămân la mine în jur de o săptămână. În acest timp, de Roy are grijă o infirmieră, dar Diana nu se poate hotărî să-l lase singur mai mult timp.

— O săptămână... Nici nu merită osteneala, doar atât.

— Aşa este. Voi încerca s-o ţin câteva zile în plus, dar cred că ea va refuza.

Craig se uită la ceas şi ridică din umeri.

— ... Bine, reluă el brusc. Noi plecăm. Veniţi şi voi cu noi?

Mark dădu din cap în semn de negaţie.

— Nu, mulţumesc. Preferăm să mergem cu maşina mea. Aşa, ne putem întoarce când vom avea chef.

— Craig... bâigui Janette, stând dreaptă în faţa maşinii... Dacă vrei să rămâi acasă, eu înţeleg. Tu... tu nu ştiai că mama ta şi prietena ta vor veni aici, atunci când m-ai invitat. Să nu te simţi obligat să...

— Urcă în maşină, Janette, suntem în întârziere.

Murad le deschise portiera. Amândoi se aşezară pe bancheta din spate.

— Ele au venit doar pentru o săptămână,

insistă ea, fiind sigură că el îşi va regreta promisiunea. Sigur că te vor lângă ele. Nu este prea drăguţ din partea ta să pleci. Prietena ta a parcurs atâţia kilometri ca să te vadă!

— Diana nu s-a supărat. Ea se înţelege bine cu mama. Şi, de fapt, nici nu vom lipsi prea mult timp. Spre ora zece vom fi deja acasă. O să le cunoşti în seara asta, la Hilton. Când au sosit am şi telefonat ca să fie rezervată o masă mare.

— Vin şi eu la Hilton?

— Mergem toţi, împreună. Nu ţi-a spus Mark?

— Să cinăm?

— Da. Am organizat totul. Sper că nu te deranjează.

Limuzina luxoasă aluneca pe şosea fără cel mai mic zgomot. După o scurtă tăcere, Janette răspunse printr-o altă întrebare:

— De ce m-ar deranja?

— Dacă-mi amintesc bine, nu admiţi să hotărască altcineva pentru tine.

Ea schiţă un zâmbet şi se întoarse spre el.

— Oh, Craig, îmi pare rău. Am fost atât de nepoliticoasă!

— Foarte. Dar te iert: erai bolnavă.

Ea clipi din ochi. Chiar reuşise să descopere indulgenţă şi amabilitate în spatele acestei măşti impasibile?

— Ca să-ţi mărturisesc sincer, mă simt eliberată.

El ridică din umeri şi sprâncene.

— Eşti sinceră, Janette? îmi voi aminti acest lucru pe viitor.

Spre marea surprindere a Janettei, recepţia dată în onoarea reginei, a zilei ei de naştere, era mai mult decât destinsă. Craig era un obişnuit al acestui gen de manifestări. El o luă de braţ posesiv şi o conduse în curtea interioară, unde au fost întâmpinaţi de Consulul General şi soţia lui. Apoi, merseră în grădină. Craig cunoştea pe toată lumea, şi curând, Janette îşi dădu seama că de fapt strânsese mâinile directorilor şi reprezentanţilor celor mai mari firme din Marea Britanie.

Cavalerul ei o escortă apoi spre o masă la umbra palmierilor, unde au stat de vorbă cu diferite persoane, savurând băuturi recoritoare şi fursecuri. Se făcu linişte când, cu ajutorul unui microfon, Consulul General anunţă că va ţine un toast în cinstea reginei.

Discursul său fu urmat de imnul naţional, după care toată lumea începu să converseze.

— Deci, care este impresia ta? se interesă Craig zâmbind, în timp ce maşina se îndepărta de clădirea oficială.

— Nu ştiam la ce să mă aştept. Ambianţa a fost foarte simplă, fără ceremonie. Am petrecut un moment plăcut, îţi mulţumesc Craig…

— Nu-mi mulţumi. A fost o plăcere pentru mine să te aduc.

Ea îi aruncă o privire pe furiş, surprinsă de tonul din vocea lui. El nu glumea. Dar probabil că se gândea la Diana pe care era nerăbdător s-o revadă.

— Pe curând, spuse el, în timp ce Murad îi deschidea portiera. Ne vom întâlni la hotelul Hilton la ora douăzeci.

Craig dansa cu Diana când Janette cu fratele ei şi cu Tony ajunseră la Hilton. Mark o prezentă pe sora lui mamei lui Craig, apoi invită toată lumea să ia loc. Fără să vrea, Janette scrută ringul în căutarea lui Craig şi a partenerei sale. Nu-i fu greu să-i descopere: silueta înaltă a lui Craig putea fi recunoscută de la distanţă. Ei se apropiară

de masa lor... şi Janette se mai linişti. Înţelegea acum de ce Mark remarcase frumuseţea acestui cuplu. Se potriveau perfect, erau amândoi distinşi; eleganţi, radioşi...

Diana zâmbea. Privirea lui Craig exprima o mare afecţiune şi multă tandreţe.

În timpul mesei, Craig se consacră în întregime invitaţilor lui. Mark şi Tony erau prinşi într-o discuţie ce-i interesa pe amândoi; Janette nu avea altă alegere decât să se retragă într-o tăcere politicoasă. Doamna Fleming îşi adora viitoarea noră, asta era indiscutabil. Din când în când îi mai adresa câte o întrebare Janettei, dar o făcea din simplă curtoazie. Doar Diana o interesa.

Aceasta, fermecătoare şi veselă, atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor de la mesele vecine. Cu părul ei mătăsos, de un negru profund, cu tenul luminos, cu o voce uşor răguşită şi un zâmbet irezistibil, era prototipul de femeie râvnit de oricine. Janette nu se mira să vadă toate capetele întorcându-se după ea. Şi totuşi, Diana păstra o oarecare rezervă. La desert, Craig o invită din nou la dans şi Janette îi urmărea cu privirea. Probabil că în sinea lui suferea.

Într-o zi vor fi împreună pentru totdeauna. Janette simţi parcă o durere în suflet. Oare ce o rodea atât? Nu cumva era geloasă?

Se strădui să se amuze privindu-i pe ceilalţi dansatori, conştientă de o voce interioară care-i striga să nu mai aibă încredere în sine. În zadar... Privirea ei era atrasă inevitabil de aceeaşi pereche.

Ce tineri păreau! Se întoarseră la masă. Simulând cea mai mare severitate, Craig o ameninţa cu degetul pe Diana. Aceasta izbucnise în râs.

— Nu m-ar mira din partea ta! Dar îţi promit să mă supun, Craig.

— E în interesul tău să te supui, Diana. Ai grijă de tine, de acord?

— Da, da... Vei fi un soţ autoritar şi tiranic, să ştii.

Janette nu auzi mai mult, căci în acea clipă, el o luă pe sus pe Diana şi o duse pe ring în ritmul îndrăcit al muzicii.

Mark şi Tony invitaseră nişte fete încântătoare la dans. Janette rămase singură în compania doamnei Fleming, care prinsese şi ea, câteva frânturi din conversaţia dintre fiul ei şi Diana, iar acum

ofta. O întrebă pe Janette dacă ştia despre soarta îngrozitoare a lui Roy.

— Mi-a povestit Mark. E foarte trist.

— Trist? Pentru Roy? El ar fi putut să nimerească şi mai rău. A avut mult noroc că s-a căsătorit cu Diana.

Avea vocea plină de regret, dar şi de mânie şi amărăciune. Era vizibil că doamna Fleming găsea că s-a comis cea mai mare nedreptate faţă de fiul ei.

— … Roy este bun şi generos, dar a lipsit-o pe Diana de tinereţe, continuă ea.

Janette se simţea din ce în ce mai stânjenită. Fu o mare uşurare pentru ea când apăru fratele ei s-o invite la dans. Ea i se abandonă în braţe, uşor învioratã.

În acelaşi timp, o cuprinse o senzaţie de frig şi nu-şi dorea decât să se termine cât mai repede această seară penibilă. Craig o invită la un vals, dar ea avu impresia că o făcuse doar din politeţe.

Era în bar cu Mark, când fură ajunşi din urmă de Craig şi Diana. Mark plecă repede la braţul Dianei şi Janette se întoarse ca să-i vadă de la distanţă.

Şi ei doi formau un cuplu fermecător. În ochii lui Craig strălucea o lumină stranie,

atentă… Era oare gelos pe Mark? îşi dădu repede seama că era o idee ridicolă!

Cu un aer gânditor, Craig rămase tăcut un lung moment. În sfârşit, vorbi:

— Eşti obosită?

Ea schiţă un zâmbet trist.

— Puţin. Mi-e cald. Te înăbuşi aici.

— Ştiu ce trebuie să facem: să ieşim!

Se îndreptară spre terasă. Departe, apele Bosforului reflectau mii de stele strălucitoare.

— Mă simt deja mai bine, şopti ea. Şi ţie îţi face rău atmosfera de aici?

El răspunse, dând din cap:

— Mai ales după ce dansez.

Tăcu. Apoi, satisfăcut de liniştea nopţii; privi în zare. Janette, din contră, era nervoasă. Această linişte i se părea de nesuportat, era sfâşiată între dorinţa de a fugi şi de a petrece câteva clipe doar ea singură şi Craig. Se agită. Era oare din cauza prezenţei Dianei? în ultimele săptămâni, de mai multe ori se aflase doar ea în centrul atenţiei lui

Craig. Dar astă-seară…

El privea un iaht îndepărtându-se în direcţia Mării Marmara, apoi se întoarse şi

se apropie de ea. Era o mişcare inconştientă, bineînţeles, Janette era sigură de asta. Totuşi, fu profund tulburată: sufletul ei era în efervescenţă, inima îi bătea tare şi o oarecare voluptate o stăpânea. El se îndepărtă brusc.

— Ce-ar fi să mergem la ceilalţi? îi propuse pe un ton sec.

Bărbia Janettei tremura; ea îşi amintea blândeţea şi drăgălăşenia cu care el o înconjurase pe Diana toată seara.

— Da, dacă vrei.

— Nu doar fiindcă vreau eu, Janette. Adineauri te-i plâns că în sală este o atmosferă sufocantă. Eu ţi-am propus să ieşim la aer. Acum te văd tulburată. Preferi să ne întoarcem?

Se lăsă o lungă tăcere, apăsătoare. Nici ea nu ştia ce voia! De. Altfel, vorbele îi rămâneau în gât. Era incapabilă să-i răspundă, atât era de nervoasă. Fixă, fără să le vadă, luminile oraşului.

— Eşti fără îndoială epuizată. Să mergem să-l căutăm pe Mark. El te va conduce acasă.

Acesta chiar venea spre ei, însoţit de Diana.

— Este prea multă lume înăuntru „spuse aceasta, luându-l pe Craig de braţ. Oh, scuzaţi-mă! Sper că nu v-am deranjat.

— Deloc, draga mea, Janette vrea să se întoarcă... Sigur, dacă Mark vrea s-o conducă. Dacă nu, mă duc eu şi apoi mă voi întoarce.

— Eşti obosită? se interesă Diana, sincer dezolată. Craig mi-a spus că ai fost bolnavă zilele astea.

— N-a fost nimic grav.

Janette îl privi pe furiş pe Craig. Deci, îi spusese Dianei că fusese bolnavă? Era ciudat... Mark dorea şi el să plece. Tony la fel. Amândoi voiau să se culce. Janette nu avea de ales.

Înainte să dispară în hotel, ea se mai uită încă o dată după Craig şi Diana care stăteau unul lângă altul, privind stelele ca doi îndrăgostiţi.

Capitolul 4

Janette, fratele ei şi Tony fuseseră invitaţi să cineze la familia Fleming. Aşezată între cei doi parteneri ai ei la masa luminată de lumânări, fata asculta o discuţie care-l opunea pe Craig Dianei.

— Te voi duce să vizitezi împrejurimile,

desigur, cu o singură condiţie: ai nevoie de odihnă. Vino să petreci câteva zile la Büyük Ada... Dar acest lucru te va obliga să-ţi prelungeşti vacanţa.

— Roy…

— … El va fi încântat! interveni doamna Fleming. Chiar spunea că este o prostie să faci atâţia kilometri doar pentru o săptămână. Draga mea Diana, nu înţeleg ce motive ai să protestezi; nu ai de ce te teme, el este foarte bine îngrijit de infirmiera lui.

— Am înţeles, răspunse Diana după un lung moment de gândire... Janette are două zile de vacanţă la începutul săptămânii viitoare, aşa cred. Tony şi Mark nu lucrează nici ei, de ce n-am merge cu toţii la Büyük Ada?

Îl gratifică pe Craig cu surâsul ei cel mai încântător: încât acesta, după o uşoară ezitare, aprobă:

— Excelentă idee. Nu ştiam că ai vacanţă, Janette.

— Da, marchează mijlocul trimestrului. Vom relua cursurile miercuri dimineaţa.

— Putem să rămânem acolo până marţi! reluă Diana.

Craig dădu din cap şi conveni cu Mark şi

Tony să se întâlnească cu toţii vinerea viitoare, pe seară. Ajunseră în sfârşit la Büyük Ada, cea mai mare dintre insulele Prince, din apele mării Marmara.

Cea mai mare parte a locuitorilor din această regiune erau greci. Opuşi turcilor, aceştia erau oameni veseli, nonşalanţi, ceea ce conferea insulei un aer de vacanţă. Büyük Ada era înainte de toate un loc de vilegiatură, căci majoritatea familiilor bogate din Turcia sau din Grecia aveau aici câte o reşedinţă auxiliară.

Vila lui Craig Fleming era adorabilă. În întregime renovată, oferea ochilor spectacolul unui cămin intim, decorat cu gust.

Tony, Mark şi doamna Fleming avuseseră deja ocazia să viziteze proprietatea. Cele două tinere, în schimb, veneau aici pentru prima dată. Se entuziasmau împreună parcurgând încăperile, admirând bibelourile şi obiectele de artă.

Janette rămase nemişcată în faţa unei imense tapiserii vechi. Craig se apropie de ele şi se opri în spatele ei.

— Recunoşti?

Ea dădu din cap fremătând la contactul mâinii lui calde pusă pe umărul ei.

— Topkapî, seraiul, platanii, florile, chioşcurile, minaretele şi moscheile în fundal.

Nu voia ca Craig să-i observe confuzia în care se găsea. Chiar în clipa asta, Diana veni la ei. Ea examina îndelung opera, apoi se întoarse spre Crag, cu ochii unui copil poznaş.

— Femeile din harem, presupun? Craig, mă surprinzi!

— Eu nu văd nimic indecent, interveni Mark. Toate sunt îmbrăcate. Prea convenţionale pentru gustul meu. Am văzut altele şi mai şi

— Spune-mi Janette, ce te impresionează în această scenă? o încurajă Craig.

Ea ezită, răspunsul ei putând provoca râsul.

— Cărţile de joc, murmură ea.

— Cărţile de joc? repetă Diana cu sprâncenele încruntate. Nu înţeleg.

— Eu, da, afirmă Craig apăsându-şi mâna pe umărul Janettei. Ele au fost aruncate pe jos, ceea ce simbolizează plictiseala enormă a acestor femei. S-au

săturat de jocul lor... Priviţi: aceasta fumează o ţigară, celelalte o pipă, alta stă în faţa unui samovar. Iar cărţile de joc împrăştiate pe jos, arată preocupările lor.

— Este adevărat, aprobă Diana... Sărmanele... Ce viaţă!... Vă daţi seama? Cum să suporţi să nu fii decât o femeie printre celelalte trei sute? Ce ai face tu, Craig cu trei sute de femei?

— S-ar amuza ca un nebun, dacă vrei să ştii părerea mea, interveni Mark cu un hohot de râs molipsitor.

— Îţi dă mâna să vorbeşti, Mark, tu, care nici măcar nu priveşti o femeie!

— O singură soţie îmi va ajunge, Craig.

— Şi mie la fel, interveni Mark, bătând în retragere.

Puţin după cină, când toţi savurau căldura serii în grădină, Diana îi anunţă că intenţionează să se culce. Craig aprobă această hotărâre, dar mama lui păru teribil de decepţionată.

— Nu vă duceţi amândoi la plimbare? E încă devreme.

— Craig se poate duce dacă vrea, răspunse Diana zâmbind. Janette îl va însoţi cu plăcere, – nu?

— Eu… şi eu mă duc să mă culc.

— Mai bine vino cu mine, interveni Craig.

Ea acceptă, împotriva voinţei sale. Ar fi fost mai prudent să reliize…

— E minunat afară, zise ea după câteva minute… îţi sunt recunoscătoare că m-ai invitat, Craig. Îmi doream atât de mult să vin la Büyük Ada, de mai mult timp. Voiam de asemeni să vizitez un „yoli” autentic.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Ai fi putut veni în orice weekend.

— N-am îndrăznit să-mi impun prezenţa. Tu ai nevoie de linişte ca să-ţi scrii cartea.

— Şi cum m-ai fi împiedicat tu s-o fac? Din contră, ai fi putut să mă ajuţi.

— Mă îndoiesc.

— Fratele tău mi-a spus că ai remarcabile cunoştinţe de arheologie.

— Exagerează…

— Ai făcut vreodată săpături?

— Da.

— Te interesează acest lucru, nu?

— Într-adevăr. Am urmat la universitate nişte cursuri cu un profesor extraordinar.

Ea îi spuse numele şi Craig făcu ochii mari de uimire. Avusese şi el norocul să

lucreze cu profesorul chiar la mai multe proiecte, în urmă cu câţiva ani, la Londra.

— Mark n-a exagerat. Ai vrea să mă ajuţi, Janette?

— Nu ştiu, înţelegi, eu…

— Da?

— E greu să-ţi explic.

— Haide, Janette, ce scuză găseşti ca să mă refuzi?

Ar putea oare să-i dezvăluie secretul, şi cum? Nu de Craig. Se temea ea; se temea de sine însăşi, când ar rămâne singură cu el. Nu-i putea destăinui asta.

— Nu… nu pot.

— Dacă n-o să te pălmuiesc într-o zi, va fi un miracol!… Foarte bine, să nu mai vorbim despre asta. Dar, dacă îţi vei schimba părerea, îţi voi accepta cu bucurie asistenţa.

Îşi continuară plimbarea în linişte. Ciudat, şi atmosfera era destinsă. Janette se găsea într-o stare de fericire inexplicabilă.

În sfârşit, înlăturând temerile şi îndoielile din gândurile sale, ea acceptă propunerea lui Craig.

— Adevărat? O să vezi ce mulţumit voi fi. Când ne întoarcem acasă, o să-ţi arăt unde

am ajuns, îţi voi da câteva detalii despre modul în care am conceput opera. Dar, deocamdată, aş putea să-ţi ofer o cafea?

— În acele mici cafenele? Cu plăcere!

Cu un pas liniştit se îndreptară spre port.

— Să ne aşezăm pe terasă, propuse Craig. Şi, fără să mai aştepte răspunsul ei, el alese o masă.

În jurul lor era o activitate neîncetată. Janettei i se păru că trăieşte un vis. Lângă el, doi bărbaţi îşi beau cafeaua fumând din narghilea. Traficul de trăsurici trase de cai era constant: era interzisă circulaţia maşinilor pe insulă. În spatele lor, grădinile înflorite umpleau aerul nopţii cu parfumurile lor exotice.

— La ce te gândeşti? se interesă Craig, contemplându-i faţa visătoare şi surâzătoare.

— Mă gândeam ce noroc am să mă aflu aici. Aproape că nu-mi vine să cred.

— De ce?

— Aşa…

— Nu vrei să-mi spui adevăratele motive?

Inexplicabil, Janette crezu că el făcea

aluzie la trecutul ei dureros. Era sigură că Mark îi povestise lui Craig trista ei poveste. Aşa că, vrând să fie amabil, el adoptase rolul de confident, invitând-o să-şi destăinuie amărăciunea. Cu o oarecare tristeţe, ea îşi dădu seama că amintirea lui Ned se estompa cu timpul. Chiar şi chipul lui dispărea într-o ceaţă misterioasă. Foarte agitată, se străduia să-l evoce în amintirea ei.

Zadarnic! Era groaznic! L-a iubit… L-a uitat? Nu, asta nu se va întâmpla niciodată! întâlni privirea gravă şi întrebătoare a lui Craig. Din cauza lui, amintirile o părăseau. Şi totuşi, nu era supărată pe el.

— N-am nimic de spus, admise ea în cele din urmă!

El deveni deodată rigid şi Janette regretă. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu putu să-i vorbească despre Ned. Ar fi fost mai simplu dacă Craig n-ar fi iubit-o pe Diana.

— Să ne întoarcem, vrei?

Ea aprobă dând din cap. Cu un gest nervos îşi aranjă o şuviţă de păr rebelă. Era tristă. Spre surprinderea ei, Craig observă imediat. O luă de braţ…

Doamna Fleming citea singură în salon

când ei intrară în casă. Ridică ochii spre ei, se încruntă, apoi se uită la ceas. Janette se simţi ca o fetiţă care întârziase la un bal.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Craig pe un ton indiferent, chiar dacă se încruntase.

— În pat. Mark şi Tony abia au plecat la ei în cameră, replică doamna Fleming, punând cartea jos. Veţi face şi voi la fel, nu-i aşa, Janette?

Era evident că voia să aibă o discuţie între patru ochi cu fiul ei. Fata se înclină.

— Noapte bună! îi spuse Craig, ţinându-i uşa, E puţin cam târziu că să-ţi arăt opera mea. Vom vorbi despre ea mâine... Janette mă va ajuta, adăugă el pentru mama lui.

— O să vedem, Craig, este...

lanette nu auzi mai mult. Urcă scara încet, întrebându-se ce-i putea spune doamna Fleming despre ea în acea clipă.

Înţelese cam ce i-ar fi putut spune mama lui Craig, a doua zi după-amiază. Bărbaţii meştereau ceva la bordul iahtului şi Diana se odihnea la soare. Janette urcă în casă să caute un tub cu cremă pentru soare, când se auzi strigată.

— Vreau să stau puţin de vorbă cu tine, o anunţă doamna Fleming pe un ton

curtenitor dar cu inflexiuni ostile. Fiul meu îmi spune că vei veni aici în unele weekenduri, să-l asişti la lucrările lui…

— Mi-a propus aşa ceva, e adevărat.

— Draga mea, este o treabă care nu prea îmi convine.

— Nu înţeleg, doamnă…

— Fratele tău ştie?

Spatele drept, manierele rezervate, ţinuta impecabilă… totul emana din această femeie o mândrie specifică vechilor familii aristocratice.

— Mark nu are niciun drept asupra mea, murmură Janette. El nu va încerca niciodată să intervină în viaţa mea.

— Asta se poate. Totuşi, sunt sigură că-l va deranja să afle că-ţi vei petrece weekendurile aici, singură cu Craig.

Janette îşi stăpâni greu mânia. Avu bunul-simţ să facă o pauză. A

— Nu voi veni, aici în fiecare weekend, doamnă. Craig m-a rugat să-l ajut şi am acceptat. Nu pot să-mi retrag promisiunea.

— Spune mai bine că „nu vreau să nu-mi ţin promisiunea”.

— Exact doamnă.

— Janette... Sper că nu eşti atât de proastă încât să te îndrăgosteşti de fiul meu! El se va căsători în curând cu Diana. Mi se pare că eşti la curent cu acest lucru.

Ea simţi cum i se aprind obrajii. Era şocată. Niciodată n-ar fi crezut că doamna Fleming ar fi fost capabilă să pună o întrebare atât de indiscretă şi directă.

— Nu sunt îndrăgostită de Craig, afirmă ea pe un ton politicos. Aşa ceva nu se va întâmpla, pot să vă asigur.

Doamna Fleming fixa cu privirea două vaze de Sèvres care decorau un scrin de lângă fereastră.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, oftă ea în sfârşit. Fiul meu este un bărbat frumos. N-ai fi prima femeie care să se îndrăgostească de el...

— Eu nu mă îndrăgostesc de nimeni! interveni Janette, care căuta cu disperare un pretext să plege.

— Ştiu, draga mea, tu mi-ai spus. Eu am vrut doar să te previn... Scuză-mă dacă te-am deranjat. Am fost poate cam brutală, dar sunt preocupată de fericirea ta... Sincer, mi-ar părea foarte rău să te văd că suferi.

— Este inutil să vă neliniştiţi, doamnă.

Nu voi suferi.

În loc să se întoarcă în grădină, Janette urcă în camera ei, se îmbrăcă cu o rochie, apoi se duse să se plimbe, cu sufletul greu. Discuţia cu doamna Fleming o pusese în faţa unei probleme neaşteptate. În realitate, care erau sentimentele ei faţă de Craig? Le ignora deliberat, deja de câteva săptămâni.

Merse mult timp, gonind această întrebare din gândurile ei. În sfârşit, ea trebuia să înfrunte situaţia într-o nouă lumină; în ciuda tuturor hotărârilor ei de a-i fi credincioasă pentru totdeauna memoriei lui Ned, era conştientă de dragostea ei pentru Craig. Da, îl iubea. Irevocabil.

Se întoarse la vila târziu după ora ceaiului şi, cu preţul unui efort vizibil, doamna Fleming îi transmise mesajul fiului ei.

— Craig m-a rugat să-ţi spun unde sunt şi te invită să te duci după ei.

— Mulţumesc.

Zărind-o, Craig, care se lungise lângă Diana, se ridică în picioare.

— Unde-ai fost? se interesă el, cu faţa îngrijorată. Începuserăm cu toţii să ne temen de ceva rău. Eram gata să plecăm în

căutarea ta.

— M-am plimbat, răspunse ea cu pumnii strânşi. Vă rog să mă scuzaţi, am pierdut noţiunea timpului.

— În sfârşit! Te-ai întors! interveni Diana, zâmbind. Vino să stai lângă mine. Soarele e minunat.

— Nu eşti în costum de baie? o întrebă Craig. I-am spus. Mamei că noi facem baie, şi să-ţi transmită să…

Janette se aşează, fără să lase să se observe vreo urmă de descumpănire.

— N-am chef să înot. Sunt obosită.

— E de înţeles! exclamă Diana. Te-ai plimbat câteva ore!

Conversară un timp, apoi Tony şi Mark sosiră şi ei.

Soarele se scufunda în apele întunecate. Janette îşi anunţă intenţia să se retragă şi făcu asta sub privirea întrebătoare a lui Craig. Amicii lui o imitară o clipă mai târziu, dar ea nu-i mai văzu, căci se refugiase în camera ei.

Cât timp va dura treaba asta? Pentru a doua oară în viaţa ei, se găsea pe marginea prăpastiei de disperare şi amărăciune! Dar de data asta, va fi mai puţin penibil; mai era

timp să lupte, să-şi înăbuşe suferinţa.

Se gândi la cartea lui Craig, amintindu-şi cu cât entuziasm discutaseră ei doi despre acest lucru cu câteva ore mai devreme. Craig schiţase proiectul pe care gândea să i-l încredinţeze şi Janette se umpluse de mândrie la ideea de a putea să-i facă un seriviciu, într-o atmosferă amicală şi de încredere.

Or, toate acestea se terminaseră înainte chiar să înceapă. Janette încercase de mai multe ori să-i spună, dar nu-şi găsea cuvintele.

La întoarcere, pe Marea Marmara, ea se găsi din nou alături de el. Nu avusese timp să se pregătească să-i spună şi el o întrebă dacă era bolnavă.

— Nu, nu, mă simt bine, Craig.

— Găsesc că te-ai schimbat de sâmbătă după-amiază… Mă intrigi, Janette. De ce-ţi reprimi dorinţele şi necazurile?

— Nu-mi reprim nimic, protestă ea.

Ea îl văzu cum devine rigid şi recunoscu nuanţa de răceală din vocea lui, la fel ca în primele zile ale întâlnirii lor.

— Bine, Nu te voi obliga să-mi faci confidenţe.

— Craig! Vino să vezi broaştele ţestoase! exclamă Diana încântată. Sunt atât de caraghioase!

Ridicând din umeri, el se întoarse şi se îndreptă spre Diana.

Janette le auzi râsul şi durerea ei crescu. Situaţia asta nu mai putea dura. Cum să reacţioneze acum? Subit, îşi reaminti de proiectul lui Cetin de a duce un grup în excursie pe coasta Bursei. Sarah şi Gwen îi acceptaseră invitaţia. Asta era soluţia: Janette se va duce cu ei, va profita din plin de această nouă experienţă şi va încerca să şteargă urmele tristeţii sale.

Capitolul 5

Diana îşi petrecu restul timpului între ieşiri şi excursii turistice. Craig o invită şi pe Janette să li se alăture de mai multe ori, dar ea refuză sub pretextul altor preocupări. Nu era chiar un pretext fals, fiindcă se pregătea pentru expediţia în munţi, Cetin şi cei doi prieteni ai lui, turci, aduseseră materialul în apartamentul lui Sarah şi Gwen.

— Chiar vom escalada stânci? se interesă Janette, uşor neliniştită... Adică

vom folosi coarda?

Cetin, care era îngenuncheat pe jos şi termina de strâns sacul de dormit al lui Gwen, răspunse:

— Da. E mai prudent aşa... Gata, am terminat. Sarah, dă-mi sacul tău.

— Al meu este gata. Şi al tău, Janette?

— Da, este în rucsac.

Se gândea la sfaturile lui Craig şi se întreba dacă n-ar fi mai bine să renunţe imediat. Ea îşi închipuise că o să facă traseul cu maşina şi apoi un drum liniştit pe jos Cetin se pregătea totuşi minuţios pentru această ieşire, ca şi cum ar fi fost vorba de o operaţie de importanţă capitală.

— Nu te mai îngrijora atât, Janette, o linişti Sarah. Cetin se pricepe. Tatăl lui este un alpinist cunoscut.

Joi seara totul era gata. Cetin îi sfătui să se culce mai devreme vineri, căci sâmbătă în zori vor pleca.

Janette se miră de această transformare bruscă; luase totul sub conducerea lui, dădea ordine fără drept de replică. Nici prin cap nu-i trecea că s-ar putea opune cineva.

Janette tot mai ezita. O clipă, îi fu necaz pe lipsa ei de siguranţă, mai ales că cele

două prietene ale sale se supuneau de bunăvoie dorinţelor lui Cetin. Îşi reaminti sfaturile lui Craig să fie prudentă. Nu escaladase niciodată nişte stânci.

Cetin o conduse până acasă.

— Nu uita, culcă-te cât mai devreme mâine seară. Va fi greu pentru tine, va trebui să ai putere. Bună seara!

Janette era pe punctul de a renunţa la această expediţie… Dar, într-un uruit groaznic, Cetin demara deja.

— Janette, vino aici!

Era Mark care o aştepta pe terasă. Se duse la el. Dar mare îi fu mirarea când îl zări acolo şi pe Craig, sprijinit de spătarul unui fotoliu de răchită, cu un pahar de vodcă în mână.

— Nu-mi spuseseşi tu că te duci cu Craig la Büyük Ada, în acest weekend? o întrebă fratele ei.

Ea se uită în jos, încurcată.

— Nu… nu mă duc cu Craig. Noi n-am fixat o dată precisă şi acum am alte proiecte.

Un fior de groază o străbătu: acum era practic obligată să plece cu Cetin, fără să mai fie nevoită să mintă. Nu doar Craig se

miră, dar chiar Mark voia să ştie care îi sunt argumentele.

— Este adevărat că n-am hotărât o dată precisă, dar eu am tras concluzia că vom începe din această săptămână. Mama şi Diana au plecat.

— Eu le însoţesc pe Sarah şi Gwen.

— Unde? interveni Mark, uimit... Nu mi-ai spus niciodată nimic în acest sens. Unde vă duceţi?

— La Bursa...

În acea clipă sună telefonul şi Janette se gândi că ar fi un pretext ca să plece, dar Mark i-o luă înainte.

— Pot să-mi permit să te întreb ce vei face la Bursa? o întrebă Craig.

Ea se îndreptă de spate, galbenă la faţă, dar hotărâtă să termine odată cu treaba asta.

— Nu vreau să te ofensez, Craig, dar asta nu te priveşte. Ai crezut că faci bine şi ai intervenit în mai multe ocazii. Te rog să nu te mai amesteci în viaţa mea. Eu vreau... vreau să fiu singură şi să-mi port singură de grijă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Craig vorbi în sfârşit, orice urmă de mânie fiind

înlocuită de o indiferenţă rece, ca odinioară.

— Acţionează după placul tău, Janette. Nu-ţi voi mai da niciun sfat… îmi promiseseşi că mă ajuţi. Ceva s-a întâmplat, totuşi. Ţi-ai schimbat brusc părerea, adăugă el cu tristeţe. Mă uimeşte acest lucru din partea ta… Spune-i lui Mark la revedere din partea mea.

Se ridică şi plecă. Janette îl privi cum se îndepărta cu paşi mari în direcţia plajei. Îi înţelegea decepţia. Îşi programase să termine cartea înainte de sfârşitul anului. Îi spusese chiar că bătea pasul pe loc de câteva săptămâni. Datorită ei, el sperase să reînceapă să scrie cu mai multă uşurinţă ca până acum.

Acum ea îl lăsa baltă…

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi părăsi terasa şi făcu câţiva paşi în jurul casei.

Mark tot mai vorbea la telefon în vestibul. Îi ură noapte bună şi urcă la ea în cameră. Cu puţin noroc, va cădea repede într-un somn profund.

Cele trei fete se extaziară în faţa Bursei, un oraş încântător, construit la poalele munţilor Uliidag şi dominând câmpia. Ca nişte turiste curioase, ele ar fi întârziat cu

plăcere în oraşul care era un adevărat paradis al vânătorilor de antichităţi.

— Tare îmi doresc palatul ăsta aurit, zise Sarah.

— Ar fi cumpărat imediat, dacă Cetin n-ar fi apucat-o de braţ.

— Nu fi caraghioasă. Am venit să facem alpinism. Doar nu crezi că-l vei căra în spinare!

— Suntem obligate să escaladăm şi noi stâncile? murmură Gwen, cu privirea aţintită pe un superb porţelan. M-aş mulţumi doar să vizitez oraşul.

— Şi eu la fel, întări Janette, plină de speranţă.

Cetin le spulberă îndată argumentele celor trei fete. Cu buzele subţiri strânse, el se întoarse, dispreţuitor. Niciodată nu condusese un grup atât de indisciplinat!

Janette nu-şi mai amintea drumul pe care venise. Tot ce ţinea minte era un râu ca de gheaţă pe care l-au trecut cu piciorul.

— Am venit aici ca să ne căţărăm! urlă Cetin furios, când văzu cum ezită să traverseze râul.

Până la urmă, îşi suflecară pantalonii şi se supuseră. Când au ajuns pe malul celălalt

erau complet ude. Puţin mai târziu, ferindu-se de tovarăşul lor, fetele ţinură o scurtă consfătuire. Trebuiau să-l urmeze sau nu?

— Cum o să ne întoarcem? întrebă Gwen sceptică.

— Am putea să închiriem o maşină, aşa cum face cea mai mare parte a turiştilor.

— Oare merită atâta osteneală?

— Vom arăta ca trei proaste, dacă abandonăm acum expediţia.

— Nu m-am gândit la asta.

— Este adevărat, ar fi stupid. Am povestit la toată lumea că plecăm cu Cetin. Vor râde de noi dacă ne întoarcem, adăugă Janette. De altfel, eu cred că am depăşit probabil cele mai grele etape.

Într-adevăr, din poieniţa unde se aflau se putea admira un spectacol reconfortant oferit de coline unduitoare şi pline de verdeaţă.

— Aşa e, să continuăm, reluă Gwen. La urma urmelor, ar trebui să fie pentru noi o experienţă pasionantă.

Optimismul Janettei nu fu din nefericire recompensat. Qetin alesese un loc unde să petreacă noaptea pe coasta muntoasă şi le ordonă să-şi desfacă sacii de dormit.

Deodată, o auziră pe Gwen urlând:

— Scorpioni! Nu putem dormi aici, Jetin.

Janette şi Sarah priviră şi ele spre locul arătat. Erau nişte scorpioni negri.

— Nu vă mai isterizaţi, replică Cetin, zdrobindu-i cu tocul pantofului... Gata! Grăbiţi-vă, nu mai staţi nemişcate!

Uimite, fetele se executară.

— Ce dacă, suspină Sarah ridicând din umeri. Asta e aventura! mai târziu vom râde când ne vom reaminti.

Spre miezul nopţii se iscă o furtună şi tună câteva ore. Strânşi într-un spaţiu minuscul, clănţănind din dinţi, aşteptară sfârşitul furtunii.

A doua zi dimineaţa „vârfurile muntelui, înzăpezite, străluceau în soare. Fiecare îşi strânse sacul de dormit şi-l băgă în rucsac, apoi se pregătiră de ascensiunea în munţi.

După două ore, prinşi în coarda de alpinism, atacau prima latură stâncoasă. Janette se distra sincer, spre marea ei mirare. Nu-i era frică, doar că nu trebuia să se uite în jos. Aerul era proaspăt, înviorător. Din când în când, Cetin le încuraja cu câte un compliment.

Apoi, deodată, cineva strigă: „Stânci”!

Janette îşi amintea mereu care fusese reacţia ei. Ce vrea să spună? Stânci sunt peste tot! O secundă mai târziu simţi o durere atroce în coapsă. Sângele îi ţâşnea peste tot… nu mai avea putere.

Capitolul 6

Janette deschise ochii. Mark era lângă ea. Era palid, părea epuizat. Ea închise ochii. Piciorul îi era umflat, aproape că-şi dublase volumul. Simţea o durere surdă dar tenace.

— Îmi amintesc… şopti ea. Ei nu reuşeau să mai coboare… Apoi m-au urcat…

— Cetin a considerat că asta era cea mai bună soluţie. Acum eşti la hotel.

— Voiam să cobor. Eram atât de sus…

— Acum eşti în siguranţă, surioară. În curând ne vom întoarce acasă.

— Îţi spun că voiam să cobor, reluă ea, agăţându-se de cearşaf. De ce nu m-au coborât?

— Era prea complicat, Janette. Linişteşte-te. Totul se va aranja. Vei coborî peste câteva ore, cu maşina.

Ea deschise din nou ochii. Mark era speriat. Oare de ce?

— E grav?

Mark dădu din cap.

— E vorba doar de un picior. E supărător, dar doctorul spune că rana se va cicatriza repede. Ai câteva cusături.

— Ah? Nu ştiam… Eram inconştientă… Mark, ce se întâmplă? Eşti îngrijorat?

El schiţă un zâmbet şi făcu semn din cap că nu, dar Janette ştia instinctiv că de fapt căuta s-o liniştească.

— Nu-ţi pierde încrederea, mai ales. Încearcă să te odihneşti.

— Nu sunt obosită. Când ne vom întoarce acasă?… Unde sunt ceilalţi?

— Au plecat cu toţii, mai este numai Sarah care a insistat să rămână lângă tine.

— E drăguţă.

— Acum mă duc să-l sun pe doctor. El m-a asigurat că vei putea pleca chiar astă-seară. Vrea să te mai consulte o dată.

— Cât e ceasul?

— Este ora şaptesprezece.

— E tot duminică?

— Da, e tot duminică.

După ce-i zâmbi, o acoperi bine cu pătura şi ieşi. Un minut mai târziu, apăru Sarah. Aceasta se aşează pe marginea

patului. Amândouă erau obosite şi fericite că au scăpat.

— În sfârşit, te-ai trezit? Cum te simţi?

— Bine, în afară de picior. Cum ai reuşit să-l anunţi atât de repede pe Mark?

— L-am chemat imediat. Printr-o minune, tocmai atunci era un zbor de la Istanbul.

— N-a venit cu maşina? cum o să ne întoarcem?

— A închiriat aici o limuzină enormă. Vom pleca curând, dacă doctorul nu va găsi vreun inconvenient.

— Sarah… Sarah, despre ce mai este vorba? Mark mi se pare tulburat.

— Tulburat? E oarecum normal, nu crezi?

— Nu, nu, despre ce este vorba? E o prostie, dar…

Sarah îşi încruntă sprâncenele.

— Te laşi dusă de imaginaţie.

— Poftim?

— Ştii că ai fost anesteziată? Ai delirat. Eu personal, n-am auzit nimic, pe noi ne-a dat doctorul afară, dar Mark a spus că ai divagat. Pare chiar tulburat de ceea ce ai spus… Dar de fapt, tu ai dreptate, şi eu l-am

găsit straniu când mi-a vorbit despre asta.

— Ce zice că am povestit?

— Nu mi-a dezvăluit tot conţinutul discursului tău.

— Dar… el era emoţionat… Mă întreb ce am putut spune. O să-l întreb.

După ce doctorul şi-a dat acordul, Janette a fost transportată până la automobil şi instalată confortabil pe bancheta din spate, cu Sarah lângă ea. Mark se aşează lângă şofer. Era noaptea târziu când ajunseră la Istanbul. O lăsară pe Sarah la ea acasă. Aceasta îi promise s-o viziteze a doua zi după cursuri.

O culcară imediat pe Janette. Tony rămase lângă ea câteva minute, apoi o lăsă în compania fratelui ei. Ea profită de acest lucru ca să-l întrebe ce spusese sub anestezie. Privirea lui Mark trădă pe rând surprinderea şi o oarecare compasiune.

— Delirai, Janette. Totul era de înţeles, ştii… acum, mă duc să mă culc. Nu uita să suni dacă ai nevoie de ceva. Doamna Baydur va veni imediat. Noapte bună, Janette.

— Noapte bună. Mark. Mark?

— Da?

El se întoarse din pragul uşii.

— Craig? Craig ştie ce s-a întâmplat?

I se păru că descifrează o reacţie stranie pe faţa fratelui său, care înghiţi în sec înainte să răspundă.

— El era la Büyük Ada. I-am lăsat vorbă acasă. Va afla când va veni… Speram oarecum să dea un telefon în seara asta.

— N-a telefonat…

— Nu. Dar ştii că el nu se întoarce de acolo înainte de luni dimineaţa… uneori chiar şi marţi.

Ei i se umplură subit ochii de lacrimi.

— Da, este adevărat. Trebuia să-l ajut să-şi termine cartea. Poate că ţi-am spus… Dacă m-aş fi dus la Büyük Ada cu el, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

Mark rămase pe loc, uşor rigid.

— Fără îndoială. Pe de altă parte…

— Da? Pe de altă parte? Ce ziceai?

— Nimic, nimic. Noapte bună, Janette. Închise uşa uşor în urma lui.

Janette trebui să stea în pat, lungită, cincisprezece zile, dar coapsa i se vindeca normal.

— Din nefericire, va rămâne o cicatrice destul de mare, îi spuse medicul. Dar ai

avut destul noroc. Escaladarea e grozavă pentru cunoscători, dar pentru o novice ca tine a fost o pură nebunie!

Prietenele ei veneau regulat să o vadă.

— Sarah mi-a spus că veţi pleca amândouă în vacanţă, oftă Janette. O să-mi lipsiţi îngrozitor!

— Asta din cauza mămicilor noastre. Ştii ce înseamnă asta. Sunt tot timpul îngrijorate, fiindcă ne ştiu departe. Pe vremea lor, domnişoarele nu plecau în aventură, aşa ca noi. Ele au acceptat acest lucru, dar nu sunt încântate. Mai ales mama lui Sarah. Dar piciorul tău? Ce mai face?

Janette făcu un semn cu capul că se simte bine.

— Îmi pare rău că lipsesc atât de mult de la şcoală. M-am săturat să stau singură aici. În sfârşit, ar fi putut fi mult mai rău.

— Într-adevăr. Nu voi uita niciodată momentul ăla îngrozitor. Am crezut că vei muri!

— N-am văzut nimic, n-am înţeles nimic. Nici măcar n-am căutat să mă îndepărtez de pericol. Ce prostie!

— Totul din greşeala lui Cetin. Aparent, e marea lui problemă: el porneşte de la

principiul că toată lumea se pricepe. Dacă tu aveai experienţă, ai fi putut evita accidentul.

Janette oftă şi schimbă subiectul, revenind la ceea ce avea pe suflet. Perspectiva că prietenele ei vor lipsi două luni o deprima.

— Lipsiţi în total nouă săptămâni?

— Da. Plecăm cu maşina, ceea ce ne ia o săptămână la început, şi alta la sfârşitul vacanţei. Am putea să pierdem mai puţin timp, dar noi vrem să ne oprim ici-colo dacă ne interesează ceva. Suntem obligate să mergem cu maşina, căci avem intenţia să aducem o mie şi una de obiecte care aici nu se găsesc. Dacă ai nevoie de ceva anume, să ne suni.

— Am probleme cu toaletele, cele de aici nu-mi prea vin bine. Dar nu vă pot cere să-mi cumpăraţi rochii.

— Gândeşte-te, ai trei săptămâni să întocmeşti o listă.

După ce plecă Gwen, intră Mark cu nişte cărţi sub braţ.

Părea foarte obosit.

— Ai o migrenă? se interesă Janette, îngrijorată pentru sănătatea lui.

— E „odos”, evident! Aerul este cald, înăbuşitor, toată lumea se simte prost. Şi tu, cum te simţi?

— Bine, mulţumesc.

— Perfect. Craig îţi trimite astea. E şi o carte despre comoara de la Topkapî, alta este un tratat despre Imperiul Otoman. A spus că ţi-a promis să ţi le împrumute.

Exact, aprobă ea, cu voce scăzută. O să-i mulţumeşti din partea mea?

— Va veni aici mâine, când te vei scula. O să-i mulţumeşti personal.

El o examină o clipă, după care se întoarse. Oare îi observase obrajii înroşiţi? Sau îi văzuse şi mâinile tremurânde? Craig trecuse doar de două ori să o vadă în două săptămâni. De fiecare dată fusese rece, distant şi rezervat. Janette se aştepta să-i facă reproşuri. Dar se simţise rănită de indiferenţa lui.

Craig veni, aşa cum stabilise, după prânz. Era într-o duminică. Aşezată în grădină, cu piciorul bolnav uşor ridicat, Janette îl privi de departe. I s-a părut că îşi micşorase pasul când a intrat în grădină.

Se. Opri în faţa ei. Stătea drept, cu capul sus, dar privirea lui avea o oarecare

tristeţe… Sau era doar o simplă oboseală? Poate că muncea prea mult. Sau poate se gândea la Diana. Probabil că-i lipsea.

O privi îndelung, sigur de el, ca întotdeauna. Cu puţină stângăcie, ea îl invită să ia loc. Unde erau oare Mark şi Tony? Dacă n-ar lipsi prea mult…

— Ai fost drăguţ că mi-ai împrumutat cărţile, Craig.

— Te rog. Dacă te interesează, e perfect, mai am şi altele.

— Mulţumesc.

Ea puse mâinile împreunate pe genunchi.

— Se pare că te simţi mai bine faţă de ultima dată. Mark spune că piciorul ţi se vindecă normal.

— Da… Nu pot încă să merg prea mult, dar m-am plimbat puţin prin casă. Nu mă mai doare. Se uită îngrijorată în jurul ei. Unde erau Mark şi Tony? Au promis doar să fie şi ei în grădină…

— Iată-i, declară Craig, ghicindu-i parcă gândurile.

Ea roşi violent când el adăugă:

— … Acum poţi să te relaxezi.

— Îmi pare rău, spuse Mark, aşezându-

se. La care ea făcu ochii mari, siderată. Mark se scuză că o lăsase singură în compania lui Craig. Apăru şi Tony apoi, spre marea ei dezamăgire, începu o conversaţie a cărei temă era accidentul ei.

— Cetin ar fi trebuit să le dea nişte instrucţii tehnice, întări Mark, când Tony sublinie imprudenţa turcului. E stupid să escaladeze o suprafaţă sjâncoasă cu nişte, novici, fără să-i înveţe ce să facă în caz de pericol.

— Este un incident neplăcut, spuse Janette, evitând cu grijă privirea lui Craig. Nu e drept să i se impute totul lui Cetin.

— Din contră! exclamă Craig pe un ton sec şi dispreţuitor, Cetin are experienţă, el cunoaşte toate secretele şi riscurile acestui sport. Nu voi înţelege niciodată cum a putut să-şi ia responsabilitatea a trei debutante ca voi!

— De altfel, reluă Mark întorcându-se spre sora lui, asta nu e tot, dacă le cred pe Sarah şi Gwen. Aţi traversat cu piciorul un râu şi aţi ajuns pe celălalt mal complet ude...

— Era un râuleţ, precizăea repede.

— Dar aţi fost ude până la piele?

Ea fu forţată să răspundă afirmativ. După care, Craig o întrebă cum şi-au uscat hainele.

— Eram în blugi… S-au uscat pe noi.

— Da…?

Craig avea maxilarele strânse. Nici nu avu timp să-şi exprime toată nemulţumirea, căci Mark le povestea acum episodul scorpionilor. Craig era consternat.

— Altfel spus… Janette… Aţi dormit sub cerul liber? Trei bărbaţi şi trei femei?

Ea lăsă ochii în jos, recunoscând tonul autoritar din vocea lui. Îi promisese într-o seară că nu se va mai amesteca în viaţa ei. Se părea că-şi uitase promisiunea, căci se băga unde nu-i fierbea oala. Şi de ce? De ce dădea el atâta importanţă unui detaliu atât de neînsemnat?

— Stai puţin, Craig… interveni Mark, siderat şi el de intervenţia acestuia.

Janette îi examină faţa în căutarea unei explicaţii şi fu nevoită să-şi reprime un strigăt de spaimă. În clipa asta, dacă el ar fi putut, el ar fi strâns-o de gât.

Roşie toată şi bâlbâindu-se, ea le povesti despre furtuna izbucnită în plină noapte şi felul cum se adăpostiseră sub o stâncă.

— Încă o dată aţi fost ude până la piele! exclamă Tony.

— Hainele noastre s-au uscat la soare a doua zi dimineaţa.

— Sincer, Janette, interveni fratele ei, cuprins de uimire şi iritare... Aţi acţionat toate trei fără un gram de bun-simţ. De ce nu v-aţi întors imediat?

— La miezul nopţii? Nu ne-am fi putut orienta, mai ales într-o regiune necunoscută!

— Dar voi aţi primit o serie de avertismente mai înainte, mi se pare, începu Craig.

— Ştiţi ce vă rog? Să vorbim despre altceva!

Rugămintea Janettei fu satisfăcută, dar Craig rămase tăcut, închis în sine. De ce atâta supărare ţinută cu greu în frâu? Janette reflectă îndelung şi, brusc, explicaţia îi apăru clară. Era din cauza cărţii lui. Acum îi înţelegea sentimentele: ar fi fost mult mai logic să se ducă la Büyük Ada decât să se supună atâtor riscuri.

În timpul după-amiezii el păru mai relaxat şi acceptă invitaţia lui Mark să rămână la cină.

Mâncară în grădină. La masă, Janette află despre proiectele lui Mark şi Tony pentru vacanţa mare. Mergeau împreună cu doi profesori universitari în estul Turciei. Vor parcurge aproape două mii de kilometri şi vor lipsi şase sau şapte săptămâni.

— Cred că tu, Sarah şi Gwen aţi organizat câteva excursii, nu-i aşa, Janette?

Ea ar fi trebuit să-i explice fratelui său că cele două prietene vor pleta în Anglia, dar se răzgândi.

Fratele ei n-ar ezita niciun minut să se lipsească de această călătorie, dacă ar şti că ea rămânea singură.

— Voi avea ce să fac, răspunse ea. Lacul Van este minunat. Sarah şi Gwen au fost defa acolo unde vă duceţi voi.

— Au mai fost şi colegi de-ai noştri, mărturisi Tony. Acum, Mark şi cu mine abia aşteptăm să mergem acolo. Şi tu, Craig, ţi-ai făcut planuri de vacanţă?

— Cel mai mult voi sta pe insula mea. Apoi, voi merge probabil în Anglia câteva zile, să vizitez nişte prieteni.

Nişte prieteni… Diana, printre ei, desigur. Perspectiva acestei lungi perioade de vară nu-i oferea nicio bucurie Janettei.

Nicio clipă nu se gândise că prietenele ei o vor abandona.

Ea îşi fixase ca scop câteva expediţii turistice. Sperase să profite de acest moment de respiro ca să se vindece de iubirea pentru Craig... Acum, îşi dădea seama că va fi foarte singură. Pentru prima dată de la instalarea ei în această ţară, avu nostalgia fostei sale vieţi. Se străduia să se gândească la Ned, dar imaginea lui se estompa din ce în ce mai mult.

„Rana ta se va cicatriza cu timpul”, o asigurase mama ei.

Avusese dreptate. Dar o altă durere îşi făcuse loc în sufletul ei.

Deodată se gândi la ziua în care Craig îi promisese s-o ducă pe coasta asiatică a Turciei. Tristeţea i se citea pe faţă, iar Craig observă imediat.

— Eşti obosită, Janette. În locul tău, m-aş duce să mă culc.

Tonul lui era neutru, dar privirea exprima o oarecare compasiune. Ea se ridică, afirmând că-i va urma sfatul şi se lungi pe divanul din salon.

— Nu vreau să mă culc aşa repede. M-am săturat să stau singură în camera mea.

— Înţeleg perfect! Poţi să mergi singură? Te voi ajuta…

Ea îl imploră din priviri pe fratele său, ştia cât de mult o tulbura atingerea lui Craig.

Acesta îi observă reacţia; îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi afişă o expresie indiferentă.

— Eh… Va trebui să te reaşezi, îi sugeră el. Iată-le pe prietenele tale.

Toţi se întoarseră. Sarah şi Gwen coborau din maşină. Ele ştiau că Janette trebuia să se ridice astăzi pentru prima oară, şi îi promiseseră să treacă pe la ea s-o vadă. Nu precizaseră însă la ce oră. Gwen îi adusese un buchet de flori.

— Cetin îţi transmite urările lui de însănătoşire. Te întreabă dacă poţi să-l primeşti mâine. Nu a putut să vină cu noi, munceşte de cincisprezece zile fără încetare.

— Buchetul este minunat, murmură Janette. Îşi ridică privirea spre Craig. Dacă ar fi venit de la el…

Îi întâlni privirea de oţel, dispreţuitoare, şi-l auzi înjurând printre dinţi, apoi îşi luă rămas-bun şi se îndepărtă cu paşi mari.

Gwen o întrebă cum se simte, iar Janette trebui să participe la conversaţie, fără prea multă plăcere.

Capitolul 7

Cetin se scuză mult timp pentru accident, atribuindu-şi întreaga responsabilitate pentru acea nenorocire. Janette credea, ca şi fratele ei, că turcul greşise pentru că nu-i instruise mai înainte de a escalada muntele. În acelaşi timp „impresionată de sinceritatea lui, îşi impută şi ei greşeala, spunând că ea ar fi putut să ia în seamă strigătul tovarăşilor ei.

— Oricum, e prea târziu pentru regrete, conchise ea. Acum mă simt mai bine. Doctorul mi-a spus că peste două săptămâni voi putea să merg singură, normal.

— Nu vei mai escalada niciodată munţii cu mine, spuse el cu un aer dezolat.

— Fratele meu îmi va interzice cu desăvârşire, admise ea. El mă are în grija lui, şi eu îl înţeleg perfect.

Janette nu băgă de seamă spusele lui Cetin, dar gândea că o aventură de acest gen îi fusese de ajuns.

— Şrprietenul tău, Craig Fleming? El ce

crede?

Janette se aşează şi mai bine în fotoliul ei, cu ochii fixaţi pe flaconul de parfum pus pe etajeră. Revedea scena care avusese loc cu câteva săptămâni mai înainte. Ce mult admirase această sticluţă! Acest obiect îi va reaminti întotdeauna despre un moment de neuitat, de prietenie şi intimitate…

— Ce fac eu nu-l interesează.

— Ai dreptate. Din nefericire, el crede că este bine să intervină. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Janette.

— O să fiu sinceră cu tine, Cetin. A fost furios. Dar îţi repet, asta nu are nicio importanţă. Nu-ţi face probleme pentru el şi nu te mai simţi vinovat. Totul s-a sfârşit. Să nu mai vorbim despre asta.

— El ştia că trebuia să mergi cu mine?

— Nu sunt sigură. S-ar putea. Şi dacă a ştiut, asta doar fiindcă a ghicit, eu n-am suflat o vorbă.

— Nu m-am gândit. El nu ţi-ar fi permis să participi la această expediţie. Ar fi făcut orice să te împiedice.

— Nimic nu-l autorizează să se ocupe de distracţiile mele! replică ea.

— A reuşit, o dată! îi reaminti el.

Obrajii fetei se colorară puternic.

— În ziua aceea, intervenţia lui a fost justificată. Eram afectată de „odos”, aşa cum ţi-a spus. Eu credeam că sunt doar obosită. Craig a recunoscut simptomele şi mi-a recomandat să mă culc imediat.

— Recomandat? El ţi-a ordonat să rămâi acasă. Asta m-a scos din sărite!

— Cetin, nu te mai simţi atât de vexat. Nimic din toate astea nu are importanţă!

El schiţă un zâmbet şi Janette se simţi în largul ei…

— Sarah ţi-a transmis mesajul meu?

— Da, bineînţeles. Dar tu.:

— Ascultă-mă, Janette, te rog. Ştiu că risc să te uimesc e puţin cam brutal. Daf eu am înţeles, când te ţineam în braţele mele; tu mă rugai să te las jos, aveai ochii mari de groază şi disperare… Până atunci, nu-mi dădusem seama de acest lucru. Pentru mine nu erai decât o englezoaică la fel ca oricare alta. Am cunoscut cu zecile, ele nu rămân niciodată prea mult timp în sufletul meu. Tu eşti atât de frumoasă şi…

— Cetin, te rog…

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva… Sigur că am cunoscut câteva turcoaice, dar

ele n-au însemnat nimic pentru mine. Nici nu-ţi poţi închipui cât de tare m-ai tulburat şi... Aş fi vrut să-ţi îndeplinesc toate dorinţele Şi mai vreau şi acum...

— Nu!... Oh! Cetin, taci!

Era roşie de stânjeneală. Cum să-l descurajeze fără să-l umilească? Lui Craig nu-i plăcea acest om. De ce-l judeca oare? Cetin părea sincer şi loial.

Se simţea incapabilă să găsească cuvintele potrivite ca să-şi exprime gândurile fără să-l rănească.

— Totul este inversat, murmură ea.

— Ce... Tu... tu nu mă iubeşti?

Această întrebare scurtă ar fi trebuit să-i uşureze sarcina, dar ea sesiză tristeţea şi durerea de pe fata lui.

— Nu, Cetin...

— Am fost prea brutal, mi-a lipsit tactul, delicateţea. Da?

— Nu voi fi niciodată îndrăgostită de tine, Cetin.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine pentru că sunt turc.

— Nu e vorba de asta! protestă ea. Dacă te-aş fi iubit, ăsta n-ar fi fost un obstacol.

— Îţi plac turcii?

— Bineînţeles, dar nu voi rămâne în ţara lor. El întinse braţele ca şi cum ar fi vrut să-i ia mâinile, dar se răzgândi.

— Deci, asta e: am fost prea brusc. Promite-mi că te vei gândi, Janette.

Ea continua să dea din cap şi Cetin sfârşi prin a-şi admite înfrângerea. Totuşi îi ceru să iasă cu el din când în când. Niciodată nu petrecuse cu el o seară.

— Nu va fi înţelept, Cetin, cunoscându-ţi mai ales sentimentele faţă de mine.

— Ţi-e frică de mine?

— Nu, nu…

Ea tăcu, ridicând din umeri. După o lungă tăcere, Cetin începu să vorbească.

— Sarah şi Gwen îşi vor petrece vacanţa mare în Anglia. Vei fi deci foarte singură. Îmi vei permite să-ţi arăt împrejurimile?

Din instinct, ea vru să refuze, dar ezită atunci şi el promise că va rămâne un gentleman perfect.

— Foarte bine, Cetin. Te voi însoţi din când în când.

În cursul următoarelor săptămâni, rana i se vindecă şi se putu debarasa de pansamente. Pe moment, Janette simţi o durere puternică, făcând-o să şchiopăteze

uşor.

Dar doctorul o linişti, în câteva luni durerea va dispărea complet. Toată lumea din jurul ei fu de acord că avusese noroc.

În ajunul plecării prietenelor sale, Janette se întâlni cu ele şi cu alţi câţiva prieteni, într-un restaurant, pe malul Bosforului. După masă, merseră cu toţii într-un cabaret. Era mai târziu de miezul nopţii când Cetin o conduse acasă.

— Când ne mai vedem? întrebă el, oprind motorul.

— Sună-mă, Cetin… Mark şi Tony pleacă poimâine. Telefonează la sfârşitul săptămânii.

A doua zi, ea îi ajută pe cei doi tineri să-şi facă bagajele pentru plecare. Luau maşina lui Mark şi duceau cu ei o cantitate considerabilă de materiale ca să se poată campa pe drum. Janette se simţea vag vinovată când Mark îi recomanda ba un oraş, ba altul, ba un monument pe care să le viziteze: ea tot nu-i spusese că va petrece singură vacanţa. În niciun caz nu voia ca el să renunţe la proiectele lui pentru ea.

După plecarea lor, îi fu destul de greu să se acomodeze cu starea cea nouă de fiinţă

părăsită. Se simţi pierdută, înecată în acest oraş imens, avându-i drept tovarăşi şi doar la orele de masă, pe Memet şi doamna Baydur.

Cetin îi telefonă peste două zile. Spre marele lui regret, el nu-i putea consacra tot timpul. Janette profită chiar de acest lucru.

Ea nu reuşea să-şi scoată din cap amintirile minunate legate de vizita ei cu Craig la Topkapî. Compania lui Cetin nu o satisfăcea. După câteva excursii, care se terminaseră toate printr-o invariabilă masă la restaurantul din oraş, ea începu să pretexteze alte angajamente ca să evite să mai iasă cu el.

Nu primise nicio veste de la Craig. Aflase prin Murad că se afla în Anglia. Era prevăzut să se întoarcă în weekendul următor.

În mod sigur, Craig n-a mai fost interesat de soarta ei, crezând că este ocupată cu prietenele sale.

Dar îi făcu o vizită într-o după-amiază. Janette se instalase în grădină cu o carte.

— Am ştiut de la Murad că eşti aici singură, îi spuse el uşor încruntat. I-ai spus fratelui tău că te vei muta la prietenele tale

în vacanţă.

— Nu, nu, spuse ea, dând din cap energic. Mark făcuse planul ăsta. Am omis cu bună ştiinţă să-i spun despre proiectele lui Sarah şi Gwen. Ele prevăzuseră de mai mult timp să se întoarcă în Anglia.

— În Anglia? De ce nu i-ai spus lui Mark? Niciodată n-ar fi acceptat să-ţi petreci vara aici, singură! Când va descoperi acest lucru se va simţi vinovat. Te-ai gândit la asta?

— Nu, nu la aspectul ăsta al problemei m-am gândit. Ştiam cum ar fi reacţionat şi tqcmai din această cauză am tăcut. Mark avea nevoie să evadeze. Munceşte enorm.

Cu buzele strânse, Craig nu răspunse un moment – destul de lung. În ciuda argumentelor care justificau atitudinea fetei, era furios.

— Pot să stau jos? întrebă el, desfăcând un şezlong care era jos, pe iarbă.

— Bineînţeles. Scuză-mă... A fost frumoasă şederea în Anglia?

— Da. Şi tu? Cum ţi-ai petrecut timpul? Ah! Cred că ghicesc! Cu Rustem!...

— El mi-a propus, amabil, să mă ducă să vizitez împrejurimile.

— Înţeleg... Mă uimeşti! Eu credeam că

te-ai săturat de el.

— Prezenţa lui mă reconfortează. Eu…

— Îţi place să ieşi cu el?

— Adică…

Era inutil să mintă; Craig îi descifra şi cele mai ascunse gânduri. Probabil că şi acum îi observase reţinerea în mărturisirea adevărului, căci i se adresă pe un ton mai puţin tranşant:

— Eşti o proastă mică, Janette. Ai fi putut să aranjezi totul altfel.

— Nu avusese altă soluţie. Mark nu se putea priva de vacanţă din cauza mea.

— Asta înţeleg. Totuşi, îmi menţin ideea că ai putut aranja vacanţa. Ai fi putut să te duci şi tu în Anglia, cu prietenele tale.

— Se poate, dar pe vremea aia nu ştiam nimic despre planurile lui Mark. Apoi, Sarah spunea că exista un cuplu german care dorea să meargă cu maşina lor până la München; nu mai era loc şi pentru mine… Vrei o cafea, Craig?

— Cu plăcere.

El aşteptă până când ea îi comandă cafeaua lui Memet şi apoi continuă.

— … Vom remedia această situaţie, Janette. Ne promiseserăm că vom merge

într-o zi la Eyup. Ţi-ar plăcea? Te-aş conduce cu mare plăcere.

Sigur că el se gândea la Mark, prietenul lui. Ocupându-se de Janette, îl va elibera pe Mark de orice sentiment de culpabilitate la întoarcere. Inima ei începu să bată tare. Să accepte invitaţia era o pură nebunie. Va suferi din această cauză, era inevitabil. Dar… nu putea nici s-o refuze.

— Nu pleci la Büyük Ada?

— Mai târziu.

Ea ar fi trebuit să-l liniştească, să-l încurajeze să se refugieze pe insulă, în linişte, şi să-şi termine cartea. Două motive o împiedicau. Primul, dacă protesta mai mult, el va adopta un comportament autoritar. Al doilea, perspectiva de a fi câteva zile în compania lui era foarte tentantă. Conştientă fiind de extravaganţa propunerii lui, ea îi mulţumi pentru ofertă.

— Ţi-am mai spus într-o zi că nu ai de ce să-mi mulţumeşti, Janette. Mie îmi plac foarte mult aceste plimbări.

Evident… şi ei era singur în acest moment. Şi primea cu bucurie perspectiva de a împărţi cu cineva timpul liber. Era departe de cea pe care o iubea şi căuta un

mijloc de a umple golul…

Memet le aduse cafeaua. O băură în liniște, apoi Janette găsi curajul de a-i vorbi de Cetin.

— Ce-i voi spune?

— Te-ai angajat față de el în vreun fel?

— L-am lăsat să mă invite din când în când, şopti ea, întorcându-şi privirea.

— Din câte înțeleg, nu prea te-ai distrat cu el?

Ea preferă să nu răspundă la această întrebare.

— Cred că-l judeci greşit, Craig.

Îi întâlni privirea strălucitoare şi dură, şi regreta deja turnură acestei conversații.

La urma urmelor, ea ar putea să-i telefoneze lui Qetin şi să-l descurajeze pentru totdeauna.

— Dacă eu n-aş fi venit astăzi, reluă el scrutându-i atent fața, ai fi continuat să-l vezi?

Ea dădu din cap.

— Eram hotărâtă să rămân acasă, admise ea cu un zâmbet umil. Mi-aş fi recuperat lecturile cu care am rămas în urmă.

— În acest caz, împlineşte-ți această

dorinţă. Explică-i lui Cetin că nu vrei să te mai întâlneşti cu el. Astfel tânărul turc fu condamnat de discuţia lor care luă un curs mai amical şi mai intim.

Animozitatea, tensiunea, temerile şi îndoielile se risipiseră. Janette era din nou în largul ei şi încrezătoare.

Vacanţa începea să fie plăcută. Doar prezentul conta. În ceea ce priveşte viitorul... Ea va depăşi problemele la timpul potrivit. Va suferi, ştia acest lucru. Dar era oare un argument valabil ca să se lipsească de această plăcere acum?

— Mai vrei o cafea?

Fără voia ei, dorea totuşi să-l mai reţină câteva minute în plus.

— Janette... De ce n-ai veni la mine acasă astă-seară? Este caraghios să cineze fiecare singur.

— Oh, nu, nu, Craig! mai ales, te rog să nu te deranjezi pentru mine.

— Asta nu mă deranjează, replică el.

— Dacă te înduioşează soarta mea...

— Într-una din aceste zile, scumpa mea, tu vei fi cea care te vei deranja. Te aştept la ora nouăsprezece.

El se întoarse pe călcâie, dar înainte să

plece mai privi o dată cicatricea de pe coapsa fetei.

— Ar trebui să-ţi acoperi piciorul. Soarele nu-i face bine, din contră… Ştiu că nu-mi vei urma sfatul, adăugă el cu un zâmbet.

Janette nu se putu abţine să nu râdă. El se molipsi de veselia ei.

— Te înşeli, Craig. Mă voi supune sugestiei tale.

— Suntem în progres, murmură el ironic înainte de a schiţa un semn făcut cu mâna şi apoi de a dispărea după un arbust.

Crepusculul învăluia grădina când Janette ajunse la Craig. Purta o rochie subţire de bumbac, ale cărei culori pastel îi puneau în valoare tănul arămiu. Mai avea şi un şal pe braţ, pentru cazul în care mai târziu s-ar stârni briza.

Craig o aştepta pe terasă. Ea stătu nemişcată, zâmbitoare. Era fericită, îşi trăia clipa şi nu dorea să se gândească la trecut şi nici la viitor. Această fericire era trădată de lumina care-i juca în ochi şi de roşeaţa din obraji.

Aerul era calm, dar ameţitor. Primele stele făceau cu ochiul pescarilor care

pluteau pe apele Bosforului.

Craig rămânea impasibil. Totuşi, zăpăceala fetei, atitudinea ei generală exprimau o senzaţie de triumf… Apoi, îl auzi cum suspină. Umbra unui zâmbet i se desenă pe buze şi întinse mâna să-i ia şalul.

— Masa este pusă pe verandă, de cealaltă parte, explică el. De acolo, vom avea o vedere frumoasă.

— Va fi minunat.

Intrară în vilă. Janette avusese ocazia s-o mai viziteze dar, pentru o clipă, rămase nemişcată… Pereţii iluminaţi, covorul oriental, mobilele moderne… Lipsea ceva… Atunci zări celadonul. Cu un strigăt de bucurie, se repezi la etajeră.

— Îţi place? întrebă el, ironic.

La ce se gândea el oare? Acum, Janette îşi reaminti gluma făcută de el cu privire la bărbaţii plini de colecţii de celadon…

— Le-ai adiis din Anglia? Sunt extraordinare! exclamă ea, entuziasmată.

Cu un gest automat dar repede întrerupt, ca o fetiţă care voia să atingă un obiect interzis, ea ridică o mână. Craig izbucni în râs şi o încurajă să ia bolul.

— Nu îndrăznesc. Vreau doar să-l ating

cu vârful degetelor.

Craig înaintă şi-i întinse opera de artă. Acum ea ţinea în mâini un bibelou care valora o mie de lire sterline! O mie de lire! E ridicol! cum s-ar putea evalua preţul unei asemenea frumuseţi? Ea îl mângâia cu plăcere.

— Mark mi-a vorbit de colecţia ta. E pentru prima oară când văd atât de aproape un celadon.

Craig îi luă din mână obiectul, îl puse la locul lui şi luă altul.

— Iată-l pe preferatul meu. Este puţin mai mic, dar culorile sunt excelente, nu ţi se pare?

Ea aprobă, ţinându-şi răsuflarea. Nu doar culorile şi forma o impresionau, ci şi vârsta obiectului?

— Secolul al nouălea? ghici ea.

— Exact.

Amândoi rămaseră în faţa etajerei să discute. Servitorul veni să-i anunţe că puteau trece la masă.

După masă, întârziară pe terasă, săvurând dulceaţa nopţii. Dar timpul trecu halucinant de repede şi Janette fu surprinsă de o uşoară decepţie când Craig o anunţă că

dorea s-o conducă acasă. Seara se terminase. Acum nu-i mai rămâneau decât amintirile.

A doua zi, Craig veni s-o caute chiar de dimineaţă. Amândoi aveau de făcut cumpărături şi hotărâseră să înceapă cu ele. Apoi, dejunară în oraş după care se duseră în Eyup, unul din locurile de pelerinaj musulmane cele mai cunoscute.

Cu Cetin însă nu fixase nimic precis, dar se hotărî să-l sune ca să-l prevină că va lipsi toată ziua. Uimit, acesta o întrebă unde se duce. Janette îi spuse. Tonul turcului deveni răutăcios.

— Iar el? Te duci de bunăvoie sau te-a obligat?

— Mă duc de bunăvoie, evident. Îţi repet că aşa este. Craig nu-mi poate impune nimic.

Alesese deliberat să fie calmă şi liniştită; mânia lui Cetin era provocată de gelozie.

— Nu se lasă niciodată? O ia de la început mereu! Dacă n-ar fi apărut el, astăzi ai fi mers cu mine!

— Nu, Cetin. Mă hotărâsem să-ţi spun că nu vreau să te mai văd. Îmi pare rău, sincer.

Ea era convinsă că avea dreptate:

aspectul platonic al relaţiei lor nu l-ar mai satisface mult timp pe Cetin…

— Nu vrei să mă mai vezi? Niciodată? Ce-i asta?

— Nu spune prostii, ne vom întâlni la ocazii, când se vor întoarce Sarah şi Gwen. Dar deocamdată… nu este rezonabil.

Nu avea cum să-i spună că nu-i făcea plăcere să se întâlnească cu el. A fost puţin lipsită de tact, dar Cetin nu-i uşura deloc situaţia. Temerile ei creşteau pe măsură ce stăteau de vorbă. Şi-l imagina aşa cum îl descoperise pe munte, autoritar, brutal, crud, chiar… Mâna începu să-i tremure. Dar de acum nu se mai teme de el.

În clipa în care se gândea la asta, îl auzi vocea înăbuşită, surdă, ameninţătoare.

— Janette, când voi putea să te văd?

Ea ezită, căutându-şi cuvintele potrivite. Craig venea deja, îl văzuse pe fereastră şi-i făcu semn cu mâna.

— Cetin, nu ştiu când voi liberă. Să aşteptăm revenirea prietenelor noastre şi începutul şcolii. Te rog, nu mai veni la mine ca să mă vezi. Vorbesc serios. Te rog… La revedere.

Puse receptorul în furcă, cu fruntea uşor

încruntată de îngrijorare, apoi ieşi în întâmpinarea lui Craig.

Acesta îi studie faţa, dar, spre marea ei uşurarea, nu-i puse nicio întrebare.

Murad îi conduse cu maşina în oraş, trecând peste podul Galata, unde domnea un haos general, dar obişnuit.

— Putem să ne plimbăm în Marele Bazar după nişte cumpărături? întrebă fata.

— Te suspectez că vrei de fapt să pleci la vânătoare de antichităţi, iubita mea, glumi el, luând-o de braţ. Intenţia mea, după cum ştii, este să nu rămân toată ziua în oraş.

O uimi blândeţea din vocea lui.

— Oh, Craig, dar este atât de tentant! Când mă aflu aici, îmi este imposibil să mă mai desprind ca să plec. Ţie nu? Nu eşti entuziasmat după ce reuşeşti să cumperi un obiect?... Evident, tu nici nu mai umbli după „aşa ceva”.

— De ce spui asta? cumpăr şi eu ca toată lumea.

— Dar... tu poţi să-ţi oferi celadonuri.

— Cea mai mare parte a acestei colecţii este un dar de la bunica mea. Ea le-a cumpărat demult şi la preţuri convenabile. Eu doar am mai căutat câteva boluri ici-

colo, dar este din ce în ce mai greu să le găseşti, acum costă o avere. Din păcate, acum achiziţionez foarte puţin.

După ce au făcut câteva cumpărături şi au dus pachetele la maşină, s-au dus şi la Marele Bazar.

Acesta era un oraş în oraş, care s-a dezvoltat puţin câte puţin în jurul unei pieţe construite de sultan în secolul al cincisprezecelea. Nenumărate străduţe şi ulicioare în zigzag. Te duceau la chioşcuri de tot felul, pline de mărfuri.

Proprietarii se grupau între ei ca să fumeze şi să privească eventualii cumpărători.

— Se pare că nu prea au chef să vândă, remarcă Janette, în timp ce-şi croiau drum printre două şiruri de coşuri.

Dar nu era cazul tuturor vânzătorilor. De pretutindeni apăreau vânzători grăbiţi care-i înconjurau pe turişti, să le admire marfa. Era o mulţime de nedescris şi Craig, temându-se că se vor pierde, o luă pe Janette de mână.

— Ce ţi-ai dori? Priveşte statuetele acestea de jad! Ce părere ai despre ele?

Janette se simţi deodată intimidată. Doar

nu-i va oferi Craig, vreun cadou? Ar fi necuviincios… Dar el alesese deja un Buddha micuţ şi i-l arăta, zâmbind.

— Ţi-ar plăcea?

Ea ezită îndelung.

— Mult, dar eu…

— Este al tău.

Fără prea multă vorbă, el întinse o bancnotă proprietarului şi apoi o scoase pe Janette afară din prăvălie. O luară pe o stradă mărginită de o parte şi alta de vitrine pline cu bijuterii.

— Ce-ar fi să mergem pe acolo… propuse Janette.

— Vrei să-l regăseşti pe vânzătorul de mărfuri proaste, presupun.

— Dacă acest lucru nu te supără.

Craig se supuse dorinţei ei şi o ghidă spre o altă parte a pieţei. La capătul unei ore de căutări febrile, într-o atmosferă înăbuşitoare, Janette cedă.

— Dumnezeule, gata! Mor de cald!

Îşi duse o mână la fruntea transpirată. Acum şchiopăta uşor. Ea nici n-ar fi observat dacă el n-ar fi întrebat-o:

— Ţi-e rău? Te doare piciorul?

— Nu, nu, nu cred…

— Ba da, şchiopătezi.

Îşi muşcă buza, aşa era. Acum el era supărat. Cum să-i explice cât de mult regreta că-i făcuse acea promisiune lui Cetin şi nu se dusese la Büyük Ada? Nu-i putea mărturisi secretul ei…

Craig se purtă distant pe tot drumul de întoarcere până Istiklâl Caddesi. Dejunară la un celebru restaurant al hotelului din parc, care dădea în scuarul Taksim. Încet, Craig se destindea, dar îl îngrijora ideea că trebuia să urce pe jos colina din Eyup.

— Voi ajunge acolo fără probleme, îl linişti Janette. Adineauri eram epuizată de căldură.

— Nu de căldură şchiopătai tu, replică el. Ai grijă de tine. Doctorul este mulţumit de programul tău? Sper că nu, şi aşteaptă explicaţii.

— Nu. M-a prevenit; voi mai suferi ceva timp, dar nu este cazul să-mi fac probleme.

Răspunsul ei păru să-l satisfacă, dar îi smulse promisiunea că-l va anunţa la prima alertă.

— Acest moment de reproş îmi ajunge. Nu este nimic grav, Craig.

Ea îl urmări cufundat în lectura

meniului. Faţa lui era acum blândă; el era sincer preocupat de ea, de sănătatea ei. Dându-şi seama că ea îl examina, ridică o clipă ochii apoi îi lăsă m (k Ea îşi ţinu răsuflarea. Cât era de frumos, de seducător! Gândurile ei o luară însă în altă direcţie... Diana... O revedea dansând în braţele lui Craig, pe ringul de la Hilton. Amândoi formau un cuplu minunat. Pentru prima oară, Janette simţi că o doare sufletul; era geloasă.

Se ruşină, supărată pe sine. Diana îşi sacrificase tinereţea ca să-şi crească fraţii şi surorile. Merita iubirea unui bărbat cum era Craig.

Întoarse capul dinspre el, să estompeze peisajul. În fundal, cupolele busericii Sfânta Sofia se ridicau spre cer... Diana... Diana... Diana şi Craig. Se vor căsători curând!

Simţi un junghi în inimă. Pleoapele îi erau grele de lacrimile pe care nu şi le putea reţine. Craig o smulse din gândurile ei.

— Fată dragă, oare la ce te gândeşti de eşti într-o asemenea stare?

Surprinsă, se întoarse spre el, străduindu-se să zâmbească.

— Eram dusă... pe lună... Vederea este superbă, nu găseşti?

Reuşi chiar să râdă puţin... El îşi adânci privirea într-a ei, apoi scoase un oftat exasperat.

— Pe lună? Erai în Anglia, din întâmplare?

— În Anglia? repetă ea cu ochii mari. Ce vrei să spui?

Ce remarcă stranie! presupusese, după faţa ei întunecată, că se gândea la Ned? Şi de ce această criză de mânie? Cu ce-l putea afecta pe Craig dacă se gândea la trecutul ei? Era nedumerită. În mai multe rânduri, el o uimise cu reacţiile lui imprevizibile.

— Nu, Craig, spuse ea... Nu eram în...

— Să nu mai vorbim despre asta, o întrerupse el. Ce ai ales? O să comand dejunul.

După ce au traversat o câmpie superbă, ajunseră în faţa cavoului lui Abu Eyiik, discipolul lui Mohamed. Schimbarea de atmosferă era evidentă: după activitatea frenetică din oraş, ei pătrundeau într-o cetate a morţii, o cetate fantomatică şi misterioasă.

— Câte morminte! exclamă Janette,

uimită. Se întind pe câţiva kilometri!

Craig îi povesti istoria locului. Nu era nimic morbid în acest imens cimitir, dimpotrivă. Datorită sutelor de ani de veneraţie din partea pelerinilor devotaţi, aici domnea o atmosferă de pace.

— Noi nu suntem musulmani şi nu avem dreptul să intrăm în „la turbe”, conchise Craig. Va trebui să ne mulţumim cu o plimbare în exterior.

Merseră mult timp în linişte, apoi se îndreptară spre cafeneaua „Pierre Loti” unde se reuneau turiştii după vizită. Craig era atent la cele mai mici mişcări ale Janettei. O invită să ia loc.

— Te doare piciorul?

— Nu, e bine, răspunse ea zâmbind.

Băură o cafea pe terasă, ascultând un discurs fără sfârşit al patronului.

Acesta, după ce le-a povestit diverse anecdote, le reaminti că el vindea suveniruri la preţuri rezonabile. Craig îi mulţumi politicos dar refuză să se lase convins.

În depărtare, Istanbulul luminat se ascundea parcă într-o ceaţă vaporoasă.

Hotărârâră să se întoarcă atunci când

soarele era spre apus. Iniţial au vrut să cineze la restaurant, dar după o zi atât de obositoare, Craig crezu de cuviinţă că fetei i-ar prinde bine o masă uşoară la vilă. După aceea o va conduce acasă la ea.

Janette nu se opuse acestei propuneri: era cel mai bun mod de a încheia această zi minunată.

Culcându-se, se gândi că nu va uita niciodată aceste ore petrecute în compania lui Craig. Totuşi, când să stingă lampa de pe noptieră, zări statueta lui Boddha, darul primit de la el. O disperare profundă puse stăpânire pe ea. Îşi băgă capul în pernă şi începu să plângă în hohote.

Capitolul 8

În zilele următoare, Craig şi Janette parcurseră sute de kilometri pe jos. Au fost chiar într-o regiune rurală la est de strâmtoarea Bosfor; vizitară apoi Scuari, unde mii de ţărani autohtoni trăiau în pitoreştile „yallis”; se plimbară din palat în palat, din cafenea în cafenea, din butic în butic. Într-o seară, spre ora şapte, se căţărară pe colina de la Kanlica să admire apusul soarelui înainte să meargă la o

degustare de iaurt, specialitatea oraşului.

Petrecură o după-amiază întreagă explorând regiunea, Apelor dulci ale Asiei”, un fost teren de jocuri al înaltei societăţi otomane.

Seara dinau la restaurant sau asistau la vreun spectacol de cabaret. O dată, o dusese să asculte un concert la Consulatul Italian şi Janette fu prezentată la tot felul de oameni pe care-i cunoştea foarte bine Craig. Toţi o priveau cu uimire: Craig venea întotdeauna la acest gen de manifestări singur, sau cu câte un prieten…

Duminică, hotărârâră să se odihnească şi Janette îl invită la ea. El sosi târziu: trebuise să-şi ducă menajera la mama ei, care era foarte bolnavă.

— Va avea nevoie de fiica ei un oarecare timp, cred.

— Acum nu mai este nimeni care să se ocupe de tine?

El ridică din umeri.

— Murad o să mă ajute la menaj şi la bucătărie. De altfel, adăugă el răutăcios, eu dau destul de rar pe acasă.

Janette şi-ar fi oferit cu plăcere serviciile, dar se abţinu. De două zile, el

părea preocupat, vorbea tot timpul despre cartea lui... Era gata să se apuce de treabă.

Va pleca la Büyük Ada? La gândul acesta, pe Janette o cuprinse tristeţea. Era totuşi cea mai bună soluţie, doar acolo putea să lucreze şi, mai ales, acolo avea şi servitori.

Când luau apetitivul pe terasă, ea îi cercetă faţa, încercând în zadar să-i ghicească gândurile.

— Nu te vei apuca să lucrezi la carte, Craig? Am impresia că acum ai ceva timp liber. La Büyük Ada vei fi liniştit.

Memet apăru şi-i anunţă că cina era servită. Craig aşteptă plecarea servitorului înainte să răspundă:

— Doreşti ca eu să plec?

— Oh, nu! exclamă ea. Apoi roşind: Ţi-ai făcut planul să o termini înainte de sfârşitul anului. Ţi-ai neglijat lucrarea din cauza mea.

— Ţie nu ţi-a plăcut săptămâna pe care am petrecut-o împreună?

— Ba da, sigur. Ştii prea bine acest lucru.

— Şi mie, afirmă el, ridicându-se. Deci, eu nu mi-am abandonat lucrarea pentru

tine... Mă intrigi, Janette. Uneori îmi este greu să te înţeleg.

După ce au mâncat, s-au întors pe terasă. Janette era destinsă, încrezătoare, fericită că trăieşte şi în acelaşi timp conştientă de puterea magnetică pe care o avea Craig asupra ei. Ea observă că el o privea cu atenţie şi-i zâmbi spontan. După o scurtă ezitare, el începu:

— Îmi promisesem să nu mai repet propunerea, dar... Vrei să mergi cu mine la Büyük Ada? Ai dreptate, acum mă cam presează timpul ca să lucrez. Cred că voi putea din nou să scriu, simt... Aş aprecia tare mult ajutorul tău.

Inima fetei începu să bată tare. Doar ea şi Craig, timp de mai multe săptămâni!...

— Eu... Craig... nu ştiu...

— Poate crezi că aş putea la fel de byie să lucrez şi aici? Nu. Singurul decor care-mi convine este cel de pe insulă... Şi apoi, suntem în vacanţă. Nu vom munci tot timpul; vom face baie, ne vom plimba cu vaporul.

Era tentant, foarte tentant. Dar imaginea Dianei apăru între ei. Diana... Janette mai auzea şi acum în urechi penibila

discuţie avută cu doamna Fleming, în cursul căreia descoperise că-l iubea pe Craig.

— Voi mai reflecta.

În sinea ei dorea să accepte pe loc. Ce avea de pierdut? Craig o va primi cu amabilitate. De ce să nu accepte această ofertă şi să profite din plin de invitaţie? Dar, la sfârşitul acestor minunate săptămâni, durerea va fi foarte puternică.

Îşi duse o mână tremurândă la frunte. Va reuşi să-şi ascundă secretul? Nu. Era inuman, era imposibil.

Cu cât mai repede se vor despărţi, cu atât rana ei se va cicatriza mai curând.

— Îmi pare rău, Craig dar nu vreau să merg la Büyük Ada.

Îl văzu cum se înnegreşte; îi rănise amorul propriu. Acum regreta, probabil, că i-a făcut propunerea.

— Nu avem nimic să ne spunem!

El se ridică.

— Pleci la Büyük Ada?

— Mâine dimineaţă, la prima oră.

Apoi rămase singură. Briza parfumată îi atinse fruntea fierbinte. În depărtare se auzea o privighetoare. Gata să plângă, Janette intră în casă. Craig lipsea de

aproape o săptămână, când Cetin veni la ea în vizită.

Janette fusese în toate aceste zile singură, într-o stare sufletească haotică, asemănătoare celei pe care o avusese la moartea logodnicului ei. Gânduri contradictorii o hărţuiau şi o tulburau: o clipă regreta că refuzase propunerea lui Craig, pentru ca imediat să fie sigură că procedase corect. Era palidă şi înfrântă. Văzându-l pe Cetin, simţi că nu are nici putere, dar nici chef să vorbească cu el.

Arborând un zâmbet curajos, ea îl invită să ia loc pe un fotoliu. El o examină de sus în jos, cu ochii mici.

— Ei? Astăzi nu mai eşti cu el?

Janette se întrebă cum de-l găsise frumos pe turc; ascundea în spatele unei măşti o răutate şi o duritate fără seamăn. Inima începu să-i bată tare... Memet şi doamna Baydur lipseau toată după-amiaza, era ziua lor liberă.

— Nu, Cetin. Astăzi nu.

— Nici mâine. De ce a plecat la Büyük Ada?

Ea tresări.

— Iahtul lui nu mai este aici.

Evident! Nu se gândise la asta. Cetin aştepta cu nerăbdare un răspuns.

Atunci, ea îi explică de ce Craig avea nevoie de linişte şi că se dusese acolo să scrie. El se îmblânzi ca prin minune.

— V-aţi certat?

— Nu! De ce întrebi?

— Dacă este să mă iau după zvonurile care circulă, Craig Fleming este îndrăgostit de o femeie măritată. Soţul acesteia este grav bolnav şi ei aşteaptă să moară, bietul nenorocit!

Janette tremură. Cum reuşeau oamenii să deformeze adevărul? O durea sufletul să audă asemenea enormităţi pe seama lui Craig.

— Nimeni nu-cunoaşte adevărata poveste, Cetin.

El ridică din umeri.

— Se poate. Dar ei se vor căsători când ea va fi văduvă, nu-i aşa?

Janette fu obligată să răspundă.

— Cred că-ţi dai seama că îţi pierzi timpul vrând să-l seduci, reluă el.

Simţind că i se aprind obrajii, ea aproape ţipă:

— Nu încerc să-l seduc!

— N-ar fi trebuit să spun asta, scuză-mă. Oricum, preferi compania lui decât a mea.

Vocea îi era plină de tristeţe şi, o dată în plus, Janette simţi pentru el milă.

Era greu să-i descifreze raţiunile comportamentului. Janette rareori mai întâlnise un om ca Cetin. El aparţinea generaţiei de tineri mai puţin servili decât cei mai în vârstă ca ei, dar mult mai aroganţi.

— De când a plecat? Am observat doar aseară că vasul nu mai este aici, dar eu n-am fost pe aici de trei sau patru seri:

— A plecat marţi. Mâine este o săptămână.

— Şi ai rămas singură aici? Nu puteai să mă chemi la telefon?

— Nu aveam de ce… Cetin, te rog, ascultă-mă, nu mai spera nimic de la relaţia noastră.

— Nu vrei să ieşi cu mine astă-seară? Am putea cina la restaurant şi apoi să dansăm. Îţi promit să mă port ca un domn.

Ea îşi scutură capul, disperată, incapabilă să mai suporte mult timp această presiune asupra ei.

— Pleacă, te rog. Vreau să rămân

singură.

— Singură?! exclamă el, apropiindu-se de ea dintr-o săritură. Aşa ceva nu e normal la o femeie ca tine! Şi asta din cauza lui. De ce o fi apărut ca să ne strice viaţa? Erai fericită cu mine…

— Nu, Cretin, nu-i adevărat. Eu nu… nu simt nimic pentru tine.

Se făcu palidă şi aruncă o privire speriată în jurul ei. Peste cât timp se va întoarce doamna Baydur?

— Ai fi învăţat să mă iubeşti, dacă nu intervenea el.

O lumină diabolică îi strălucea în ochii negri. Din instinct, Janette se dădu înapoi. Această reacţie de spaimă îi provocă lui Cetin o criză de furie. El înaintă un pas, ameninţător.

— Cetin, această discuţie nu are niciun rost, nici pentru tine, nici pentru mine. Te-am rugat să pleci. Pleacă… imediat!

Brusc, înainte ca ea să-i prevadă intenţiife, el o apucă de braţ.

— Lasă-mă!

— Te doresc, mormăi el. N-am iubit niciodată o femeie aşa cum te iubesc pe tine. Nu te voi părăsi! Ea se zbătu cu

sălbăticie, provocându-i lui Cetin un hohot de râs diabolic.

Strângând-o şi mai tare, o obligă să-şi lase capul pe spate. Paralizată de groază, Janette vru să ţipe, dar gura lui se apropia de a ei.

Deodată, ea fu eliberată. Ameţită, îl văzu pe Cetin cum se clătină, propulsat spre perete.

— Ieşi afară! strigă Craig. Ieşi imediat!

Cetin se ridică şi scoţând nişte sunete sălbatice, se pregăti de atac. Craig, nemişcat, la pândă, îl aştepta… Dar Cetin se răzgândi şi se îndreptă spre uşă.

— Plec, dar voi reveni.

— Nu te sfătuiesc, Rustem.

— Ai de gând s-o supraveghezi zi şi noapte?

Craig preferă să nu-i răspundă. Se mulţumi să-l privească fix şi dispreţuitor. Atitudinea lui era prin ea însăşi o ameninţare şi, după o ultimă privire plină de ură, Cetin dispăru. O clipă mai târziu demara.

Craig şi Janette se priviră în tăcere. Prin ce miracol apăruse el? Janette nu va şti niciodată, dar îi era recunoscătoare că se

afla aici, chiar dacă era tare mânios.

— Îţi mulţumesc, Craig, bâigui ea, îndreptându-se cu un pas ezitant spre canapea.

Picioarele n-o mai ascultau, atât era de emoţionată.

— Memet şi doamna Baydur au ieşit.

Craig îi ignoră explicaţia.

— De câte ori a venit el săptămâna asta?

— Astăzi a fost prima oară…

— Te-a sărutat?

— Sigur că nu! explodă ea, roşie toată. Şi, de fapt, nu mă săruta.

— Haide, doar am fost martor la o scenă care altora le-ar da de gândit.

Nuanţa de dispreţ exprimată de această observaţie fu decisivă: ea îşi puse capul în mâini şi începu să plângă. Craig nu scotea o vorbă, aştepta nemişcat, impasibil. Când în sfârşit ea se ridică şi îşi şterse ochii, faţa lui se mai îmblânzi.

— Scuză-mă, se rugă ea jenată, punându-şi mâna pe inimă ca şi cum ar fi vrut să-i mai încetinească bătăile. Cum de eşti aici? Credeam că vei sta cel puţin o lună la „yali”.

— Uitasem nişte hârtii acasă. Murad a

uitat să le pună în bagajele mele. Credeam că mă voi putea lipsi de ele, dar îmi pierdeam timpul. Am hotărât să vin să le iau.

Acest lucru nu explica însă prezenţa lui la ea. Îl privi cu un fior, fix, întrebător.

După o lungă tăcere, el continuă:

— Am venit să aflu veşti despre tine. Voiam să ştiu dacă nu suferi de prea multă singurătate.

— Eşti drăguţ, Craig. Te întorci pe insulă imediat?

— Astă-seară… Şi tu vei veni cu mine, fie că vrei, fie că nu vrei.

— Oh, dar eu…

— Nu vei rămâne aici fără să fie cineva cu tine. Mai ales cu acest Cetin care-ţi dă târcoale… Ce ar zice Mark, dacă te-aş abandona acum? O să mi! te supui, Janette, chiar dacă nu-ţi place, şi eu nu vreau să ascult nici cel mai protest.

Ea nu-l contraargumentă nicicum. Era într-adevăr imprudent să rămână singură, mai ales că Cetin nu-şi spusese ultimul cuvânt. Risca să apară imediat după ce Craig ar fi plecat. Pe de altă parte, ea se expunea unui alt risc, acceptând să fie

singură cu Craig…

— Aş putea să mă mut deocamdată la vila ta. Cetin n-ar îndrăzni să vină acolo.

— Menajera mea este la mama ei, ai uitat?

— Ah, da, este adevărat.

— Vei veni cu mine la Büyük Ada, Janette, repetă el uitându-se la ceas. Rămân aici până vine Memet. Apoi, îţi faci bagajele. Cina o luăm acolo.

Janette aprobă fără vorbe. Era resemnată să-şi urmeze destinul. Nu avea niciun rost să mai discute.

Era lungită pe nisip, cu amândouă mâinile sub cap, şi contempla cerul.

Craig, aşezat într-un şezlong lângă ea, stătea cu ochii închişi.

Părăsiseră Istanbulul de aproape trei săptămâni. Pentru Janette, asta a fost o perioadă de plăcere şi durere, de bucurii şi disperâre.

În fiecare dimineaţă, lucrau la cartea lui Craig. După-amiaza mergeau la plaja privată a familiei Fleming, foarte aproape de locul unde era acostat iahtul. Spre ora patru sau cinci, îşi luau ceaiul, fie în „yali”, fie într-una din micile cafenele din port.

Din când în când, închiriau o trăsurică cu care să facă turul insulei cam opt kilometri.

Seara, erau deseori invitaţi de vecinii lor, cu care mâncau chiar pe plajă. Făceau câte un grătar şi cinau sub clar de lună, răcoriţi de briză. Craig a trebuit, la rândul său, să-i invite la el şi Janette l-a ajutat ca primirea să decurgă în cele mai bune condiţii. Uneori, mergeau la restaurant. Alteori, preferau liniştea şi parfumul grădinii lor.

Janette profita din plin de această intimitate şi suporta fără să se plângă migrenele care urmau. Deseori, noaptea, rămânea trează ore în şir. Se gândea la comportamentul lui Craig; el se purta faţă de ea cu multă amabilitate, chiar cu tandreţe. Cu cât timpul trecea, ea se gândea cum va trăi fără el. Iar tulburarea ei era şi mai mare când şi-o închipuia pe Diana în locul ei…

Janette ieşi din toropeală şi se ridică să privească în depărtare o barcă cu motor. Se întoarse spre Craig, îi întâlni privirea şi lu’ cuprinsă de bucurie. Nu conta decât clipa prezentă.

Şederea lor pe insulă se apropia de sfârşit, dar le mai rămâneau încă cinci zile de petrecut împreună.

La ceea ce va fi pe urmă, se va gândi mai târziu... Craig se ridică şi plecară liniştiţi spre vilă. Şi el părea fericit şi destins. Fata simţea chiar o satisfacţie puternică... I se datora şi ei într-o oarecare măsură dacă el îşi va termina cartea înainte de Crăciun.

— Ce vom face astă-seară? o întrebă el. Vrei să cinăm la restaurant sau acasă?

— Acasă, spuse ea repede.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Apoi vom merge să ne plimbăm, dacă vrei.

— Cu multă plăcere.

Scurtele lor expediţii nocturne erau întotdeauna plăcute. Aşa cum le era obiceiul, merseră în păduricea de pini, departe de mulţime şi de zgomot. La întoarcere, mai rămaseră puţin în grădină. Pioase şi iarba udă mirosea minunat. Craig era puţin mohorât, după masa de seară, Părea preocupat şi nehotărât. Janette se refugie atunci în mutismul ei total, renunţând de mult timp să mai încerce să înţeleagă aceste schimbări de dispoziţie.

— Vrei să ne întoarcem? o întrebă el în sfârşit.

Încă o seară... Dacă ei intrau acum în vilă, vor lua câte un pahar după care se vor despărţi pentru noapte.

Craig ar mai fi reflectat la cartea lui, poate. În ceea ce o priveşte, se va lungi în pat, cu ochii deschişi, şi cu sufletul tulburat. Avu deodată o dorinţă nebună să prelungească acest moment.

— Este aşa de bine. Să mai stăm puţin afară, sugeră ea.

El o luă de braţ şi o conduse spre chei unde era ancorat iahtul său.

Janette oftă realizând subit cât de frivole erau dorinţele ei. Ce avea de câştigat dacă mai petrecea încă o oră cu el?

Sub cerul înstelat, amândoi urmăreau mulţimea de felinare care luminau vasele de pescuit. Cu vârful degetelor, Craig o atinse uşor pe braţ. Era un gest automat, fără o semnificaţie deosebită. Totuşi, Janette se înfioră.

— Sper că nu ţi-e frig? Vrei să mergem în casă?

Ea nu putu să vorbească, dar îşi clătină capul.

— Ce ai? reluă el, sensibil la starea ei. Acum… ce simţi; de exemplu? Am impresia că dacă ai avea curaj, ai hohoti în plâns pe umărul meu… Ei bine? Nu negi?

— Nu, şopti ea într-un târziu. Uneori mă simt deprimată, dar îmi trece repede.

O barcă de pescar se apropia de mai şi Craig se întoarse să vadă despre ce era vorba, după care întrebă:

— De ce eşti nefericită? Poţi să-mi spui?

Să-i spună? Craig era ultima persoană căreia ea ar dori să-i încredinţeze secretul.

— Îmi trece repede! repetă ea.

— Dar revine, insistă el, privind-o fix, cu maxilarul strâns. Poate că o să te superi pe mine, Janette, dar eu tot o să-ţi spun. Mark, continuă el după o oarecare ezitare, Mark mi-a relatat povestea ta tragică, moartea logodnicului tău.

Tăcu apoi, aşteptând reacţia ei. Ea nu spuse nimic. Era curios, dar acum se simţea destul de tare ca să vorbească despre Ned.

Aproape că amintirea lui n-o mai durea. Exasperat de tăcerea ei, el adoptă un ton rece, tranşant:

— Intenţionezi să-ţi trăieşti toată viaţa în trecut? Tu crezi că omul pe care-l iubeai ar

fi fericit să te vadă că îi adori acum umbra?

Aceste cuvinte o uimiră. Craig fusese întotdeauna sincer şi deschis, totuşi niciodată nu l-ar fi crezut capabil să abordeze astfel un subiect atât de delicat. Dar ea nu se supără.

— Nu, Craig. Nu-i vorba despre asta. Înţelegi, eu…

— Da! o întrerupse el cu duritate. Eu nu-ţi minimalizez necazul, Janette, dar el este mort de patru ani. Nu poţi trăi aşa la infinit.

De ce acest comportament brutal? O tortura. El nu avea niciun drept să se exprime aşa. Şi el trăia doar în trecutul lui. Dar, ca întotdeauna, el era şeful, era cel care dădea sfaturi. I se umplură ochii de lacrimi.

— Te înşeli, Craig. În ciuda aparenţelor eu…

— Atunci de ce eşti atât de hotărâtă să nu te mai măriţi niciodată? Ai optat evident pentru o viaţă de celibatară. Asta să-mi explici, de ce trăieşti doar din amintiri.

Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

— Nu mă voi căsători cu nimeni, Craig. Nu acum… Nu-ţi pot spune motivele, dar nu

este ceea ce crezi tu.

El oftă profund. Nici nu-i ascultase ultima frază. Dar nu avea nicio importanţă…

— De ce? Eu ştiu de ce, mormăi el, ridicând din umeri. Nu voi mai aborda niciodată această problemă, nu voi mai vorbi niciodată despre acest lucru. Să ne întoarcem în prezent.

Ameţită, năucă, ea se luă după el. O barcă pneumatică se oprea la chei. Murad sări din ea şi se grăbi spre Craig cu o scrisoare în mână.

— E din Anglia! exclamă acesta înainte de a continua în limba lui maternă.

Când vorbea, mai presăra ici-colo şi un cuvânt englezesc. Astfel că Janette putu să înţeleagă esenţialul: venise imediat cu mesajul pentru că credea că este urgent. Îl primise la ora ceaiului, dar n-a putut veni mai devreme. Craig îi mulţumi şi Murad dispăru la orizont pe vasul lui.

Intrând în salon, el rupse plicul şi scoase o foaie de hârtie pliată în patru.

Janette stătea în picioare în faţa lui, cu inima bătându-i tare.

— Roy… Soţul Dianei a murit marţi, îi spuse el. E trist. Era un bărbat generos şi

bun; dar este o mare uşurare pentru toată lumea.

Căzu pe gânduri. Janette îi ură noapte bună şi urcă în camera ei.

Ea se trezi a doua zi la ora şapte, după un somn agitat, şi hotărî să se ducă să se plimbe pe plajă. Vesta îi rămăsese pe spătarul unui scaun în salon. Coborî s-o ia.

Scrisoarea era pe birou. În ciuda voinţei, Janette se apropie.

„... Marţi. O ajut pe micuţa Diana şi vreau s-o aduc la tine cât de curând. Sper, fiule, să fiţi amândoi împreună fericiţi. Diana nu vorbeşte niciodată de viaţa voastră viitoare, tu nici atât, dar eu ştiu ci voi aşteptaţi această clipă de mulţi ani, şi eu vă...

Janette se dădu înapoi, ruşinată de indiscreţia ei. Plaja era goală. Merse încet şi mult. Nu vedea însă nimic. Briza matinală îi mângâia fruntea înfierbântată, dar nu-i micşora cu nimic durerea.

Capitolul 9

Spre mijlocul lunii septembrie, Janette îşi reluă activitatea, împărţindu-şi timpul între şcoală şi un vârtej de mondenităţi

superficiale. Qetin era prezent la toate petrecerile, dar nu-l mai interesa deloc „englezoaica”. Deseori, o ignora complet, spre marea mirare a lui Sarah şi Gwen. Janette nu le dezvăluise incidentele nefericite din vară.

Diana venise pentru câteva zile cu doamna Fleming. Nu va rămâne mult timp, trebuind să se întoarcă în Anglia ca să lichideze afacerile soţului ei. După informaţiile furnizate de Mark, Janette înţelesese că femeia vindea totul şi cât mai repede posibil.

— Şi după aceea... Va veni să se instaleze aici pentru totdeauna? se interesă ea, cu jumătate de voce... Se va căsători cu Craig aici?

— După dorinţa mamei lui Craig, vor face acest lucru în Anglia. Apoi, vor veni aici până la mutarea lui Craig în Grecia. El intenţionează să-şi cumpere o căsuţă într-o insulă.

— E caraghios... De ce Craig nu se întoarce în Anglia? Doamna Fleming nu mai are pe nimeni, doar pe el. Cel puţin, aşa mi-a spus Diana.

Mark făcu o pauză înainte de a

răspunde:

— Mama lui Craig este îngrozitor de posesivă şi autoritară. Este tot timpul pe urmele lui. Tu îl ştii pe Craig, nu este omul care să accepte aşa ceva. O iubeşte mult şi niciodată nu o va răni deliberat. După părerea mea, el pleacă din ţară ca să scape de ea. Craig este subtil şi delicat, ea nu va bănui niciodată adevăratele motive ale acestui exil. Dacă s-ar stabili în Anglia, va trebui să trăiască departe de ea, iar doamna Fleming n-ar admite niciodată acest lucru.

— Dar tu chiar crezi că Diana şi Craig se vor căsători? Vreau să spunv. Într-o zi tu ai spus: toată lumea se poate schimba.

— Este inevitabil. Doamna Fleming nu avea altceva pe buze când a venit la noi aseară. De altfel, este de ajuns să-i vezi împreună.

Janette fu surprinsă să simtă o notă de tristeţe în vocea lui. I se părea resemnat, dar puţin cam trist…

— Apropo, continuă el, mâine seară suntem invitaţi la Craig. A telefonat de dimineaţă şi am acceptat. Sper că nu ai alte priorităţi.

Ea dădu din cap, ruşinată. Mark era

conştient de frivolitatea existenţei ei în acest moment.

Cum ar putea să-i explice? Regreta totuşi că el îl asigurase pe Craig de prezenţa ei la această masă. Abia îl văzuse după întoarcerea lor din insulă, îl evitase premeditat. Mai ales când Diana a fost aici. Suferea enorm ca martoră a fericirii lor. Mai mult, nu avea deloc chef s-o reîntâlnească pe doamna Fleming. În sfârşit! De data asta, era prea târziu. Mark spusese „da”. Nu avea niciun pretext valabil să refuze.

Diana şi Craig îşi aşteptau invitaţii pe terasă, unul lângă altul, amândoi frumoşi, uşor luminaţi de lumina lumânărilor. Cu durere în suflet, Janette îşi reaminti cele câteva seri de vară pe care le petrecuse cu el aici... El se aplecă spre Diana ca să-i şoptească câteva vorbe la ureche şi amândoi începură să râdă, complice. Erau, în sfârşit, liberi să-şi exprime fericirea de a fi împreună! Conştientă de privirea intensă pe care Craig o îndreptase asupra ei, Janette îşi reprimă un oftat de disperare, în această clipă, Mark veni în spatele ei şi o luă pe după talie cu tandreţe. Era un gest frăţesc, mecanic, dar care pe ea o întări.

Tot timpul mesei, ea se gândi la vorbele fratelui său: „Este suficient să-i vezi împreună”. Dacă ea mai avusese unele îndoieli, acum se risipiseră cu totul. Craig era atent şi tandru. Janette înţelegea de ce aşteptase el atâţia ani o femeie atât de frumoasă şi fermecătoare.

După cafea, doamna Fleming, pretextând o migrenă, se duse să se odihnească la ea în cameră. Promisese să coboare puţin mai târziu. Mark şi Craig începură o discuţie înflăcărată, în timp ce Diana şi Janette, aşezate pe o canapea, flecăreau amical.

— Îmi place mult aici, spuse Diana, şi voi rămâne încă cincisprezece zile. Din nefericire trebuie să mă întorc… mă rog, pentru puţin timp. Cred că eşti la curent; vând casa şi toate posesiunile lui Roy.

Janette aprobă şi cu această ocazie îşi prezentă condoleanţele. Diana îi mulţumi cu o nuanţă de tristeţe în voce, dar adăugă că era imens de uşurată.

— Suferea atroce, era oribil să-l vezi cum suferă. El voia să plece… îşi dorea acest lucru de mai mult timp… Şi tu ai avut un necaz, nu-i aşa?

— Ţi-a povestit Craig?

— Nu, Mark. Ne-am întâlnit acum optsprezece luni, din întâmplare, într-un restaurant. Nu te cunoşteam bine, dar auzisem vorbindu-se de sora mai mică a lui Mark de când eram studenţi. Craig era la curent…

Ea tăcu, privind-o ca şi cum se temea să nu o rănească. Părea că ezită în alegerea cuvintelor.

— … Mark, reluă ea, mi-a descris sentimentele tale şi ceea ce crezi cu privire la căsătorie. Nu te deranjează acest subiect? Ne cunoaştem puţin, dar vom deveni bune prietene.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse Janette cu sinceritate.

Să devină prietene? Nimic nu era mai puţin sigur. Janette ştia că ar surporta greu să-i întâlnească pe Craig şi Diana când vor fi căsătoriţi. Deja se gândea să-şi rezilieze contractul cu şcoala şi să plece în Anglia de Crăciun.

— Nu înţeleg de ce Mark a crezut de cuviinţă să-i povestească toate astea lui Craig, adăugă ea uşor încruntată.

— Aşa i-o fi venit în cursul unei discuţii.

Mark şi Craig sunt prieteni, întotdeauna au fost împreună în tinereţe. Fratele tău s-a simţit obligat să-i explice motivele venirii tale la Istanbul.

— Craig… Craig ştie de ce sunt aici?

Îşi dădu seama că Mark îi povestise toate amănuntele şi fu mirată. De ce? Pe Craig persoana ei nu-l interesa încât să pună astfel de întrebări indiscrete, totuşi…

— Craig ştie că te-ai instalat aici în urma unei drame şi la sfaturile fratelui tău care crede că aşa vei uita. Dar rezultatul este deprimant până acum, nu-i aşa? Tot te mai gândeşti la el…

— Mi-e mai bine, Diana. În acest timp…

— Da?

Se exprima cu blândeţe şi convingere. Janette abia îşi ţinea răsuflarea: Diana o încuraja să-i dezvăluie secretul ei, o asigura că o simpatizează… Dar ea nu-i putea spune nimic.

— Tu poate nu-ţi dai seama, dar Craig este foarte îngrijorat pentru tine. Te găseşte fermecătoare. Este păcat să fii atât de tânără şi să adopţi o astfel de atitudine faţă de căsătorie.

Bărbia Janettei începu să tremure. Îşi

aminti pe scurt momentele în care Craig se neliniştea pentru ea. Aceste reacţii o surprinseseră la început, dar cu timpul bănuise că el îi ştia tot trecutul; acum avea dovada. Într-o zi, îi reproşase că trăieşte din amintiri, că îşi strică viitorul şi-şi distruge tinereţea refuzând să se căsătorească.

Acum înţelegea totul. Craig nu era omul care să se supună fatalităţii cu resemnare. Şi nici nu-i admitea să-i vadă pe alţii că renunţă la luptă.

Janette ridică ochii şi o zări pe Diana care aştepta un răspuns la comentariile ei. Cu o voce spartă, ea îi repetă că nu se va căsători niciodată. Diana îşi încruntă sprâncenele, apoi îi aruncă o privire lui Craig, care discuta febril cu Mark...

— Şi nu înţeleg de ce se îngrijorează Craig de soarta mea, continuă Janette.

Dar Diana n-o mai asculta, era cufundată în gândurile ei, cu fruntea plină de cutele îngrijorării.

— Soţul meu, murmură ea după câteva minute, mă iubea enorm. Şi pentru că el mă iubea, ar fi nefericit să mă vadă cum trăiesc în umbra amintirilor. El îmi doreşte fericirea, sunt sigură de asta. Logodnicul

tău?... Nu ţi-ar reproşa că ai renunţat la viaţă? Gândeşte-te! mai reflectează la acest lucru, Janette, adăugă ea dând din cap... Iartă-mi sinceritatea, dar a venit momentul să te gândeşti şi la viitorul tău. Ai toată viaţa înainte. Nu poţi să persişti în ceea ce ai declarat odată; epţi tânără, atât de frumoasă, nu e logic să...

— Diana, nu pot să-ţi explic. Niciodată nu mă voi mărita, niciodată. Dar nu pot să-ţi explic nimic, repetă ea. Mai ales ţie, nu. Pot.

— Mai ales mie? Ce spui tu mi se pare misterios, Janette. Vorbeşti serios?

Din nou îl privi lung pe Craig. Acesta ridică ochii spre ea şi zâmbi afectuos. Diana oftă adânc, un oftat plin de tristeţe şi de mânie.

— Sunt cât se poate de serioasă, Diana. Nu doresc să mă mărit. Drăguţ din partea ta şi a lui Craig că vă interesaţi de soarta mea, dar este inutil... Eu... eu sunt fericită aşa.

Ea zâmbi, străduindu-se să pară convingătoare, dar ştiu imediat că eşuase.

Spre marea ei uşurare, Craig şi Mark se întoarseră la ele, după ce-şi terminaseră conversaţia. Le chemară pe fete să stea împreună. Janette începea să se simtă

incomodată de această atmosferă. Mark observă şi el acest lucru şi spuse:

— Pari obosită, Janette. Vrei să te întorci acasă? N-o să te superi, Craig, nu?

— Oh, nu! Este prea devreme, interveni Diana, uitându-se fix la Mark. Mai staţi puţin. Chiar eşti cu adevărat epuizată, Janette?

— Eu… ei bine… adică…

Diana insista oare din politeţe? Era curioasă… De ce nu a profitat oare să rămână singură cu Craig? în sinea ei, Janette îşi spuse că ea n-ar fi pierdut ocazia dacă…

— Ca să fiu sinceră, mai pot.

— Deci, mai staţi! exclamă Diana cu faţa luminată de bucurie. Nu ştiu ce părere aveţi, dar eu tare m-aş plimba în aer liber! Craig, ce-ar fi s-o pornim?

— Se face frig.

Într-adevăr, un vânt rece sufla dinspre Marea Neagră, dar Diana se răsfăţa, declarând că era tocmai bine de mers pe jos şi-l făcu leneş pe Craig.

Contrar oricărei aşteptări, Craig cedă, râzând. Cât de mult trebuia s-o iubească! Căci Janette ştia cam cât îl costa ca să se

supună dorinţelor altora. Îl aprecia oare Diana, şi nu ştia câtă putere exercita asupra lui? Indulgenţa lui Craig era probabil de moment. Fără îndoială se credea obligat s-o răsfeţe puţin, după atâta suferinţă. Janette şi-l imagina ca pe un soţ dificil şi nicidecum docil.

Mergeau cu un pas vioi, din cauza frigului. Janette savura această plimbare, dar spre marea ei deznădejde, simţea o durere puternică în picior. Începu să şchiopăteze. Craig o văzu imediat.

— Janette nu mai poate merge, anunţă el. Ascultaţi, mergeţi singuri, dacă vreţi. Eu o voi însoţi la întoarcere.

Ea făcu ochii mari, siderată. Nu-l deranja oare s-o părăsească pe Diana şi s-o lase în compania lui Mark? Era sigură că da. Dar Craig respecta eticheta, şi Janette fiind invitata lui…

— Ne putem întoarce cu toţii, propuse Diana.

— Nu, nu, asta nu! protestă Janette. Oh! îmi pare rău!

Vă deranjez şi vă stric plăcerea.

— Prostii, lansă Craig. Eu nu eram deloc entuziasmat de această plimbare. Deci, nu

mă deranjează deloc.

Diana îl luase deja pe Mark de braţ şi-l trăgea înainte.

— Vino, Mark. Craig şi Janette vor să facă drumul înapoi împreună.

— Nu vom lipsi mult timp, promise Mark. Dacă nu te simţi bine nici după ce te odihneşti puţin, atunci vom căuta o maşină, Janette.

— Este inutil, Mark. O să vă duc eu.

— Oh, Craig, îmi pare rău, murmură Janette. Nu m-a mai durut de câteva săptămâni.

— Draga mea, încetează să te mai scuzi. Aş dori să nu se mai repete. Poate vremea…

Ea tăcu, recunoscând nuanţa de iritare atât de bine cunoscută din vocea lui.

— Suferi mult? Şchiopătezi din ce în ce mai tare, aşa mi separe.

— Nu, merge. E o durere surdă. Doctorul m-a prevenit, în cel mult o lună, voi fi complet vindecată.

Un foc puternic în şemineu îi primi la sosirea în living.

— Lungeşte-te, îi ordonă el, arătându-i canapeaua.

Ridică-ţi picioarele.

Un tricotaj de mână neterminat era pe divan. Era lucrul de mână al doamnei Fleming, desigur.

— Mama ta a stat aici. A urcat probabil să mai caute lână.

Craig, în picioare lângă şemineu, cu un butuc de lemn în mână, se întoarce.

— Dă-i la o parte lucrul. Mama poate să stea oriunde.

El puse lemnul pe foc.

— Aş putea să stau foarte bine în fotoliu, riscă Janette.

Furios, Craig înaintă spre ea.

— Aşază-te acolo, mormăi el. De ce te încăpăţânezi să mă contrazici sistematic?

— Mama ta n-ar aprecia…

— Janette… Aşază-te pe canapea înainte să te aşez eu cu forţa.

Umilă, ea se supuse. Craig îi scoase pantofii şi-i puse o pernă sub picior înainte de a se apleca deasupra ei cu o privire sumbră.

— Asta-i rezultatul încăpăţânării tale cu care îmi ignori sfaturile.

Eu ţi-am spus să nu-l asculţi pe Rustem.

— Oh, Craig! Eu nu mă opun întotdeauna…

— Şi totuşi, aşa ai făcut! Ce plăcere ai avut! încep să mă cam satur de…

Cuvintele i se opriră pe buze. Mama lui era în prag, cu o expresie austeră şi rea. Janette roşi violent şi se întrebă de cât timp stătea acolo şi spiona.

Se lăsă o tăcere insuportabilă. Doamna Fleming părea ţintuită locului. Cu ochii întredeschişi, cu faţa schimonosită de furie ea îi contempla.

Niciodată în viaţa ei, Janette nu se simţise atât de ruşinată. În ceea ce-l priveşte pe Craig, stăpân pe el, calm şi senin, ca de obicei, aştepta primele cuvinte ale mamei sale.

Se auzi un Clic şi lampa se aprinse. Doamna Fleming făcu un pas mecanic, cu un ghem de lână în mână.

— Ce se întâmplă, Craig? Janette este suferindă?

Fata se înroşi toată. Bătrâna doamnă o ignora deliberat. Pe un ton sec, fiul ei îi relată împrejurările precipitatei lor întoarceri.

— Mark şi Diana au preferat să continue plimbarea, conchise el. Nu erau obligaţi să se întoarcă cu noi.

— Totuşi, Mark este fratele ei şi el trebuia să se ocupe de ea, nu crezi?

Craig făcu o pauză înainte de a replica. Vizibil, îşi domina cu greu exasperarea.

— Janette nu e foarte grav bolnavă. Era inutil ca Mark să se întoarcă pentru ea.

— Diana nu s-a supărat pe tine că ai abandonat-o în felul ăsta?

— Am abandonat-o? Nu înţeleg prea bine, mamă. Am lăsat-o în comp ania lui Mark.

De data asta fu rândul doamnei Fleming să se simtă încurcată. Aruncă spre Janette o privire veninoasă. Aceasta, foarte palidă, murmură:

— Mă simt deja bine, Craig. Am putea să mergem în întâmpinarea lor.

Ea se ridică şi începu să-şi caute pantofii, cu ochii. Craig îi ordonă să rămână pe loc.

— Te voi duce cu maşina când se va întoarce Mark. În locul tău, m-aş culca devreme. Piciorul tău are nevoie de odihnă.

— Da, da... O să mă culc devreme „imediat ce ajung acasă... Chiar dacă eşti convins că nu-ţi ascult sfaturile, totuşi...

El schiţă un zâmbet ironic şi ea se

aşteptă la un inevitabil sarcasm din partea lui. Dar, observând aerul glacial al mamei sale, el se mulţumi să declare brusc:

— Aşa, este bine, eşti cuminte!

După aceea se duse să aducă maşina pe care o parcă chiar la intrarea în casă. Doamna Fleming se aşeză pe canapea şi-şi reluă tricotatul.

— Te rog să mă scuzi, draga mea, am fost luată pe nepregătite. Şi, de fapt, ne cunoaştem foarte puţin…

— Craig… Craig mă tachina, pur şi simplu, bâigui ea, încurcată.

— Sper. Totuşi, el nu arăta deloc acest lucru. Este ridicol, niciodată nu l-am crezut capabil de atâta frivolitate. Cu cât se va însura mai repede şi va fi la casa lui, cu atât va fi mai bine. Se bucură de independenţă şi de libertate de prea mult timp.

Janette înghiţi în sec. Doamna Fleming se cufundă în lucrul ei.

— La masă, Mark mi-a explicat cum ai fost rănită într-un accident la munte.

Janette se aşeză şi se încălţă.

— Ai mai făcut alpinism?

— Eram la prima mea experienţă în acest domeniu.

— Ce păcat... Nu erai însoţită de un expert?

— Ba da. A strigat să mă avertizeze de pericol, dar eu n-am înţeles.

Janette îşi lăsă capul într-o. Parte şi ciuli urechile. Cât timp va mai lipsi Craig?

— A fost vorba deci de o adevărată expediţie? reluă doamna Fleming.

Fata rămase perplexă.

— Da, bineînţeles. Ghidul nostru, un turc tânăr, este fiul unui căţărător reputat.

— Ah? Eraţi un grup mixt? Fratele tău n-a precizat acest lucru dar eu mi-am pus această întrebare.

Ea ţinea împletitura în faţa ochilor ca să-i poată număra ochiurile. Janette tresări. Ce voia să afle, de fapt? Ce însemna acest interogatoriu?

— Mai spune-mi, draga mea, ce se întâmplă în astfel de excursii? Evident, voi aţi plecat pentru mai multe zile. Cum vă organizaţi? Locuiţi la hoteluri sau în refugii?

Tăcu. Janette se ridică.

— Am dormit sub cerul liber, doamnă, în saci de dormit.

Mama lui Craig lăsă lucrul deoparte şi o privi dând din cap. Apoi oftă.

Îmbătrânea, hotărât acest lucru, şi înţelegea din ce în ce mai puţin moravurile tinerilor.

— Evident, în zilele noastre, se poate admite orice. Îţi mărturisesc, sunt încântată că fiul meu respectă unele coveniente.

Janette o fulgeră cu privirea. Ar fi trebuit să-i ceară să-şi precizeze gândul, dar se răzgândi.

Era invitata lui Craig. În niciun caz el nu trebuia să le găsească certându-se. Se strădui să respire rar şi să rămână calmă.

— Nimeni nu are de ce să intervină în viaţa mea, doamnă, cred că aţi opbservat deja. Nici măcar fratele meu.

Se lăsă din nou linişte. Doamna Fleming îşi reluase andrelele. Janette pândea pe fereastră fasciculele de lumină de la farurile maşinii. Era atentă să audă dacă se reîntorc Diana şi Mark.

Aceştia intrară împreună cu Craig.

— Te simţi bine? se interesă Mark, zâmbind. Craig, eşti drăguţ că ne duci acasă? Aş fi jmtut foarte bine să merg eu după maşină, să ştii.

Craig respinse această sugestie cu un gest şi, luând vesta Janettei de pe spătarul

scaunului, i-o întinse.

— Mulţumesc, Craig.

— Ea îi zâmbi, dar remarcă în aceeaşi clipă privirea complice pe care el i-o adresă Dianei. Janette se închise în ea, decepţionată.

Atenţia lui Craig nu-i era destinată. El se comportă faţă de ea cum se comporta o gazdă faţă de musafirul ei. Doamna Fleming şi Diana părăsiră Istanbulul la sfârşitul săptămânii. În ajunul plecării, ele au cinat cu Craig-acasă la Mark şi Janette.

Craig se arătă şi mai amabil faţă de Diana ca de obicei.

Satisfacţia doamnei Fleming era vizibilă. Nu-i slabea din ochi. Uitându-şi rezerva obişnuită, se întoarse din instinct spre Janette, abordând un aer fericit.

— Îmi pare foarte bine că vă văd fericiţi! Am aşteptat atâţia ani…

Mark îi strânse tare mâna Janettei. În momentul plecării, Craig luă şalul Dianei şi-i acoperi umerii.

— Mulţumesc, Craig.

Se întoarse spre el, zâmbitoare şi-l sărută pe frunte. Janette îşi întoarse repede faţa de la ei.

— Atenţie! Poţi să aluneci. Dă-mi mâna, continuă el în timp ce ieşeau pe verandă.

Mark şi Janette îi însoţiră până în capul grădinii unde mai stătură puţin de vorbă.

Apele tumultuoase ale Bosforului se armonizau perfect cu starea sufletească a Janettei. Niciodată nu fusese atât de tulburată.

În săptămânile următoare, ea se aruncă într-un vârtej de distracţii, căutând un refugiu pentru disperarea ei.

Dar viaţa asta era epuizantă şi spre mijlocul lunii octombrie, Janette îşi dădu seama că era sfârşită.

Se hotărî chiar să se mute la prietenele ei când Mark va pleca la sfârşitul trimestrului. Pe măsură ce trecea timpul, ea credea că ar fi mai înţelept să-şi rezilieze contractul şi să se întoarcă imediat în Anglia.

Îşi destăinui intenţiile fratelui său într-o duminică după-amiaza. Mark, care citea ceva, lăsă cartea jos.

— Asta înseamnă nerespectarea contractului. Dacă într-o bună zi vei candida pentru un post în străinătate, vei fi refuzată.

— Nu mai am de gând să mă exilez din

nou. Aşa că acest amănunt nu are nicio importanţă.

De ce oare nu-i spunea care erau adevăratele motive care o determinau să plece atât de repede? I se păru că citeşte în ochii fratelui ei o oarecare compasiune. Acest lucru îl văzuse de fapt de foarte multe ori după accidentul pe care-l avusese.

— Când ţi-am scris, sugerându-ţi să vii aici, credeam că te pot ajuta să-ţi uiţi nefericirea… În loc de asta, tu…

— Mark… Când eram inconştientă, îţi aminteşti… Am delirat, mi se pare. Ce am spus, mai exact?

Mark păru că ezită.

— Ai vorbit despre Craig, mărturisi el.

Ea roşi, insistând:

— Ce am spus?

Din nou, el făcu o pauză.

— Ai spus destule.

Privirea Janettei era acum aţintită pe chiparoşii pe care, de fapt, nu-i vedea.

— Deci, tu ştii totul? Mă tot întrebam ce spusesem. Te-am văzut tulburat, dar nicio clipă n-am crezut că am vorbit despre Craig.

În acest moment intră Memet, cu obişnuita lui discreţie. Puse un platou pe

măsuţă şi ieşi la fel de discret cum intrase.

Janette turnă ceai în ceşti. Niciunul nu vorbea, cufundat fiecare în gândurile lui.

În sfârşit, Mark deschise gura şi-i spuse încă o dată că el crezuse că el o ajută, invitând-o în Turcia.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât sunt de descumpănit acum. Nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea să-l placi pe Craig. Doamne, Janette! Ce s-a întâmplat? Ştiai de la bun început povestea lui cu Diana…

Cum se întâmplase? Din nou îl privi fix… şi brusc, fu îngrozită. Mark era palid şi dădea impresia că suferea profund.

— Va trece! replică ea cu uşurinţă, luând un fursec. Nu este prea grav, dacă pot să mă exprim aşa. De altfel, ai dreptate, ştiam de existenţa Dianei… Craig este frumos, seducător, îmi place să ies cu el. Este însă ceva trecător, vei vedea…

— Janette, taci! Nu vei reuşi să mă convingi de acest lucru, tu cel mai puţin chiar. Pentru Dumnezeu, de ce te-ai dus cu el la Buyiik Ada?

— Mark, ţi-am explicat de o sută de ori, nu aveam de ales. Nu-ţi face probleme pentru mine, nu sufăr…

Consternată, simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Era prea mult ca să se mai poată controla. Plânse mult timp, sub privirile îngrozite ale fratelui său „care-i întinse o batistă.

— Măcar dacă mi-aş fi dat seama, oftă el.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, Mark. Sunt lucruri care nu ţin de noi, doar ni se întâmplă…

— Da… da, aprobă el pierdut în gândurile lui.

Capitolul 10

După plecarea mamei lui şi a Dianei, Craig1 nu mai fu văzut câteva săptămâni. Îşi petrecea sfârşitul de săptămână la Büyük Ada şi, când revenea în oraş, serile lucra la carte. Din când în când, o invita pe Janette împreună cu Mark, dar ea refuza sub pretexte de tot felul să se vadă cu el.

Într-o seară, Mark o anunţă că Craig le va face o vizită mai târziu. Va cina cu ei.

— Te superi dacă eu ies? întrebă ea, jenată. Prefer să nu fiu aici când soseşte.

— Te rog, Janette, fă ce-ţi convine… Aveai nişte proiecte?

— Gwen şi Sarah dau un fel de bal mascat. Am promis să mă duc, dar dacă…

— Crezi că o să te distrezi acolo?

— Cei care vin sunt simpatici, doar că…

— Că?

— De câtva timp au intrat în grup şi câteva persoane turbulente.

— Beau?

Ea aprobă.

— Dar prefer să mă duc acolo, decât să-l întâlnesc pe Craig. Ştii, Mark, voi fi salvată când mă voi întoarce în Anglia.

— Sunt de aceeaşi părere. Când pleci? Ce ţi-au spus când ţi-ai dat demisia?

— N-au fost încântaţi. Este delicat să rupi un contract în cursul anului şcolar. Dar, cum ţi-am spus, n-are importanţă; nu voi mai pleca niciodată în străinătate.

— Este păcat. Nu ştii ce-vei dori după aceea. În sfârşit, e prea târziu acum să mai dai înapoi. Ţi-au acceptat demisia?

— Se vor reuni în consiliu şi apoi îmi vor da răspunsul. Le-am precizat că vreau să plec imediat după sfârşitul trimestrului.

Pentru că la început refuzase invitaţia prietenelor sale, Janette rămase fără costum. La început să supără, dar se linişti.

Gwen şi Sarah vor avea fără îndoială o rochie să-i împrumute.

— Vine cineva să te ia? se interesă Mark. Sau vrei să te duc eu cu maşina?

— Aş vrea, dacă nu te deranjează.

— De acord. Şi cum te întorci?

— Nu ştiu, nu m-am gândit. Tu n-ai putea să mă şi iei?

— Ba da. La ce oră?

— Spre miezul nopţii. Sunt sigură că până atunci voi fi deja sătulă de distracţii.

— Pot să vin şi mai târziu, dacă vrei.

— Nu, nu. La miezul nopţii va fi perfect.

— Janette… Dacă vrei, poţi să rămâi acasă. Te poţi retrage curând după masă, pretextând o migrenă.

— Nu!

Sarah şi Gwen o primiră cu braţele deschise, încântate că ea îşi schimbase părerea. Îi găsiră imediat şi un costum.

— Am împrumutat mai multe, zise Sarah, dar au rămas numai ţesăturile astea… Nu te deranjează să te costumezi ca o cadână din harem?

Janette examină voalul transparent reprimându-şi cu greu dezgustul.

— Altceva nu ai? Ce aş putea să pun pe

dedesubt?

— Uite, ia bikinii mei. Va fi ceva nemaipomenit!

Janette dădu din cap, dorind s-o ia la fugă. Dar deja soseau invitaţii. Gwen ieşi în întâmpinarea lor.

— Ei, ce spuneţi? Mustafa s-a deghizat în sultan. E superb!

— Janette nu apreciază deloc rolul de sclavă, replică Sarah, râzând, dar va fi încântătoare îmbrăcată aşa.

— E perfectă! Tereza a avut aceeaşi idee. Ar fi trebuit să mă gândesc şi la mine, adăugă Gwen, contemplându-şi costumul de ţărancă turcoaică. Îmi place şi asta. Veniţi repede. Marele Vizir serveşte apetitivele!

— Cine este Marele Vizir?

— Cetin! E magnific!

Janette nu avea de ales decât să păstreze bikinii şi voalul transparent, iar în completare un „yasmak”.

Îi întâlni pe primii invitaţi în salon. Mai sosiră şi mulţi alţii, fiecare cu câte o sticlă de vin în mână... Nu lipseau nici băuturile tari.

Spre ora unsprezece şi jumătate, atmosfera era supraîncălzită. Roşie de furie,

Sarah veni şi se aşeză lângă Janette.

— E groaznic, nu-i aşa? Asta din cauza prietenilor lui Cetin. Sunt unii pe care-i văd pentru prima oară în seara asta.

Cei mai mulţi dintre ei erau englezi. Începură să cânte un cântec desfrânat. Într-un colţ, un cuplu se înlănţuia cu tandreţe, alţii doi se unduiau după muzică.

— E oribil! repetă Sarah, deznădăjduită. Nu se va mai întâmpla asta niciodată. Qetin nu avea dreptul să-i aducă pe aceşti mitocani.

Gwen veni şi ea lângă ele şi era la fel de furioasă.

— Cum să-i oprim să mai cânte? Totul este vulgar! Mă duc să-l caut pe Cetin şi să-i spun să plece cu prietenii lui.

Dar Cetin îşi turnă băutură şi lui Gwen îi fu foarte greu să-i atragă atenţia. Ea se ridică în picioare. Era deja douăsprezece noaptea. Janette o imită, spunând că se duce să se schimbe.

— Mark vine să mă ia peste un sfert de oră.

— Bineînţeles, te rog…

Vorbele îi rămaseră lui Sarah pe buze, iar în ochi i se citea o spaimă nebună.

Janette se întoarse ca să înţeleagă despre ce este vorba.

Începu să tremure din toate încheieturile, cu ochii mari de groază. În picioare, în pragul încăperii, scrutând sala în căutarea ei, se afla Craig Fleming.

Sarah se duse şi opri muzica. Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni… Mark are o migrenă. Am venit eu în locul lui să te iau, Janette… Sper că ai ceva de pus deasupra? adăugă el, privind-o dispreţuitor.

— Eu… eu mă duc să mă schimb. Vrei să mă aştepţi o clipă?

Tăcerea în maşină devenea insuportabilă. Janette începu să se înfurie. De ce ar fi afectată de dispreţul lui Craig? El nu avea niciun drept asupra ei. Nu el era cel care trebuia s-o judece şi să adopte atitudinea asta de cenzor.

Încercă să nu se mai simtă ruşinată. Degeaba! Niciodată el nu o tratase în felul ăsta. Amintirea prieteniei lor de altă dată îi aduse lacrimi în ochi.

— Craig, nu ştiu ce crezi despre Sarah şi Gwen, dar să nu-ţi închipui că toate

petrecerile noastre se desfăşoară aşa... Câteodată atmosfera este ceva mai înfierbântată, într-adevăr, dar ce ai văzut astă-seară este cu totul neobişnuit... Poate că... asta te-a şocat.

El nu o privi. Era concentrat asupra drumului. Rulau repede lăsând în urma lor luminile vechiului oraş şi marile palate.

În curând vor ajunge acasă. Ea presimţi că el o va lăsa la capătul aleii şi va pleca fără să-i spună o vorbă.

— Te rog, Craig, nu mă dispreţui. Unele persoane nici măcar n-au fost invitate de Sarah şi Gwen. Prietenele mele nici nu le cunosc. Dacă aceşti oameni nu s-ar fi aflat acolo, totul s-ar fi petrecut cât se poate de decent.

Auzi o exclamaţie înăbuşită.

— De ce, ţi se pare că eşti îmbrăcată decent?

Ea începu să-i explice de ce alesese această costumaţie, apoi tăcu supărată. De ce oare se scuza în loc să-i spună să nu se mai amestece în treburile ei.

— Deghizarea mea s-a adaptat perfect la împrejurări.

— Ai dreptate... Mark îţi cunoaşte viaţa

asta plină de strălucire?

— Ce vrei să spui? ripostă ea, repede, înţepată.

— Nu fi naivă. În ceea ce te priveşte indignarea ta, o găsesc deplasată după scena la care am asistat. L-am văzut şi pe prietenul tău turc. Ai dansat cu el?

— Nu, n-am dansat cu Cetin.

— Rustem are scuze. Acum îl înţeleg de ce n-a rezistat în ziua în care v-am întrerupt. Ar fi trebuit să-ţi cer iertare pentru că am intervenit. Credeam că-ţi fac un serviciu. Acum, cred că m-am înşelat.

Janette se sufoca de furie. Dacă Craig n-ar fi fost la volan, l-ar fi pălmuit. Reuşi până la urma să articuleze câteva cuvinte, doar cele tradiţionale.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta?

— Nu fi caraghioasă, îi răspunse el calm. Te-am găsit îmbrăcată într-un costum indecent, într-o companie puţin recomandabilă, iar tu ai o atitudine de persoană jignită pentru că observaţiile mele ţi se par deplasate?

— Ba chiar mai mult, injurioase.

— Spre marea ei mirare, el izbucni într-

un hohot de râs. O luau acum pe aleea care ducea spre vilă. Craig opri motorul.

— Se pare că Mark s-a culcat. Este şi el afectat de „odos”.

El se aplecă peste ea să-i deschidă portiera, apoi coborî şi o aşteptă să iasă din maşină.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, murmură ea cu bărbia tremurândă. Nu te deranja acum pentru mine. Sigur, Mark a lăsat uşa descuiată… Şi, de fapt, am o cheie.

— Intru cu tine.

El o urmă în salon, fără să spună nimic. Iritarea de adineauri îi despărţea ca prin farmec. O singură lampă era aprinsă pe măsuţă, într-un colţ. În şemineu focul era stins, dar se mai simţea mirosul de lemn ars.

— Mă întreb dacă Memet mai este încă aici…

De ce oare i se făcuse dintr-o. Dată frică? Niciodată nu se temuse de Craig Fleming. Îşi scoase haina sperând ca printr-un gest mecanic să-şi revină. Era ceva insuportabil.

Inima îi bătea îngrozitor, iar teama parcă o strângea de gât. Se întoarse spre Craig.

— Memet şi doamna Baydur s-au retras în camerele lor înainte să vin eu să te iau de la prietenele tale.

Pe Janette o ului tonul lui glacial şi indiferent. Şi el, de ce nu pleca acum?

— Şi doamna Baydur?

— Şi doamna Baydur la fel. Vrei s-o rogi să-ţi facă vreun serviciu?

— Nu, nu… Bun… mă duc să mă culc. Este târziu… îţi mulţumesc încă o dată că m-ai adus.

— Mă dai afară? Nu eşti deloc ospitalieră, Janette.

Aceasta făcu mari, uimită.

— Hotărât lucru, nu te voi înţelege niciodată.

— Oh, nu? Şi asta, ai înţelege mai bine, din întâmplare?

O apucă violent de încheieturile mâinilor.

— Craig! Eşti nebun! Lasă-mă! Ai băut!

— Eu? Băut?

Curios, nu era ofensat… O mângâie pe obraji. Apoi îi luă părul în mâini. Janette scoase un geamăt de durere şi de protest; el îi dădu capul pe spate. Bătăile inimii şi le auzea în urechi. Voia să se zbată, să se

îndepărteze brusc, dar eforturile ei fură zadarnice.

— Eu, beat? reluă el. Trebuie să beau, după părerea ta, ca să fiu un bărbat în carne şi oase?

— Lasă-mă! Voi ţipa după ajutor şi fratele meu va veni.

— Te rog. Mark doarme liniştit, este sub efectul leacului meu magic…

Evident, ar fi trebuit să ştie… Mark suferea de efectele „odos”, era natural să-i fi administrat Craig şi lui băutura miraculoasă. Nu va mai auzi nimic până mâine la prânz!

Craig, se părea, îi ghicise gândurile, căci se distra copios.

— Nu poţi să scapi, nu-i aşa?

— Ai prevăzut totul! explodă ea, lividă de furie.

— Prevăzut?

— Scuză-mă. Buneînţeles că nu aveai cum să ştii că vei veni după mine în noaptea asta.

— Nu-mi puteam imagina nici măcar că te-aş putea găsi pe jumătate goală. În ceea ce priveşte felul în care te tratez, Janette, cred că vei fi de acord cu mine: o meriţi de

mai mult timj3. Faci totul ca să mă ţii la distanţă... Cu Cetin nu procedezi la fel. Niciodată n-ai avut în faţa efuziunilor lui amoroase această mască de răceală.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Dar, acum, Janette credea că înţelege totul. Piesele din puzzle se aranjau. De mai multe ori, o uimise interesul pe care Craig i-l arăta, fiindcă ştia de existenţa Dianei. Dar el căuta o consolare, aşteptând momentul căsătoriei cu aceasta.

Janettei i se făcu greaţă. Câte femei sucombaseră în braţele lui, în aceşti cincisprezece ani de celibat? Nu o prevenise oare chiar doamna Fleming, în cursul unei discuţii: „Nu vei fi prima..."

El o strânse şi mai brutal, aducând-o la realitate. Acum va fi pedepsită pentru că-l ţinuse la distanţă? Printre lacrimi, îl revăzu mai devreme când erau în automobil, atât de calm...

— Eu... eu nu l-am încurajat niciodată pe Cetin, bâigui ea. Poţi să crezi ce vrei, dar eu...

Vorbele i se pierdură în violenţa unui sărut sălbatic. Ea înţepeni şi-şi strânse buzele.

Craig nu va mai avea nicio satisfacţie dacă va săruta o bucată de lemn inertă! El era continent de rezistenţa ei şi furios, o respinse.

— Deci, nu te laşi! Sunt gata să pariez că în braţele turcului ai reacţiona altfel.

— Eşti coqiplet nebun! exclamă ea, ducându-şi mâna la gât. Niciodată Cetin nu m-a sărutat aşa!

Ea îşi dădu seama prea târziu de greşeală. Craig făcu ochii mari.

— Pot să ştiu cum te săruta el?

— El nu m-a…

Nu avu timp să-şi îndrepte greşeala. Gura lui Craig o zdrobea deja pe a ei.

— Craig! Nu! Opreşte-te, te rog! Vei regreta. Mark…

El îşi slăbi îmbrăţişarea, şi deodată, toată furia lui se transformă într-o veselie gălăgioasă.

— Acum ştiu de ce ai acest aer de animal hăituit, exclamă el, mângâind-o uşor pe obraz. Crede-mă, Janette, aş fi încântat să pot să-ţi dau o lecţie. Dar Mark este prietenul meu. Ştii ce înseamnă onoarea, şi restul…

Îşi bătea joc de ea, cu răutate. Janette

roşi, dar în acelaşi timp se simţi uşurată de schimbarea lui de dispoziţie. Se afla din nou în faţa lui Craig, cel pe care-l ştia şi-l aprecia. Acum se simţea în siguranţă, nu mai avea de ce să se teamă.

— Qetin nu m-a sărutat niciodată, mărturisi într-un târziu, cu un tremur în voce. Dar tu, după cele văzute în seara asta, mă consideri drept o... o... Asta nu te interesează, ştiu, dar mi-ar face plăcere să mă crezi.

Câtă umilinţă! Ea se scuza, în loc să-i reproşeze purtarea detestabilă. Spre marea ei surprindere, pe faţa ei se rostogoliră două lacrimi mari. Craig făcu ochii mici şi scoase din buzunar o batistă.

— Spui că nu te-a sărutat niciodată? Am fost totuşi martorul unei scene, în această cameră... Şi escapada ta de la Bursa?

Janette îi evită cu grijă privirea, uitându-se spre şemineu. Irezistibil, ochii i se opriră pe sticluţa cu parfum... îl revedea pe Craig cum o atingea cu dragoste şi pasiune.

Oftă uşor. Dăduse atâta importanţă acestui moment de intimitate! Poate Craig nici nu-şi mai amintea...

— În ceea ce priveşte scena, cum îi spui

tu, nu o provocasem eu. Şi nici pe Cetin nu-l aţâţasem. Din contră, tocmai îi spusesem că nu voiam să mă mărit cu el.

— Ţi-a cerut mâna? Cetin voia să se însoare cu tine?

Era perplex. Janette aprobă din cap. Şi continuă:

— I-am declarat că era ceva la care nici nu mă gândeam. El părea că a înţeles şi a admis. Atunci, m-a rugat să ies măcar cu el, din când în când... M-a mirat comportamentul lui de gentleman, care-mi respectă dorinţele...

— Ştia că trebuia să-ţi petreci ziua cu mine?

— Da. Îl sunasem mai devreme şi-i spusesem.

— Era deci gelos.

Ea simţi cum i se aprind obrajii, dar se abţinu să spună ceva. Acum ştia că Craig o credea.

— În ceea ce priveşte expediţia la Bursa, reluă ea cu o voce plină de remuşcări... Ar fi trebuit să-ţi ascult sfaturile, Craig, dar am avut motivele mele...

— Da?

— Nu-ţi pot explica, Craig. Noi am fost

imprudente, în sfârşit, – eu am fost, dar…

— Imprudente? Aţi fost nebune să dormiţi sub cerul liber, cu trei bărbaţi.

— Craig!

— Ştii ce vreau să spun. Iar cele două prietene ale tale, ele în mod deosebit sunt lipsite de bun-simţ. De ce nu aţi rezervat o cameră de hotel.

Janette dădu din cap în stânga şi-n dreapta, incapabilă să riposteze. Gândindu-se acum mai bine, se întreba cum de putuseră fi atât de proaste încât să i se supună lui Cetin ca nişte oi.

— A fost o prostie, admise ea, dar asta e. Intenţiile noastre erau nevinovate.

Tonul ei era rugător, privirea la fel. Deodată, i se păru că e cazul să-l îmbuneze pe Craig şi să-i schimbe părerea cu privire la ea. Nu era uşor, după ce o văzuse deghizată în cadână…

— Crede-mă, adăugă ea…

Craig o examină de jos în sus, apoi se opri pe faţa ei cu un aer morocănos.

— Eşti femeia cea mai misterioară şi cea mai enervantă pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc! explodă el. De unde îţi iei această filosofie falsă? Refuzi categoric căsătoria şi

în acelaşi timp pleci sus pe munte în compania a trei bărbaţi necunoscuţi… Ştiu, ştiu, mai erai cu încă două prietene. Nu mă lua ca la carte, dar?! Ai pornit la o astfel de aventură şi, în seara asta, te găsesc acoperită doar cu un voal de o transparenţă indecentă, cu acelaşi bărbat. Iar tu afişezi un aer de fecioară speriată şi afirmi că el nu te-a sărutat niciodată? Mai am o oarecare urmă de bun-simţ, refuz să mă las convins!

Acest torent de fraze o surprinse. Scoase un mic strigăt şi ridică ochii spre el dezarmată, descumpănită.

— Craig, n-am să te înţeleg niciodată, murmură ea. Nu-ţi înţeleg nici vorbele şi nici reacţiile, când tu… de ce te ocupi de mine? Ce t'e interesează ceea ce fac?

Imaginea Dianei îi apăru pe retină.

— … Tu şi cu mine nu vom putea împărţi niciodată nimic, din cauza trecutului.

Janette tăcu, uimită şi ea de cuvintele pe care le spusese. Niciodată nu fusese vorba ca ei doi să împartă ceva, în niciun caz în – sensul în care spusese ea. Ce va crede Craig? Va înţelege că ea exprima cu voce tare gândurile ei profunde, înăbuşite de atâta timp? Va ghici el care sunt

sentimentele ei faţă de el?

Îngrozită, căută răspunsul pe faţă lui. Tremura din toată fiinţa ei.

— Foarte bine, scrâşni el printre dinţi. Plec. Dar nu înainte de a te săruta pentru ultima oară!

Sărutarea lui fu tandră şi insistentă. Era îmbrăţişarea unui iubit, în perfectă contradicţie cu tonul din vocea lui. Janette înlemni şi timp de câteva clipe rămase rece şi rigidă, hotărâtă să nu cedeze.

În acelaşi timp, Craig era hotărât. Hotărât s-o facă să capituleze. Şi ea i se abandonă. De ce s-ar fi luptat? Nu avea pentru ce să-l respingă pe acest bărbat atât de puternic.

Era tulburată, speriată, sfâşiată între dorinţa de a să lăsa abandonată plăcerii şi cea de a se proteja.

Dar chiar şi aceste porniri morale fură inutile. Craig era cel mai puternic. El voia s-o îmblânzească cu orice preţ Ea uită totul, griji, temeri, îndoieli, uită lumea de afară ca să răspundă cu ardoare extazului acestui interludiu.

Craig îi sorbea gustul de pe buze, avea privirea adâncită într-a ei.

Va descoperi secretul ei ascuns în spatele irişilor albaştri? Craig râse. Era un râs al triumfului… al ironiei.

— Aşa-i că şi Cetin te săruta astfel? mormăi el. Iar tu, aşa îi răspundeai? Eşti mai puţin rigidă faţă de impresia pe care o laşi.

Urmă o tăcere penibilă. Janette primise o lovitură directă. Palidă, abia respirând, ea îl împinse, dându-i doi pumni şi eliberându-se din strânsoarea lui. Un val de ruşine şi umilinţă puse stăpânire pe ea. Sigur, el o dispreţuia, o detesta. Ea merita acest lucru; ştiuse în timp ce-i savura sărutările că-i făcea rău Dianei.

Îl văzu pe Craig în faţa ei, puţin ironic, şi nu rezistă dorinţei de a riposta verbal afrontului suferit.

— Biata Diana! S-ar supăra pe tine dacă ar auzi că ai sărutat o altă femeie.

— Diana? Diana nu va şti niciodată. Nu voi fi atât de prost încât să-i povestesc, iar tu, sunt convins că vei rămâne discretă faţă de acest… mic intermezzo.

Roşie, îşi muşcă buzele de ciudă. Nu înţelegea de ce răzbunarea ei eşuase, dar vizibil, Craig era din vou victorios. Era

indiferent şi imperturbabil.

Ea se întoarse oftând. Nodul pe care-l avusese în gât dispăruse, dar avea sufletul greu şi disperat.

— Pari epuizată, observă el. Asta precis, din cauza petrecerii… În sfârşit, mâine poţi să dormi mai mult.

Traversă camera şi deschise uşa. Janette replică:

— În curând totul va ţine de trecut. Mark ţi-a spus că plec la sfârşitul trimestrului?

El rămase locului, nedumerit.

— Nu, Mark nu mi-a spus nimic… Este o decizie foarte brutală. Îţi reziliezi contractul?

— Mi-am înaintat deja demisia. Este doar o formalitate, căci oricare ar fi rezultatul, eu tot mă voi întoarce în Anglia.

Tăcerea care urmă fu apăsătoare.

— Sigur că ştii ce faci. Noapte bună, Janette. Urmează-mi sfatul şi dormi cât mai mult mâine dimineaţă.

Îl conduse până în vestibul, încuie uşa de la intrare, se sprijini de perete şi începu să plângă. Apoi, urcă în camera ei. Draperiile care fereau camera de luminile

oraşului, ascundeau acum şi chiparoşii din jurul casei lui Craig, ba chiar şi iahtul amarat la chei.

Capitolul 11

Era într-o duminică, Janette se instalase la Sarah şi la Gwen. Mark, Tony, Craig şi Diana se duseseră la o serată care dura toată noaptea. Janette fusese şi ea invitată, dar refuzase. Lungită pe pat, un pat de campanie montat cu această ocazie în salon, ea zări primele lumini ale dimineţii. Dar, pe măsură ce se trezea, i se părea că lumina este neobişnuită.

Se sculă, îşi puse un halat şi se îndreptă spre fereastră.

Avu o revelaţie, contemplând fascinată lumea misterioasă al unui peisaj alb şi liniştit.

Toată noaptea ninsese, creând un spectacol magic care se reflecta în apele strălucitoare ale Bosforului. Moscheile şi minaretele lor păreau nişte perle uriaşe aşezate pe un pat de catifea sidefie, sau nişte stalactite de cristal lansate spre un cer cenuşiu.

În acest moment, câţiva nori se risipiră,

făcând loc, unei cascade de raze, care lumina totul în auriu.

Auzi un clinchet de ceşti în bucătărie şi se duse acolo.

— Ar fi trebuit să prepar eu ceaiul, se scuză ea. Dar, m-am trezit târziu. Aţi privit afară?

Sarah aprobă.

— Noi am mai trăit aici o iarnă turcească. Nu o vom uita niciodată, era prima zăpadă aici. Cu timpul te obişnuieşti, dar prima impresie îţi rămâne gravată în memorie pe vecie… Păcat, tu nu vei vedea acest anotimp… Nu ne-ai spus care sunt motivele plecării tale.

Janette scoase zahărul din dulap.

— Voi nu aţi ghicit?

— Ne-am gândit că este din cauza lui Craig Fleming. Ştiai de la început de povestea cu Diana, nu-i aşa?

Janette se întoarse cu faţa îmbujorată.

— Da. Ştiam totul. M-am purtat ca o proastă.

— Craig nu este un bărbat pentru tine. Sigur, seducător, frumos, bogat, dar e vorba de caracterul lui. Nu vom uita niciodată seara în care a venit să te caute. Stătea în

prag cu un aer superior şi arogant. Iar tu nu erai nimic în ochii lui. Imaginează-ţi puţin cum s-ar simţi soţia lui.

Automat, Janette aranjă linguriţele pe platou, reprimându-şi un fior la amintirea incidentului.

— Gwen s-a trezit? Pot să-i duc o ceaşcă de ceai?

— Mă duc să văd.

Gwen dormea liniştită şi cele două se întoarseră în salon.

— Ai dormit bine? o întrebă Sarah. Văd că n-ai folosit pătura de rezervă.

— Nur. N-a fost nevoie.

Îşi bea ceaiul, pe gânduri. În câteva zile va părăsi Istanbulul. Mark le promisese părinţilor lor că vor petrece împreună Anul Nou. Spre marea ei surprindere, el modificase puţin proiectul, în ultimul moment; iniţial, prevăzuseră să fie acasă de Crăciun, dar Craig îi convinsese să facă revelionul cu el. Din fericire, Janette avea o scuză excelentă să nu se ducă: ea va rămâne cu Sarah şi Gwen.

— L-ai mai văzut pe Craig din seara aceea faimoasă? Diana a venit puţin timp după aceea, dar a plecat repede, dacă am

auzit bine.

— Venise să se instaleze definitiv, dar a fost rechemată urgent de avocatul ei. Nu semnase nişte hârtii importante. S-a întors alaltăieri. Iar pe Craig nu l-am mai văzut de o lună… O să cinăm la el mâine seară, vom fi toţi patru. Nu pot să contramandez…

Ea inventase nenumărate scuze, dar toate i se păreau naive şi le respinsese una după alta. Acum era gata şi-l aştepta pe Mark să vină s-o ia. Când acesta intră, ea se ridică hotărâtă.

— Mi-am schimbat părerea, spuse ea cu calm. Nu pot să te însoţesc la Craig.

Mark făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Tu… tu nu vii?

— Regret, Mark, dar mi-e imposibil. Prezintă-le scuzele mele, vrei?

— Dar nu-l poţi lăsa pe Craig în felul ăsta, mai ales la ora asta! Este o lipsă de curtoazie de neiertat. El s-a pregătit deja.

— Îmi pare rău. Prefer să rămân aici.

— Dar eu ce-o să-i spun? Janette, mai gândeşte-te puţin, te rog!

— Spune-i că am o migrenă.

— N-o să creadă. Şi mă opun la o astfel

de minciună. Şi eu? Cum aş suporta eu seara asta, singur cu două turturele?

Janette îşi muşcă buzele. La asta nu se gândise. Dar nu cedă…

— Este inutil, nu pot să merg acolo.

Mark se încruntă.

— De câteva săptămâni fugi de noi ca de ciumă. Ce s-a întâmplat?

Ea tresări şi încercă să schimbe subiectul.

— O cină în patru, este prea intim. Dacă ar mai fi fostşi alţi invitaţi, aş fi suportat mai uşor. Doamna Fleming va lipsi?

— Ştii, Craig a spus că mama lui se va duce la o prietenă. De ce ai acceptat atunci invitaţia?

— Credeam că voi avea puterea şi curajul… Acum ştiu că nu pot. Te rog, Mark, încearcă să mă înţelegi.

— Eu n-am nevoie să încerc, îţi înţeleg perfect sentimentele. Este vorba doar de o masă în onoarea noastră, fiindcă plecăm. Iar tu nu vrei să vii. Bine, n-o să mă întorc târziu. Nu mă aştepta însă, culcă-te dacă vrei.

Ea deschise uşa. Tot mai ningea.

— Sper că nu te duci pe jos.

— Nu. Iau maşina. Este caraghios pentru o distanţă atât de mică, dar e frig.

Închise uşa după el şi se duse în salonul luminat doar de flăcările din şemineu.

Luând o revistă, se aşeză pe jos, pe mochetă, s-o răsfoiască. Se gândea la fratele său. Se simţea vinovată că-l lăsase singur…

Craig era probabil furios, dar cu schimbările lui de dispoziţie era obişnuită. Şi apoi… ea credea că îi invitase doar din politeţe.

Se auzi un zgomot de motor. Să se fi întors deja Mark? De ce? Nu recunoscuse zgomotul de la motorul maşinii lui fiindcă era înăbuşit de zăpadă. Se auzi soneria de la intrare. Mark avea însă cheie…

Nu puteau fi nici Sarah, nici Gwen, pentru că erau ocupate în seara asta. Deschise Memet… Când ea se întoarse îl descoperi pe Craig, înalt, sumbru şi ameninţător.

— Te-am invitat la cină. Este unul din obiceiurile tale să te răzgândeşti cu cinci minute înainte de servirea mesei?

— Eu… Nu ţi-a spus Mark că mă doare capul?

— Vru să se ridice, dar picioarele refuzau să i se supună îşi înfipse degetele în covor.

— Ba da. Dar Mark minte prost. Nu l-am crezut.

Janette roşi toată.

— Îmi pare rău. Nu aveam chef să ies. Iar tu… n-ar fi trebuit să-i abandonezi pe Mark şi pe Diana. Dumnezeule! Mâncarea trebuie să se fi carbonizat!

— Ei vor mânca fără noi, decretă el, descheindu-se la palton. Şi după părerea mea, niciunul nici celălalt nu vor simţi gustul cărnii, mai ales în starea în care se găsesc.

— Nu te înţeleg.

Siderată, îl văzu cum îşi dezbrăcă haina. Aparent, intenţiona să rămână.

— Ei discută despre viitorul lor. Au descoperit că se iubesc.

— Ei…?

Janette nu-şi credea urechilor. Era imposibil! Cu câteva minute mai înainte, Mark îşi exprimase reţinerea, gândindu-se că va fi jenant să fie singur faţă în faţă cu Diana şi Craig. Le spusese „turturele”.

— Mark? Mark şi Diana?

— Proiectează să se căsătorească în primăvara viitoare, presupun.

Mută de uimire, ea continuă să se uite la el cu gura căscată. Acum i se perindau prin cap o serie de imagini cu Mark în mai multe ocazii… De multe ori se întrebase ce simţea el faţă de ea. Comportamentul Dianei, mai ales la Büyük Ada. Dar, în acelaşi timp, nu putea uita cât timp aşteptase Craig ca s-o ia de soţie.

— Ei nu se iubesc, nu se poate! exclamă ea. Este de necrezut!

Craig o domina cu toată înălţimea lui, cu maxilarele încleştate şi cu privirea de nepătruns.

Ea întoarse capul, stingherită. Se simţea responsabilă de actele fratelui său. Craig îi întinse mâna.

— Ridică-te! îi ordonă el.

Ea se supuse.

— Craig… Dacă este adevărat…

Trebuia să fie adevărat, altfel ce-ar căuta el în faţa ei?

— Dacă este adevărat, îmi pare rău. Nu înţeleg cum s-a întâmplat, în aşa de puţin timp. Dar îţi înţeleg dorinţa de a veni aici ca să fugi de spectacolul acela… Nici nu ştiu ce

să spun…

Amândoi erau în picioare, unul lângă celălalt. Janette vru să se îndepărteze, dar el o ţinea ferm de mână.

— Ţi-ai exprimat foarte amabil compasiunea şi toată mila… Acum, să schimbăm subiectul. Ai putea să-mi spui care este adevăratul motiv pentru care n-ai vrut să vii la mine în seara asta?

— Nu aveam chef să ies, murmură ea.

Era intimidată de privirea lui sumbră. Nu era normal… Atitudinea lui nu era a unui iubit respins.

— Nu minţi! De la început încerci să eviţi inevitabilul. Ştiu ce simţi pentru mine. Ştiu acest lucru de mai mult timp, chiar dacă te încăpăţânezi să lupţi împreună. Cât vei continua aşa? Mă iubeşti, mărturiseşte! Mărturiseşte, căci altfel te voi obliga!

— Eu… Da, te iubesc, Craig. Dar nu-ţi puteam spune şi nici arăta…

— Îţi ştiu dinainte justificările. De data asta, gata, s-a terminat, m-am săturat! Am fost destul de răbdător. Vei înceta să mai trăieşti în trecut. Te vei mărita cu mine şi vei fi fericită!

— Să mă mărit cu tine? Dar tu o iubeşti

pe Diana!

— Pot să te întreb de unde ştii asta?

— Toată lumea ştie…

— Toată lumea?

— Mark mi-a povestit cât de mult v-aţi iubit în tinereţe şi mi-a explicat de ce a trebuit să vă despărţiţi. Iar mama ta, nu mi-a lăsat nicio umbră de îndoială…

Ea tăcu subit. Vorbise prea mult. Ochii lui Craig străluceau. Cu un ton glacial îi ordonă să-i destăinuie ceea ce discutase cu mama lui.

Janette fu incapabilă de acest lucru. Spre marea ei uşurare, el păru că o înţelege şi nu mai insistă cu întrebări.

— Deci, conform spuselor lui Mark, eu aşteptam momentul propice să mă însor cu Diana? Aceste zvonuri au provocat multe lacrimi într-un sens cât şi în celălalt, oftă el, zâmbind însă. Eu nu sunt îndrăgostit de Diana. Nu din răzbunare îţi cer să te măriţi cu mine. Te iubesc, Janette.

Faţa i se destinsese, mâinile îi erau calde. Cu o infinită tandreţe, o trase spre el şi o îmbrăţişă.

Janette, tulburată, i se abandonă. Îndoielile şi temerile se volatilizaseră, dar

tot nu-i venea să creadă… Trăia un vis!

— Nu-i adevărat… Este imposibil… Oh, Craig! Se lipi de el şi începu să respire fericire.

— Da, iubirea mea? Ce este? O sărută pe frunte.

— Mark şi Diana… Mark era convins că Diana şi cu tine vă veţi căsători după moartea soţului ei.

În aceeaşi clipă îşi aminti şi ceea ce o intrigase mai mult. Mark vorbise despre evoluţia sentimentelor, a schimbării lor chiar. În cincisprezece ani, avuseseră destul timp să reflecteze…

— Eu şi Diana ne-am iubit… A fost o aventură minunată, între doi tineri de nouăsprezece ani. Un timp, am avut amândoi impresia că totul se va prăbuşi dacă ne vom despărţi vreodată. Dar faptul că fiecare am luat-o pe drumuri diferite a demonstrat fragilitatea relaţiei noastre. Am rămas prieteni, mai ales datorită mamei mele. Ea era foarte legată de Diana şi a ajutat-o mult în ultimii ani. O admir pe Diana, o respect profund, dar asta nu este iubire, Janette.

— Totuşi ai rămas celibatar

cincisprezece ani… Mark credea că este din cauza Dianei. Era sigur că vă veţi căsători într-o bună zi. Este adevărat, Craig, mi-a repetat acest lucru acum o oră. Ce s-a întâmplat?

— Diana şi cu mine am discutat înainte de cină. Am întrebat-o direct: era sau nu îndrăgostită de Mark? Mi-a răspuns cu sinceritatea care o caracterizează. În ceea ce priveşte anii mei de celibat… Te aşteptam iubirea mea.

— Ea roşi uşor, flatată şi confuză.

— Ai întrebat-o? Deci ţi-ai dat seama?

— Am avut această impresie, când eram împreună la Büyük Ada. Mark însă nu conştientizase în acel moment.

Asta n-am să înţeleg niciodată. Probabil că se apăra în faţa mea. Iată de ce aceste zvonuri au provocat atâtea lacrimi…

— Ce ţi-a spus Diana?

— A mărturisit că-l place foarte mult. De multe luni ştiam asta, iar Mark o iubea în secret şi l-am sfătuit să-i ceară mâna Dianei, astă-seară.

— Glumeşti!

— Deloc. Erau deja multe complicaţii pentru mine. De ce să adaug şi problemele

mele…

— El cum a reacţionat? A fost uimit? Nu credea că este prea… mult?

— Prea mult? Evident, mai ales că venea fără tine. Într-adevăr a fost surprins. De câtva timp, Diana şi cu mine ne comportam unul faţă de celălalt cu tandreţe şi afecţiune.

— Adevărat, accentuă ea perplexă. Mai ales când am venit cu Mark într-o seară, la cină.

El făcu o pauză, ca şi cum ezita să-i dea amănunte.

— I-am povestit Dianei despre sentimentele mele faţă de tine> i-am explicat de ce te hotărâseşi să nu te mai căsătoreşti niciodată… mă rog, despre moartea logodnicului tău.

— Nu despre asta era vorba. În sfârşit, a fost la început, până când am înţeles că trebuia să reîncep să trăiesc. Nu, Craig, nu acesta era motivul pentru care respingeam ideea căsătoriei.

— Acum ştiu, dar atunci nu aveam cum să ghicesc. Când Mark mi-a anunţat sosirea ta aici, mi-a relatat toată povestea. Asta nu m-a interesat… până când te-am întâlnit.

Am ştiut imediat că eşti femeia visurilor mele.

— Nu te cred! protestă ea. O lună întreagă m-ai ignorat. Deseori, te purtai ca şi cum nu existan.

— Asta din cauza spuselor lui Mark. Când am înţeles că sunt îndrăgostit de tine, am hotărât să fiu prudent şi să te las în pace… Eforturile mi-au fost zadarnice. Trebuia să te oblig cu orice preţ să mă iubeşti. Atunci, Diana mi-a dat o idee: să te fac geloasă. Conform părerii ei, metoda era infailibilă. Din nefericire, planul a eşuat.

— Oh, Craig! Sufeream atât! Ne-aţi primit deseori unul lângă, altul, zâmbitori, fericiţi. Vă ţineaţi de mână. Erai atât de drăguţ cu ea…

— Ce încurcătură, nu-i aşa? Eu eram convins că încă trăiai cu amintirea lui Ned. Tu erai convinsă că eu mă voi căsători cu Diana. În sfârşit, Janette, ar fi trebuit să-ţi dai seama de interesul meu pentru tine. Am trăit împreună şi momente minunate, am fost răbdător…

— Răbdător? Nu încetai să mă ameninţi! îmi era frică de tine!

— Nu-i adevărat!

— Am fost îngrozită, o dată, îţi aminteşti?

Regretă însă imediat ce spusese, dar era prea târziu.

— Nu mă voi scuza. V-aş fi strâns de gât pe amândoi. Din fericire, nu erai soţia mea. Dacă te-am speriat, o meritai. Intenţia mea era să-mi cazi în braţe.

— Şi tonul pe care l-ai avut, când m-ai anunţat că Mark dormea profund, sub efectul medicamentului. Eram înnebunită!

Tremurând, ea se apropie de el.

— Dar mai târziu, ai răspuns sărutărilor mele…

Ea ridică spre el, ochii albaştri plini de iubire.

— Nu puteam să fac nimic, îmi reproşam orice reacţie, din cauza Dianei… Te iubeam atât de mult, Craig!

— Eu mă îndoiam de acest lucru, pentru că mereu decretai că nu aveam nimic de împărţit. Eram decepţionat… Draga mea… Ar trebui să mergem să-i întâlnim pe ceilalţi. Sunt o gazdă unică: invit un prieten la cină, şi imediat ce el vine, eu plec.

Janette zâmbi.

— Ai dreptate, Mă duc să-mi iau

mantoul.

Ieşiră împreună. Afară îi întâmpinară albul şi liniştea zăpezii.

— Iubirea mea… Nu mi-ai răspuns la întrebare. Accepţi să fii soţia mea?

Ea ezită o clipă.

— Craig… Mama ta nu se va bucura.

— Ştiu. Va fi chiar furioasă. Dar, cu timpul, te va accepta în familie şi te va iubi. Sunt sigur de asta. Oricum, nu vei avea probleme cu soacra. Noi vom locui în străinătate… Ei? Te măriţi cu mine?

— Mama mea mă aştepta peste trei zile.

— Scrie-i, dă-i vestea cea mare şi amână-ţi sosirea cu câteva săptămâni… Va fi foarte decepţionată dacă nu vei fi cu ea de Anul Nou?

— Nu va spune nimic. Va fi fericită să afle că trăiesc din nou.

Mama ei va fi la fel de încântată şi pentru Mark, căci dorea foarte mult să-l vadă însurat. Janette tăcu brusc, după care adăugă cu o oarecare timiditate:

— Ce zici despre o nuntă dublă?

— M-am gândit şi eu la asta. Dar, din respect pentru convenienţe, Diana şi Mark vor trebui să aştepte câteva luni până să-şi

oficializeze unirea. Din partea mea, nu vreau s-o întârziem pe a noastră.

În depărtare, luminile oraşului străluceau ca nişte lampioane într-un pom de Crăciun. Un pachebot venea dinspre Marea Marmara. Pe celălalt mal, colinele albe se înclinau spre apele tumultuoase ale Bosforului. Craig frână în faţa casei. Puse un braţ pe umerii fetei şi o conduse pe peron.

— Poţi să fii gata peste cincisprezece zile?

Un licăr de maliţie dansă în ochii Janettei.

— Preavizul este scurt, dar voi încerca să-l respect.

— Vei încerca? Te avertizez, iubito, aştept de un secol.

Ne vom căsători peste două săptămâni. Ai înţeles?

— Da, Craig, şopti ea, oferindu-i buzele.

Sfârşit

ISBN 973 – 9405 – 92 – 4